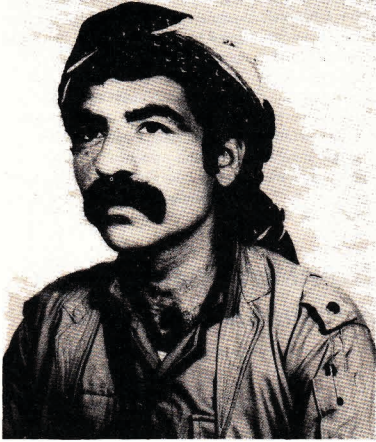

SERXWEBÛN

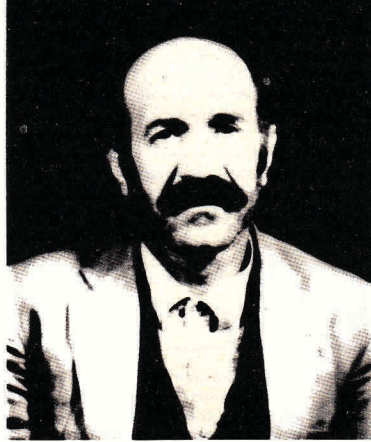
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 56 / Ağustos 1986 / 2.- DM

DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZI TÛM YÖNLERİYLE TANIYALIM; MÛCADELEMİZDE YAŞATALIM

Emin DAL

M. Emin SEZGİN

Kürdistan halkı, bugün tarihinin hiç de küçümsenmeyecek gelişmelerini yaşıyor. Faşist sömürgecilik, büyük bir çıkmaz içerisine girmekte; bunun karşısında ise, ulusal kurtuluş mücadelemiz zafer yolunda emin adımlarla ilerlemektedir. Kuşkusuz, geleceğimizden bu derece emin, güvenli ve umutlu bir şekilde bahsetmemizin temelinde yatan nedenler vardır. Yani bizi bu kadar rahat ve kedimize güvenli bir konuşmaya götüren sebepler var. Direniş şehitlerimizi ve toprağa dökülen her damla kanımız bizi haklı olarak gurur duyduğumuz bir

aşamaya getirmiştir. O halde, bugünkü düzeyin yakalanmasında temel kilometre taşları olan direniş şehitlerimizin yaşamı ve mücadelesi iyi kavranmak zorundadır.

Her bir direniş şehidimiz, mücadelemizin kısa bir sürecini yaşamış olsa da, onlar yüzyıl sonraki tarihimizin nasıl şekillenmesi gerektiğinin filizlerini de bu kısa mücadele pratiklerine sığdırarak, bize armağan ettiler. İşte bu değerli ve vazgeçilmez armağanlara ulaşmak her şeyden önce, onları tanımlamak mümkündür.

YAZISI SAYFA 7'DE

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN:
15 Ağustos Atılımının 3. Yılında

PARTİLİLER VE TÛM HALKIMIZ; ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE ORDUSUNU İNŞA İÇİN GÖREV BAŞINA!

«Halkımız bize, şimdiye kadar, hiçbir güce göstermediği kadar maddi ve manevi bağlılık göstermiştir. Parti Önderliğine sözlü ve yazılı yüzlerce bağlılık mesajı gelmektedir. Halkımız milyonlar halinde esenliğimiz-sağlığımız için dilek ve temennilerde bulunmaktadır. Halkımızın bu sahip çıkışı karşısında derin bir minnettarlık duygusu içinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz. Bunların karşılığını söz ve mektupla tek tek verme olanaklarımızın ktlüğünü halkımız anlayışla karşılayacaktır. Bizler için sarfettikleri her sözün yüklerimizin derinliğinde yer ettiğine, ama bununla yetinmeyip onlar için daha doğru düşünce ve daha doğru eyleme ulaşmada elimizden gelen her şeyi yaptığımızı inanmalıyız. Biz kendilerinden, kendilerinin yetersiz bulduğu ama bizim nazarımda çok büyük olan katkılarını bundan sonra daha da anlamlı hale getirmelerini bekliyoruz.»

«Sözlerimizi bitirirken, direniş şehitlerimizin en son halkarından birisi olan Mahsum KORKMAZ (Ağit) yoldaşı tekrar anarak, O'nun şahsında tüm şehit yoldaşlarımız ve yaşayan değerlerimize verdiğimiz sözü tekrarlıyor, daha da netleşen kırmızı yolda yürümek için Partimiz ve halkımız görev başına, diyoruz.»

YAZISI SAYFA 14'TE

FAŞİST MAHKEMENİN 25 İDAM KARARI “YAŞASIN PKK” SLOGANI İLE KARŞILANDI

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Mahkemesinde görülmekte olan PKK Adana, Antep, Maraş, Adıyaman, Mersin illeri davası karara bağlandı. 638 tutuklunun yargılandığı ve 5 yıldır süren mahkemede 25 tutuklu için idam, 25'i için ise müebbet hapis cezaları açıklandıkça, 230 tutuklu için 1 ay ila 24 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları verildi.

12 Eylül faşist-askeri darbesi ardından Diyarbakır başta olmak

dırarak, bu atılımı cevaplandırmak ve etkisini kırmak istemektedir. Bu nedenle, 6. Kolordu bünyesindeki davada, bu dönemde yeniden ve ailece bir şekilde açıldı.

PKK'li savaş esirleri faşist mahkemelerde yaptıkları savunmaları ile sömürgecileri bir kez daha mahkum ederek, mücadelemizin zaferini haykırdılar. Faşist mahkeme yetkililerinin kararı açıklamasını, “Kahrolsun sömürgecilik”, “Ya-

Nur Cengiz, Hasan Şerik, Metin Uluca, Galip Ögüt, M. Ali Yılmaz, Mehmet Teren, Faruk Özdemir, Mehmet Soğan, Doğan Kılıçkaya, Hamza Bindal, Muharrem Karabulut, Mehmet Çimen, Mehmet Aktaş, Yusuf Korkmaz, Sabri Işık, Halil Kırık, Ali Kostalmsı, Cemal Ağcakaya, M. Sait Korkmaz, M. Sıddık Korkmaz ve Kenan Şen hakkında idam cezası verilirken, Hüseyin Bünül, H. Merdan Dirlik, Mustafa İ-

üzere birçok alanda PKK davaları açıldı. 6. Kolordu bünyesinde de bir dava açılmakla beraber, bu dava 5 yıldır sonuçlandırılmamış ve uzatılmıştır. 1986 Bahar Atılımı ile mücadelemizin yoğun gelişmeler yaşadığı ve Adıyaman, Pazarcık vb. alanlarda direnişimizin kök bulunduğu bir dönemde yeniden gündeme konulan 6. Kolordu bünyesindeki bu dava ile, faşist sömürgeciler mücadelemize karşı idam cezaları yağ-

şasın PKK” sloganlarını haykırarak karşılayan savaş esirleri, faşist cuntanın yaratmak istediği karanlık ortamı direnişleriyle parçaladılar. Savaş esirleri, faşist sömürgecilikle partimiz PKK öncülüğünde Kürdistan halkı arasında şiddetli bir savaşla devam eden mücadelede, yeni bir sınavı daha halkımız adına böylece kazandı.

Ali Poyraz, Hüseyin Acar, Mehmet Dirlik, Mehmet Gencer, Recep

pert, Salman Örgü, Ahmet Cerenbelli, Abdullah Paydaş, Hasan Kartal, İbrahim Kasakoğlu, Hıdır Akteke, Akif Özdemir, Bobo Aslan, Mustafa Faki, M. Faruk Özgür, Mehmet Polat, Mehmet Şahsirek, Hasan Karakuş, Mehmet Bal, Bekir Meriç, Cemal Susun, Fethi Lale, İskan Açıkkça, Başri Çelik, Ahmet Çalışkan, Mehmet Özkan, Ali İnanç adlı savaş esirleri de müebbet hapis cezasına çarptırıldılar.

15 Ağustos Şahlanışının 3. Yılında

KÛRDİSTAN, TARİHİ BİR DÖNEMİ YAŞIYOR

Partimiz ve Halkımız 15 Ağustos'u 15 Ağustos Ruhuyla Selamladı!

YAZISI SAYFA 2'DE

15 AĞUSTOS ATILIMI YENİ BİR DÖNÜM NOKTASI

Partimizin ve ulusal direniş mücadelemizin tarihinde, önemli bir aşamada mücadelemizin üst bir evreye sıçratılmasında önemli bir hamle olan 15 Ağustos Atılımının 2. yıldönümünde, TC'nin bu atılıma uçak bombardımanları ile karşılık vermesi, her bakımdan faşist cuntanın iç ve dış politikasının iflâsı olduğu kadar, mücadelemizin önünde durulamaz bir noktaya geldiğinin de açık bir ifadesidir. 15 Ağustos Atılımı ile Kürdistan halkı, geleceği hakkında gerek kendisinin, gerek başkalarının biçmiş olduğu hükümün geçersizliğini kanıtlarken, yaşamaya gerekenin kim olduğunu da ortaya çıkarmıştır. Çağdışı ve ancak faşist sömürgecilik olarak nitelendirilebilecek bir rejimin, kendisini her bakımdan yetkinleştirdiği ve bu faşist rejimi istikrara kavuşturmak istediği, bunda da hayli iddialı olduğu bir dönemde bu atılıma cesaretle edilmeye başlı başına büyük bir olaydır.

Faşist-sömürgeci rejim, ilk günlerde 15 Ağustos Atılımına 72 saat ömür biçti. Daha sonra bu süre uzatıldı. 3 ay denildi, 1 yıl denildi. Bu süre zarfında faşist rejim, ulusal kurtuluş mücadelemize özel savaşın görülmemiş yöntemleri ile saldırdı. 12 Eylül rejiminin, ulusal kurtuluş mücadelemiz hakkında biçtiği hüküm ve planlar mevsim mevsim, yıl yıl geçersiz kılındı. Faşist rejim, bugün ancak görüntüyü kurtarmak, kara ordusunun işlemeziğini örtbas etmek ve ulusal kurtuluş mücadelemizin muazzam etkilerini hiç olmazsa sembolik de olsa kitleler nezdinde boşa çıkarmak için başvurduğu 15 Ağustos 1986 uçak bombardımanı, TC'nin Kürdistan politikasının boşa çıkışının da kanıtıdır. Böylece TC'nin tüm cumhuriyet tarihini boyunca uyguladığı politika işlemeziğini de verirken, Kürdistan halkı ise tarihinin hiçbir döneminde görülmemiş derecede bir direnişçiliği uzun bir süredir, hem de silahlı mücadeleyle sürdürmektedir. Bu direnişin bastırılması şurda kalsın, dalga dalga toplumu en derin çeperlerine kadar sarıyor. Silahlı direnişin 2. yıldönümünde uluslararası alanda kamuoyu Kürdistan geçişini tanımlamak, tartışmak ve en önemlisi de vahşetin, barbarlığın temsilcisi ile mazlumun ve halkının kim olduğunu daha iyi gördüğü gerçekliğini ortaya koymaktadır.

Devamı Syf: 12'de

15 Ağustos Şahlanışının 3. Yılında

KÜRDİSTAN, TARİHİ BİR DÖNEMİ YAŞIYOR

Partimiz ve Halkımız 15 Ağustos'u 15 Ağustos Ruhuyla Selamladı!

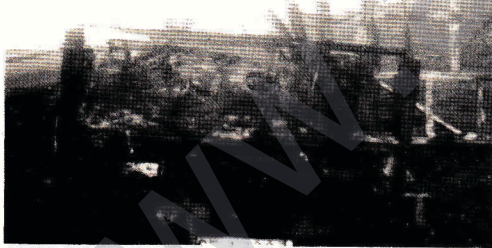
Halk ve Parti tarihimize Bağımsız-Demokratik ve Birleşik Kürdistan için şahlanışının adı olan 15 Ağustos, tüm Kürdistan çapında yükselen direniş ve saldırı eylemleriyle selamlandı. Kars'tan Mar'din'e, Hakkari'den Dersim'e, Maraş'tan Bitlis'e, Antep'ten Van'a, Bingöl'den Siirt'e kadar Kürdistan'ın her kent ve köyünde; ülkemizin yalçın dağlarından engin ovalarına kadar, kısaca her karış toprağımızda halkımız 15 Ağustos ruhuyla şanılandı. 15 Ağustos ruhunun ulusal direniş çağrısında yurt dışındaki Kürdistanlı yurtsever emekçiler de aynı coşkuyla karşılık verdiler.

Kürdistan halkının şanlı önderi PKK'nın öncülüğünde HRK birlikleri düşmana vurdukları darbelerle üçüncü yılında yeni bir 15 Ağustos daha yarattılar. Kürdistan'ın dört bir yanında, düşman ekonomik ve askeri hedeflerine başarılı saldırılar düzenlendi. Yüzlerce düşman askeri öldürüldü, ya da yaralandı. Düşmanın ekonomik kuruluşları tahrip edildi. Ajan-milis çetelere karşı yoğun bir eylemlilik süreci yaşandı. Birçok alanda çetecilik ya dağıtıldı, ya da vurulan ağır darbeler sonucu işleme hale getirildi. Çeteler HRK birliklerine hızla teslim olmaktan başka çare bulamaz oldular.

Sömürgeci-faşist düşman bütün güçlerini teyakkuz durumda tutmaya devam etti. Sürekli takviye

- 15 Ağustos, Partimize ve Halkımıza Kutlu Olsun!
- Köle Bir Halkın Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm İçin İsyanı Dünya İlerici İnsanlığına Kutlu Olsun!

Azgın Bir Faşist Tabur İmha Edildi

HRK birliklerinin bir pusu eyleminde kullanılmaz hale getirilen Türk ordu aracı...

Kürdistan halkının silahlı kurtuluş kuvvetleri olan HRK birlikleri, 15 Ağustos'u selamlama eylemlerinde, halkımızın kurtuluş umutlarını daha da büyüttüler.

HRK'ye bağlı bir birlik, 12 Ağustos 1986 günü, Uludere-Ortabağ kırsalında düzenlediği saldırı eylemiyle azgın bir düşman taburunu imha etti. Gündüz saatlerinde gerçekleşen saldırı eyleminde 1 binbaşı, 1 başçavuş ve on asker öldürüldü, açıklamalara göre 12 asker de yaralandı. Daha sonra yaralı iki askerinin de öldüğü açıklandı. Ancak, düşman kuvvetlerindeki yaralı sayısının çok daha fazla olduğu sanılıyor.

15 Ağustos'un 3. yılını, 15 Ağustos ruhuyla karşılayan HRK birlikleri, Kürdistan'ın diğer alanlarında da düşman kuvvetlerine yönelik birçok başarılı saldırı gerçekleştirdiler.

birliklerle gücünü birkaç kat daha artırdı. Şehirlere giriş-çıkışlar yasaklandı, görülmemiş bir baskı uygulamasıyla muhtemel kabarışların önü alınmaya, halk kitleleri sindirilmeye çalışıldı. Sayıları artırılan kontr-gerilla timleri daha azgın bir saldırganlıkla halkın üzerine gönderildi. İşkence, zulüm artan bir vahşetle sürdürüldü. Ancak tüm bunlar, sömürgeci-faşist düşmanın halkı sindirmesi bir yana, kendisini koruması için bile yetmedi. Gelişen direniş ve saldırı eylemleri, onu çok daha pervasız saldırılara yöneltti ve sömürgeci-faşist ordu kendi yenilgisini bir kez daha kendisi ilan etti. 15 Ağustos uçak bombardımanı bunun en son noktası oldu.

Halkımız şimdi 15 Ağustos'un isyan ruhuyla yeni bir atağa daha kalkışını coşkusunu yaşıyor. HRK birliklerinin bağımsızlığı ve özgürlüğü haykıran silahları Kürdistan'ın dört bir tarafında yankılanıyor. Halkımızın, PKK-ERNK-HRK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi şimdi denge çapında da daha güçlü yankılar buluyor. Dost ve düşman güçler daha açık kimlikleriyle ortaya çıkıyorlar.

15 Ağustos'un 3. yılında halkımız, gururlu ve mutludur. Bağımsızlık ve özgürlük ruhunun şahlanışı Kürdistan'ın dünya halklarıyla kucaklaşmasının olanaklarını da güçlendirmiş, bunu maddi bir gerçeklik haline getirmeye başlamıştır.

Kırkkale silah ve mühimmat fabrikasında meydana gelen yeni patlama, 12 Ağustos'ta Uludere'de faşist bir taburun imha edilmesinin hemen ardından meydana geldi. Denk geldiği dönem açısından bu patlama olayı ilginçtir. Hatırlanacağı gibi, bundan önce de aynı fabrikada birkaç patlama olayı meydana gelmişti.

İlk patlamaları, işkazası ve tedbirsizlik olarak açıklanarak, geçiştirmeye çalışan sömürgeciler, bu yeni patlamayı da bir kez daha aynı

yalana başvurarak gizlemeye çalıştılar. Fakat, patlamanın denk geldiği dönem ilginçtir. Uludere'de faşist bir taburun imha edilmesinin hemen ertesi gün meydana gelen aradaki bağı da ele vermektedir. Türkiye işçi sınıfı, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine bu eylemle önemli bir desteği sunmaktadır. Faşist yetkililer, her ne kadar olayı gizlemeye çalışsalar da altında yatan gerçeklik budur.

2,5 ton TNT'nin patladığı fab-

rikada, üç katlı bir bina yerle bir oldu. Patlama sonucu 7 kişi ölüyor, 25'i de yaralandı. Patlama esnasında meydana gelen hasarın maddi olarak yüksek bir mablağa ulaştığı söylenmektedir. Bilindiği gibi, Türk ordusunun önemli oranda askeri malzeme ve silah ihtiyacı bu fabrikadan karşılanmaktadır. Bu fabrikaya yönelik olarak gerçekleştirilen sabotaj, faşist orduya darbe vururken, ulusal kurtuluş mücadelemize de bir destektir.

15 Ağustos Uçak Bombardımanı Sömürgeci-Faşist Türk Ordusunun Yenilgisidir

15 Ağustos 1986 günü, sömürgeci-faşist Türk ordusuna bağlı savaş uçakları kendi açıklamalarına göre 22 yerleşim yerini bombaladılar. Onlarca savaş uçağının katıldığı bombardımanda, yöre halkından kadın ve çocukların da içinde bulunduğu yüzlerce insan katledildi.

15 Ağustos sabahı gerçekleştirilen uçak bombardımanını, sömürgeci-faşist başbakan Özal, yaptığı bir basın toplantısında bizzat açıkladı. Doğrudan Genelkurmaylık tarafından planlanan ve uygulamaya geçirilen uçak saldırısının gerekçeleri kendisine açıklatılan kukla başbakan Özal, şöyle dedi: "12 Ağustos 1986'da Uludere İlçesi civarında bir askeri konvoyumuz pusuya düşürülmüş, 1 binbaşı, 1 atsübay ve 10 er ve erbaş maalesef şehit olmuştur. 10 er ve erbaş da muhtelif düzeyde yaralanmıştır. Bunun da nazari itibare alarak son 1,5-2 senedir civardaki hudut bölgelerinden sınırlarımızda girip, birtakım hareket icra eden şakillerle ilgili yaptığımız tespitler ve bu konuda Sayın Cumhurbaşkanımın başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulunda bu konuda görüşülmüş ve netice itibarı ile bu meselelere çözüm yolu bulmak için KHK (Kanun Hükmünde Kararname) çıkarılması, gerek sıkıyönetim ve gerekse olağanüstü halin verdiği yetkiye dayanılarak Anayasa'nın 121. ve 122. Maddelerine de dayanılarak kararlaştırılmıştır. Ama bu kararnamenin önemli bir hareket sonrasında yürürlüğe konması şeklinde mutabakata vardığımız hususu yerine getirdik ve KHK yürürlüğe girdi.

Bu sabah da (dün) 12 Ağustos günü tespit edildiği gibi, 1,5 senelik tabiiyetimizde da görüldüğü gibi, bunların kaçtığı, saklandığı sığınaklar, saat 06.00'da Hava Kuvvetlerimiz tarafından bombalanmıştır. 3 yer bombalanmıştır. Biraz evvel Genelkurmay'da bana bombalanan yerlerin fotoğraflarını da gösterdiler. Aldığımız bilgiler, onların iza-hatı tam isabet kaydedilmiştir. Bütün uçaklarımız üstlerine dönmüştür. Herhangi bir mesele yoktur. Bu vesile ile özellikle bu konuda gayet kararlı olduğumuzu, bu şakilleri inlerine kadar takip edeceğimizi ve inlerinde de bulduklarını yerli başlarına geçireceğimizi, bilhassa yıkacağımızı şu hareket göstermektedir. Bunlara melce (sığınacak,

iltica olunacak yer) verenlere de bu vesile ile tekrar ihtar ediyorum. Yeniden hareket yapmaya ihtiyaç göstermeyecek kadar hedefler tahrip edilmiştir."

HRK'nin 12 Ağustos 1986 günü, düzenlediği saldırıda bir düşman taburunu imha etmesinin gerekçesi olarak gösterilen 15 Ağustos bombardıman saldırısı, Kürdistan, Türkiye halkları ve dünya kamuoyuna savaşın ulaştığı boyutları gösteren açık bir belge niteliğindedir.

15 Ağustos, hem Partimiz ve Kürdistan halkı ve hem de faşist Türk sömürgeciliği açısından tarihi bir gündür. 15 Ağustos 1984 günü, Eruh ve Şemdinli'ye yapılan baskınlarla bu iki kasaba birkaç saatliğine de olsa, sömürgeci-faşist egemenliğe karşı, devrimin egemenliğini yaşamış ve bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Ordusunun çekirdeği olan Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK)'nin kuruluşu ilan edilmiştir. Yönel-digi hedefler itibarıyla da 15 Ağustos, savaşın yönünü belirlemiş ve Kürdistan halkına, ulusal isyana kalkışın en güçlü pratik çağrısı olmuştur. 15 Ağustos'un tarihi önemi, o gün gerçekleştirilen eylemlerin güçlü askeri saldırılarla pratik başarılar elde edilmesinden çok siyasal anlamından kaynaklanıyordu. 15 Ağustos, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ilanı, halk ordusunun kuruluş müjdesi ve halka siyasal ve askeri oluşması için bir çağrı ve emir olma anlamını taşıyordu. Halkımızın isyan ruhunun şaha kalkışı olan 15 Ağustos, bu tarihten itibaren düşman için de en büyük korku kay-

nağı oldu.

15 Ağustos 1985'te düşman, Genelkurmaylık ve ordu komutanlarının düzenlediği basın toplantısında karşısında savaşçıları tek gücün PKK olduğunu açıklanarak ilan etmek zorunda kaldı. Bu açıklamaya bir yıllık savaş içinde Türk ordusunun kanıtlanan iflâsı somut olarak karşılık verildi. Bir yıllık savaşın başlangıcı, sömürgeci-faşist Türk ordusu için kalırdırmayacağı kadar ağır olumsuz gelişmeleri içeriyordu.

15 Ağustos 1986'da düşman, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerine kendince hakkettikleri ders vermek için savaş uçaklarını havalandırdı. Gerilla kamplarının bombalanması adı altında yüzlerce kadın ve çocuğun katliamıyla sonuçlanan sefil bir saldırı düzenledi. Sömürgeci-faşist başbakan Özal, dünyanın gözleri önünde gerçekleştirilen bu katliamı, HRK birliklerini kast ederek, "Buldukları yerleri başlarına geçireceğiz" biçimindeki aciz sözler ardında haklı çıkarmaya çalıştı.

15 Ağustos uçak bombardımanı, Kürdistan'da şiddetlenen savaşın varmış olduğu boyutları ortaya koymasından büyük önem taşımaktadır.

Öncelikle şunu belirtelim ki, bu olayın önemli, bir bombardıman saldırısı olmasından kaynaklanmamaktadır. 15 Ağustos 1984'ten günümüze kadar iki yıllık sıcak savaş içerisinde Kürdistan'da birçok yerleşim alanı, Türk savaş uçakları, helikopterleri ve karadan top atışlarıyla defalarca bombalanmış,

üzlerce köy yıkılmış ve bu saldırılar esnasında sivil halktan yüzlerce insan hayatını kaybetmiştir. Kürdistan halkı bu saldırılara yabancı ve onlara karşı hazırlıksız değildir. Ancak düşman, bugüne değin Kürdistan'daki sivil yerleşim alanlarına havadan ve karadan yönelttiği bu tarzdeki bombardıman saldırılarını resmen kabul etmediği gibi, onları büyük bir titizlikle gizlemeye de gayret etmiştir. Türk savaş uçaklarının 15 Ağustos 1986 günü, aynı anda birçok yerleşim merkezine yönelttiği bombardıman saldırılarının en resmi ağızlarından ilan edilmesi, bu bakımdan savaşın ulaştığı boyutların düşman tarafından itirafı olmuştur. Sömürgeci-faşist düşman, kendi cephesinde bütün taktiklerinin iflas ettiğini, artık toplu imha amaçlı saldırılarını turmandırmaktan başka çaresi kalmadığını bu saldırıyla dünya kamuoyunun önünde kabullenmiştir.

Böyle bir saldırı için, 15 Ağustos gününü seçmiştir; çünkü bu gün, onun yenilgisinin ilk ilan edildiği gündür. Çünkü bu gün, halkımız için bir zafer günüdür. Sömürgeci-faşist düşman, bombardıman saldırısı için böyle bir günü seçmekle, 15 Ağustos'u bir kara bayram haline getirmek istemiştir. Bu nedenle, gerilla kamplarını bombalama adı altında gözü kara biçimde saldırılar yüzlerce masum insanı katletmiştir. Ama, işte burada da kendi yenilgisini bir kez daha tüm dünyaya ilan etmiş ve Kürdistan gerçeğini bütün çıplaklığıyla dünya kamuoyuna yatmıştır.

15 Ağustos 1985'te, düşman o güne kadar ısrarlı inkarlarına rağmen

men karşısında savaştığı gücün adına ilan etmek zorunda kalmıştı. Ama, buna rağmen "çete, eşkiya" vs. demeye devam etti. Özellikle uluslararası alanda ulusal kurtuluş mücadelemizin tanınmaması için, terörizm yaygaraları ardına gizlenerek, gelişen savaşı bir terörizm olarak göstermeye çalıştı, buna umut bağladı.

15 Ağustos 1986'da, savaşın karakteri artık çok çıplaktır, sömürgeci-faşist düşman bütün silahlarını yitirmiştir. Uçak bombardımanını bunun ulaştığı en son noktadır.

Bugün dost ve düşman herkes çok iyi bilmektedir ki, PKK, ERNK ve HRK öncülüğünde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, karakteri gereği bütün ülke sahada verilen bir savaştır. Sömürgeci-faşist düşmanın daima bir mesele gibi canlı tutmaya çalıştığı "sınırlardan geçme" iddiaları saçma olduğu gibi, komikler de. HRK birlikleri, Kars'ta, Ağrı'da, Urfa'da, Mardin'de, Muş'da, Erzurum'da, Adiyaman'da, yani kısaca Kürdistan'ın en ücre köşelerinde en yoğun yerleşim alanlarına kadar dört bir taraftan düşman kuvvetlerine ardı kesilmeyen darbeler indirirken, Kürdistan'ın işçileri, köylüleri, gençleri, kadınları ve diğer yurtsever kesimleri her alanda savaş içinde örgütlendirirken, sömürgeci-faşist düşman "gerilla birliklerinin eylem yaparak sınırları geçtikleri" iddiasıyla bombardıman saldırısına gerekçe icat etmeye çalışırken, kendisini son derece rezil etmiştir.

Diğer önemli bir husus ise, bu saldırının öyle gösterilmek isten-

mesine rağmen, ani bir saldırı olmadıdır. 12 Ağustos'ta bir düşman taburunun imha edilmesi ve yükselen devrimci eylemler, gelişmelerin günümüzde vardığı son nokta olarak elbette düşmanın bir histeri nöbeti içerisinde savaş uçaklarıyla saldırıya geçmesinde ve bunu açıkça ilan etmesinde önemli bir role sahiptir. Ama bu ani bir gelişme değil, iki yıllık devrimci mücadele pratiğinin düşmanı getirdiği iflas noktasıdır. Düşman bu süreçte parça parça yenilmiş, önce de belirtildiği gibi bütün silahları ters teptirilmişti. İmha amaçlı yaygın operasyonları, "Pişmanlık Yasası", çetecilik, köyleri boşaltma ve stratejik köyler oluşturma politikaları ulusal kurtuluş mücadelemizin karşısına çıkardığı birer savaş taktiği olarak bir biri ardına yenilgiye uğratılmış, düşmanın devrime karşı her dayatması iflas etmiş, bir önceki taktiğin içerisinde daha başta ölü olarak doğmak durumunda bırakılmıştır. Bu anlamda, iki yıllık savaş düşman parça parça yenilgiye götürken bir yıpratma savaşı olarak, Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusunu her alanda gücünden düşürmüştür. Sömürgeci-faşist Türk ordusu, 15 Ağustos 1986'da Güney Kürdistan sahasını içine alan 22 yerleşim merkezini savaş uçaklarıyla bombalarken, işte bu yenilgiler üzerinde hareket etmektedir. Yani, son uçak bombardımanı, iki yıllık savaş sonucunda düşmanın açık yenilgi noktası, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin ise, 15 Ağustos'un 3. yılında yeni bir siyasal zaferidir.

Türk basını, Libya lideri M. Kaddafi'nin Kürt halkına destek sunan mesajına büyük tepki gösterdi.

dayatıcı olduk. PKK'nin bu yönlü mücadelesinin haklılığı, gerçekliği ve dayatıcılığındaki doğruluğu bugün daha iyi anlaşılabilir, veya en azından gelişmeler bu noktaya doğrudur.

Türk faşist sömürgeciliği, PKK'nin öncülük ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında yenilgiye yaşayan ve nihai çöküşe doğru giden bir güç olarak ve aynı zamanda çöken bir emperyalist sistemin bölge jandarması olarak dizginsiz bir saldırganlığı kendisine temel almak zorundadır. O, tıpkı ABD emperyalizmi gibi çirğınradan çıkmış bir saldırganlık yumağı, bölge halklarının başına sokulan bir haçnerdir. Daha birkaç ay önceinde Libya topraklarını bombalayan ABD savaş uçaklarının saldırısı ile, Türk savaş uçaklarının hiçbir uluslararası kural tanımaksızın TC sınırlarını da aşmış Kürdistan halkına yeni bir vahşeti yaşatması kabul edilecektir ki, öz itibarıyla aynı emperyalist-sömürgeci saldırganlığın ürünüdür. Uşak, birkaç ay geriden de olsa efendisini izlemiş ve hiç de ondan geri kalmayan bir biçimde halkımızın şahsında insanlığa olan kinini kusmuştur.

Başta bölgemiz halkları ve ilerici-demokratik güçleri olmak üzere, dünya demokrasi ve sosyalizm güçleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri ve Kürdistan halkının maruz kaldığı bu saldırganlığın uluslararası ve bölgesel anlamını da derinden görebilmek için aktif tavır almakta gecikmemelidir. Bu halkımızın haklı bir beklentisi ve enternasyonalist dayanışmanın gereğinden hareketle haklı bir dayatmasıdır.

Libya lideri M. Kaddafi'nin, Türk savaş uçaklarının 15 Ağustos bombardıman saldırısına karşı almış olduğu tavır, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle gerçek bir dayanışmaya varmak ve bölgemiz halklarının anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-faşist birliklerinin oluşturulması yolunda atılmış önemli bir adımdır. Kürdistan halkı, maruz kaldığı sömürgeci-faşist saldırganlığa karşı, M. Kaddafi'nin demecinde dile gelen Libya halkının desteğini yanında görmekten son derece mutluluk duymuştur. Bunu, daha da güçlendirilmesi ve yaygınlaştırılması gereken bir dostluk olarak kabul etmektedir. Ama vurulması gereken hedef açısından sadece bir başlangıçtır.

Libya lideri M. Kaddafi, "Türk hava saldırısının hedefi; Irak'taki Kürt vatandaşları katletmek ve yerlerinden sürgün etmeye yönelik bir eylemdir. Biz bu eylemi kesinlikle reddediyoruz. Bu saldırı, tüm halklar tarafından kınanmaktadır. Çünkü bu eylem, bir nevi halk katliamıdır. Bu saldırı ayrıca evler ve köylerin yıkılmasına, kadın ve çocukların katline sebep oldu. Bu,

siyonistlerin Arap halkını yok etme yöntemine ve G. Afrika halkının ırkçı-rejim tarafından yok edilmesine benzemektedir.

Kürtler, bir tarafta ulusal devrimci güçlerin üyeleridir. Ayrıca bu halk, bağımsızlık ve birlik hakkı olan bir ulus olarak saygı gösterilmelidir. O; Türk, Arap ve İran ulusları ile akrabalığı olan bir ulustur. Kürt halkının ulusal haklarını inkar, kendi öz özgürlüğümüzü savunma hakkını da inkar demektir.

Bu olay beni çok öfkelendirdi. Bir daha tekrar edilmeyeceğini umit ederim.

... Türk hükümetinin bir komployla Irak hükümeti ile birlikte Kürt kardeşlerimize karşı cezalandırma eylemlerine girişmeleri, beni müteessir etmektedir. Bu Irak Hükümetinin utandırıcı ve görülmemiş bir komplosudur" derken, önemli bir gerçeği vurgulamaktadır. Şu çok açık bir gerçektir ki, bölgemiz halklarından birinin bile boyunda emperyalizm ve sömürgeciliğin kölelik halkası olduğu müddetçe, bölgenin diğer halkları da daima tehdit altında olacaktırlar. Ama, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme doğru atılan her adım da, halkların bağımsız yaşama hakkının biraz daha güvence altına alınması anlamına gelecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin enternasyonalist karakteri, bugün çok daha açık biçimde kendisini duyurmakta, sömürgeciliğin yüzlerce yıllık pashi prangalarına karşı açılan mücadele bayrağı, Ortadoğu halklarının da bağımsız ve demokratik geleceğini müjdeleyen bir kardeşliği sunmaktadır.

Türk faşist sömürgecilerinin son uçak bombardımanı, Kürdistan adına hareket eden güçler için de halkımızın ulusal bağımsızlık ve birliği yolunda olumlu tavır almaları için uyarıcı bir role sahiptir. Kürdistan adına konuşup da, bunun gerekliliklerini yerine getirmemenin bu güçler için ağır felaketlerle sonuçlanacağı şimdi çok daha açıktır. Basit çıkarları bir yana bırakarak yüce ulusal çıkarlar etrafında birleşmenin ve savaşmanın zamanı çoktan gelmiştir. M. Barzani'nin son saldırı karşısında alımsız olduğu tavrı, bu bakımdan olumlu yönde atılmış bir adım olarak görüyoruz. M. Barzani, "15 Ağustos 1986 günü, saat 06.30'da Türk hava kuvvetlerine bağlı uçantom uçağı bizim denetimimizde bulunan Erbil bölgesinde Heyat Shirwan'ı bombaladı. Bu alanlar, Irak sınırları içerisinde bulunmakta ve sınıra 7 mil uzaklıktadır. Bu saldırı, Irak'ın hakimiyetini zedeleyen ve her türlü meşru zeminde yoksundur. Bu aynı zamanda, Türkiye ile Irak'ın 10.000 km² kurtarılmış sahaya sahip I-KDP'ye karşı işbirliğini de kanıtlamaktadır.

Biz Türk hükümetini uyarıyoruz, eğer tekrar böylesi bir harekatta

Sömürgeci-Faşist Ordunun Bombardıman Saldırısına Tepkiler Büyüyor!

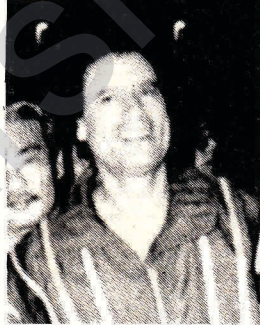
KADDAFİ: "Kürt halkının bağımsızlık ve birliğine karşı olmak, Arapların da bağımsızlık ve birliğine karşı olmaları"

Sömürgeci-faşist Türk ordusunun 15 Ağustos 1986 sabahı, Güney Kürdistan sahasındaki bazı noktaları da dahil, kendi açıklamalarına göre 22 yerleşim merkezine savaş uçaklarıyla bombardıman saldırısı düzenlemesi dünya kamuoyunda çeşitli tepkilere yol açtı. Dünya güçleri, Ortadoğu'da Kürdistan olgusu etrafında tavrı belirlemek zorunda bırakıldı.

Sömürgeci-faşist Türk ordusunun bombardıman saldırısı, bölgedeki gerici ittifakın günümüzde hangi noktaya ulaştığını ortaya koyması bakımından da net bir ayna olmuştur. Kendilerinin de bizzat itiraf ettikleri gibi, saldırı sömürgeci-faşist Türk devleti ile faşist Saddam rejiminin işbirliği ile gerçekleşmiştir. 1983'teki ortak hareket anlaşmasının bugün vardığı nokta, karşı-devrim güçlerinin bölgemizdeki ulusal kurtuluş ve demokrasi hareketlerine karşı siyasal ittifak çerçevesini aşarak bunu bir savaş ittifakına dönüştürdükleri, bölgemiz halklarının merkezinde faşist Türk devletinin bulunduğu, bölgemiz gerici güçlerinin askeri cephesi ile karşı karşıya oldukları bir dönemde yaşadığını ortaya koymaktadır. Kaldı ki, düzenledikleri bu saldırı ardından faşist sömürgeciler, başta Suriye ve İran olmak üzere, komşu devletleri ve bölge ilerici güçlerini aşıtan tehdit etmekten de geri durmamışlardır. Saldırganlıkta, başka devletlerin egemenlik haklarını hiçe sayacak ve tehdit altında tutacak kadar fütursuz olan sömürgeci-faşist Türk devleti, 1980 askeri-faşist darbesi ile emperyalizm adına bölgede soyunduğu rolünü de şimdi her zamankinden daha açık olarak sergilemek durumunda kalmıştır. İslamiyet, Arap-Türk dostluğu vb. mas-

keler altında Ortadoğu'da tutturmak istediği konuma, bir cambaz misali her telde oynadığı halde ulaşamamış, gelişen mücadelemiz onun gerçek çehresini bu sahada da açığa çıkarmıştır. Şimdi bu nedendir ki, Türk burjuvazisi ABD'nin Ortadoğu'daki bir numaralı karakolu olan İsrail siyonizmiyle açık ilişkiye girmekten, Arap halkları ve ilerici güçlerine açık tehditler savurmaya kadar, gerçek tutumunu sergilemekte herangi bir sakınca görmemektedir. Mücadelemizin dayatmaları sonucu gerçek kimliği ele vermesi, onu, Ortadoğu'daki rolünü açık oynamaya mecbur bırakmıştır.

Bu durum, bölgemiz halkları ve ilerici-demokratik güçlerinin de önüne büyük görevler dayatmaktadır. Emperyalizm ve bölge gericiliğinin Ortadoğu'da sadece siyasal değil, askeri cepheleşmeyi de içeren bir gericilik çemberi oluşturma ve gelişen halk hareketlerinin bunun içinde boğma stratejisi karşı, bölgemiz halkları ve ilerici demokratik güçleri bölge çapında güçlü ittifaklarla çıkamamanın zayıflığını yaşamaktadır. Bu, emperyalizm ve bölge gericiliğine güç veren ve biz ulusal kurtuluş hareketleri ve ilerici-demokratik güçlerden kaynaklanan olumsuz bir durumdur. Dünya ve bölge gericiliği kendi içinde bölge halklarına karşı vurucu askeri birlikler ve cepheleşme yaratırken, anti-emperyalist güçlerin en azından bu ortak amaç doğrultusunda güçlü bir dayanışmayı gösterememeleri, parça parça kalmaları artık kaldırılamayacak bir yük haline gelmiştir. Çünkü bu ulusal kurtuluş hareketleri ve ilerici-demokratik güçleri zayıf düşürmekte, ortak bir kuvvet haline

Libya Devrim Konseyi Başkanı M. Kaddafi

gelememek, gelişmenin daha sancılı olmasına yol açmakta ve halklara derin izler bırakan büyük acılar yaşatmaktadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, karşısında savaştığı düşmanın karakterinden dolayı da, bir de bu bakımdan bölgemiz halklarının anti-emperyalist mücadele cephesinin pratik bir olgu olarak gerçeklik kazanmasını dayatan bir ağırlığa sahiptir. Daha gelişmesinin başlangıcında ve henüz kendi içinde birçok zayıflığı taşıyor da olsa Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu rolü, düşmanın rolüne karşıt olarak açığa çıkmıştır. Biz ulusal ve bölgesel çapta cepheleşmeyi savunur ve bunun yaratılması için müthiş bir çaba ortaya koyarken, besbelli ki sadece Kürdistan halkının çıkarlarından değil, başta Türk, Arap ve Fars halkları olmak üzere tüm bölge halklarının çıkarlarından hareket ettik; gücümüzü bu ortak çıkarlardan aldık ve savaşımızın onlar uğruna olmasından ötürü

bulunursa nerde ve ne zaman uygun görürsek bu saldırılara cevap vermek mecburiyetinde kalacağız. Tüm bize dost hükümetleri ve uluslararası güçleri, Irak'taki Kürtlere karşı TC ile Irak'ın askeri saldırısını protestoya çağırıyoruz" derken PKK'nin dostluğunun bir gereği olarak daima vurguladığı bir gerçeği de ifade etmiştir. Bu gerçek, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin Kürdistan'ın her parçasındaki halkımızın ortak düşmanı olduğudur, bu güçle ancak düşmanlık yapılabileceğidir. Güney Kürdistan'daki halkımız bu

gerçeğin bilincindedir ve pratik gelişmeler de ortaya koymuştur ki, Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderi PKK'yi yürekten desteklemektedir. Çok çıplak olan bu gerçeğin görülmemesi halkımız açısından kabul edilir bir yaklaşım değildir. Bu doğrultuda olumlu yönde atılan her adım, PKK ve halkımız ulusal çıkarlarımıza hizmet eden bir gelişme olarak görmektedir ve gerekli karşılığı vermekte kusur etmeyecektir.

ERNK Bayrağı Altında Birleşen Kürdistanlı Yurtseverler Ulusal Kurtuluşun Sesini Avrupa'da da Haykırdılar

15 Ağustos Atılımının 3. yılını kutlamaya hazırlanan Avrupa'daki yurtsever emekçiler, günü daha da anlamlı kılan faşist Türk sömürgecilerinin bombardman saldırısına karşı tek bir yürek olarak atmasını bildirdi. Türk savaş uçaklarının saldırısı haberinin duyulmasıyla birlikte Avrupa çalkalanmaya başladı. Yüzlerce yurtsever ERNK'nin çağırışıyla harekete geçti. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde düzenlenen işgal, yürüyüş vb. eylemlerle, sömürgeci-faşist ordunun PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında düştüğü aczi örtmek için, kadın ve çocukları da içinde bulunduğu sivil halka saldırmaması protesto etti. Kürdistanlı emekçi yurtseverler, Avrupa ilercisi kamuoyu ve demokrasi güçlerini faşist sömürgeciliğin dizginiz saldırılarına tavır almayacağına ve Kürdistan halkının PKK-ERNK-HRK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini destekle-

BİELEFELD: 18.8.1986 tarihinde 50 kişilik ERNK sempatiyanı bir grup, WDR televizyon binasını işgal etti. Eylemcilerin kararlılığı karşısında isteklerini kabul etmek zorunda kalan WDR yetkilileri bir de basın açıklaması yaptılar.

Yine 25 Ağustos 1986 tarihinde, 90 kişilik bir grupla SPD bürosu da işgal edilerek, faşist cuntanın hava bombardmanını kınandı.

NÜRNBERG: 19 Ağustos günü SPD bürosunu işgal eden kadın ve çocukların da aralarında bulunduğu bir grup yurtsever emekçi, eylemini saat 10.00'da başlattı. Televizyonun yaklaşık yarım saat görüntülediği eylem, Bayern televizyonu tarafından 1-2 dakika görüntülü olarak yer verilirken, ayrıca yerel basın, BBC, Köln-WDR radyoları tarafından da yayımlandı.

26 Ağustos tarihinde ise, Nürnberg Nachrichten gazetesinin bürosu, 60 kişilik bir grup tarafından işgal edildi.

işgal etti. DGB yetkilileri yaptıkları açıklamada, Kürt halkının baskı altında olduğunu açıklayarak, saldırıyı kınadılar.

25.8.1986 tarihinde ise, SPD bürosu işgal edildi. Her iki eyleme de basın yer vererek, eylemin amacını açıkladılar.

FRANKFURT: Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu geniş bir toplulukla Hessen Radyosu, 18 Ağustos'ta işgal edildi. Eyleme radyolar ve televizyonlar başta olmak üzere, basın ve yayın kurumları geniş yer verdi.

GIESSEN: Belediye başkanının makamı bir süre işgal edildi. TV ve radyolara geniş yer verdiği eyleme, başta Frankfurt Rundschau, Süddeutsche Zeitung olmak üzere basın organları da ayrıntılı yer verdiler. Makamında bulunmayan belediye başkanının yardımcısı eylemcilerin isteğini başkana iletceğini belirterek, eylemin basına duyurulması için bir açıklama yaptı. 30 kişinin katıldığı eylem yaklaşık 1,5 saat sürdü.

OLDENBURG: 40 kişilik bir grupla Belediye binası işgal edildi. Polis eylemcilere karşı şiddet kullandı. Yurtsever emekçiler polisin bu tutumunu protesto ederek, istekleri yerine getirilene kadar binayı terk etmeyeceklerini açıkladılar. Yurtseverlerin direnişi sonucu, Belediye yetkilileri bir açıklama yapmak zorunda kaldılar.

DÜİSBURG: 18 ve 25 Ağustos tarihlerinde, SPD bürosu 2 kez işgal edildi. Her bir eyleme 60'a yakın yurtsever katıldı. SPD yetkilileri yurtseverlerin isteklerini kabul ederek, Türk faşist cuntasının uçak bombardmanını kınayan basın açıklaması yaptılar.

HANNOVER: 18 Ağustos tarihinde yaklaşık 100 kişilik bir topluluk, Hannover Allgemeine gazetesinin önünde bir protesto gösterisi düzenlediler. Eyleme basın-yayın kurumları yer verdiler.

BONN: DGB binasını yaklaşık 5 saat süreyle işgal eden eylemciler, isteklerinin kabul edilmesini üzerine eylemlerini sonuçlandırdılar.

KÖLN: 23 Ağustos günü, yaklaşık 200 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü düzenlendi.

HAMBURG: 18 Ağustos'ta, Kızıl Haç binası işgal edildi. Kızıl Haç yetkililerinin sempatiyle karşıladığı eylemciler, polisin sertliğine karşın olgun davranarak oynanmak istenilen oyunbu boş çikardılar. Kızıl Haç yetkilileri de, eylemcilerin misafirleri olduğunu açıklayarak, polisin tutumunu kınadılar.

DORTMUND: 21 Ağustos günü, THY seyahat bürosu işgal edildi. Eylemi, basın-yayın kurumları kamuoyuna duyurdu.

BOCHUM: Bir grup Kürdistanlı emekçi, SPD bürosunu kısa bir süre için işgal ederek, uçak bombardmanını ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik komploları protesto ettiler.

İSVİÇRE-BERN: Almanca yayın yapan Bern radyosu, bir grup ERNK sempatiyanı tarafından işgal edildi.

DANİMARKA: Kopenhag'ta, Sosyal Demokrat Partinin binası işgal edildi. Parti yetkilileri, eylemcilerin isteklerini yerine getirdi. Hemen bir basın açıklaması ile olayı kamuoyuna duyuran parti yetkilileri, ayrıca uçak bombardmanını ve TC ile ilişkileri meclis gündemine getireceklerine de söz verdiler.

HOLLANDA-DEN HAAG: 18 Ağustos'ta, 70 kişilik bir grupla Dışişleri Bakanlığı binası işgal edildi. 50 kişilik grup üst kata çıkarken, 20 kişilik bir grup ise alt kata kaldı. Bakanlık yetkilileri, yaptıkları açıklamada saldırıyı kınayarak, kadın-çocuk demeden Kürt halkı üzerinde uygulanan katliami ise vahşet olarak

değerlendirdiler. Radyo, TV ve basın eyleme geniş yer verdi.

FRANSA-PARİS: 18.8.1986 tarihinde, 75 kişilik bir grup tarafından Fransa Sosyalist Partisi merkez binası işgal edildi. Eylemciler, TC'nin vahşetini ve katliamlarını kınadılar. Eylem devam ettiği anda, saat 13.15'te TV 1. kanalı haberi görüntülü olarak yayımlandı. Eylem alanında AFP, AP, Vie Reuolution ajansları ve çok sayıda gazeteci geldi. Eylem geniş yankı uyandırdı.

22.8.1986 tarihinde gerçekleştirilen 2'nci eylemde ise, Fransa Radyo Genel Merkezi işgal edildi. Eylem yaklaşık 2,5 saat sürdü. TV 3. kanalı, haber ajansları ve gazeteciler eylemcilerin istekleri üzerine görüştüler. Eylem, Fransa'da olduğu kadar diğer birçok ülkenin basın organlarına da yansdı.

HRK'nin Kuruluşunun 2. Yıldönümünde Basın Toplantıları

meye çağırıldı.

ERNK Avrupa Temsilciliği de dağıttığı bildiri ve düzenlediği basın toplantısında, Türk savaş uçaklarının bombardman saldırısını çıkarmazın ortaya koyarak, dünya kamuoyunu, demokrasi ve sosyalizm güçlerini Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen haklı mücadelesini desteklemeye davet etti.

Gerek gelişen kitlesel protesto eylemleri ve gerekse ERNK'nin resmi düzeydeki her girişimi, dünya basın ve yayın kuruluşları ve ajansları tarafından ilgiyle izlendi.

Gelişmelerden kaygı duyan Türk faşist sömürgecilerinin 15 Ağustos Atılımının yıldönümüne denk gelecek biçimde önceden hazırlanmış olduğu bir provakasyonu uygulamaya geçişi, gelişmelere olan ilgiyi daha da artırdı.

Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde zincirleme yaşanan gelişmeler şunlar oldu:

BERLİN: 18.8.1986 tarihinde, Reuter ajansı, DPA, BBC vb. haber ajanslarının içinde yer aldığı bina işgal edildi. 50 kişilik bir grupla binayı işgal eden ERNK taraftarları, BBC yetkililerinin olumsuz tutumuna yerinde karşılık vererek, eylemlerini başarıyla sonuçlandırdılar. Eyleme WDR, BBC ve Berlin radyolarının yanı sıra, birçok gazete de yer verdi.

21 Ağustos tarihinde ise, yine bir grup emekçi, aynı amaçla SPD bürosunu işgal etti.

STUTTGART: 30 kişilik ERNK sempatiyanı bir grup, Tagblatt gazetesini işgal etti. 23 Ağustos tarihinde ise, bir yürüyüşle uçak bombardmanını protesto eden emekçilerin eylemlerine birçok basın-yayın kurumu haberlerinde yer verdi.

MANNHEİM: 21 Ağustos'ta, 30'a yakın bir grup emekçi, DGB Mannheim başkanının bürosunu

Atina: Basın toplantısına PASOK-MK üyesi Karalambadis de katıldı.

HRK'nin kuruluşunun 2. yıldönümü 15 Ağustos Atılımının ise 2. yılını doldurması vesilesiyle, bu yıl Avrupa'nın 3 merkezinde basın toplantıları düzenlendi. Atina, Brüksel ve Kopenhag'da düzenlenen basın toplantıları, ulusal kurtuluş savaşımızın uluslararası kamuoyuna duyarlı olarak önemli bir rol oynadı. Faşist Türk cuntasının 15 Ağustos uçak bombardmanından kısa bir süre sonra gerçekleştirilen basın toplantılarında ilmi ile gelişmeden dolayı daha da artı. Her bir toplantıya çok sayıda haber ajansı, radyo TV ve gazete muhabiri katıldı.

ATINA: Yunanistan ERNK Temsilciliği adına düzenlenen basın toplantısına 60'a yakın basın muhabiri ve izleyici katıldı. Toplantıda basın mensuplarına 15 Ağustos'un yıldönümüne ilişkin bilanço, uçak bombardmanına ilişkin gelişmelerin de içinde yer aldığı dosyalar dağıtıldı.

Toplantıya, AFP, Reuter, AP, UP, ANSA (İtalya), ARD (Almanya),

BTA (Bulgaristan), Yunan I. ve II. Kanal TV, Danimarka radyolarının yanı sıra, Yunanistan gazetelerinde ve uluslararası basında çalışan 20'yi aşkın gazeteci de katıldı.

PASOK-MK üyesi Michael Karalambadis'in de konuşmacı olarak katıldığı basın toplantısı, uluslararası basına çok geniş bir şekilde yansdı.

BRÜKSEL: 20 Ağustos'ta Kürdistan Komiteleri adına düzenlenen basın toplantısına; çok sayıda basın mensubu ve izleyici katıldı. Kürdistan'daki gelişmeleri ve ulusal kurtuluş mücadelesinin vardığı aşamayı belirlediren bilgileri içeren ve önceden hazırlanmış olan bir dosya, basın mensuplarına dağıtıldı. Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin açıklamaları ilgi ile izleyen basın mensupları, uçak bombardmanında ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi PKK'nin hiçbir kayıp vermedini açıklanması üzerine, TC'nin yanlarını bir kez daha telexlerine geçirdiler.

Basın toplantısına birçok gazete, radyo, TV muhabirinin yanı sıra, belli başlı şu ajans, radyo, TV'lerin muhabirleri katıldı: Ajans Belga, BBC, WDR, Bulgar Telografik ajansı, Lüksemburg Rad-TV, Bulgaristan Basın Ateşesi ve Libre Belgique de Morgen, IPC.

KOPENHAAG: Aynı tarihte, Kürdistan Komiteleri adına Kopenhag'ta da bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıya çok sayıda gazete ve ajans muhabirinin yanı sıra, İskandinav radyo-TV kurumları da katıldı.

Her üç kenette yapılan basın toplantılarına radyolar, TV'ler ve gazete-

terler geniş yer verdi. Dünyanın birçok ülkesine duyurulan haberleri öğrenebildiğimiz kadariyle basın organları geniş yer verdiler. Ancak bunlardan bazılarının adlarını öğrenebildik. Basın toplantılarını; BBC, Standort, Le Libre Belgique, de Morgen, Belçika, Lüksemburg, İtalya, Bulgaristan, Alman, Fransız, İskandinav, Yunanistan vb. radyo ve TV'lerini, Le Monde, Süddeutsche Zeitung, Ta Nea vb. gazetelerin yanı sıra, İtalya, İspanyol, Fransız, Hollanda, Belçika, Almanya, İsviçre Bulgaristan ve tüm İskandinav basını yer verdi.

Avrupa Basını Uçak Bombardmanına Geniş Yer Verdi

Faşist Türk cuntasının 15 Ağustos'ta uçak bombardımanına giriştiği, masum Kürt insanları üzerinde kadın-çocuk demeden katliam yapması, ilerici insanlığın tepkisine yol açtı. Basın organlarının geniş olarak yansıyan bombardımana ilk tepki, Almanya'dan geldi. Yeşiller milletvekilleri ve Azınlık Hakları Dayanışma grubu, Alman Meclisine verdikleri önerilerde, saldırı esnasında Alman silahlarının kullanılıp kullanılmadığını sordular. Uluslararası Af Örgütü, İnsan Hakları Komisyonu ve çeşitli partiler yaptıkları açıklamalarda, Türk faşist cuntasının uçak bombardımanını kınadılar.

Avrupa basınına, saldırı şu başlıklarla yansdı: Du Standort: "Kürtler Üzerinde Ağır Bombardman", Hetlaatste Nieuws: "Türk Bombardmanında Çok Sayıda Kürt Öldü", Handelsblat: "Irak'taki Kürt Hedeflere Türk Saldırısı", Le Monde: "Türk Uçaklarının Irak'taki Kürtlere Karşı Saldırısı", Liberation: "Türklerin Irak'taki Kürtlere Müdahalesi", General Anzeiger: "Irak'ın İzniyle Sıcak Takip-Kürt Bölücülerinin Kamplarına Türk Saldırısı", Taz: "Kürtlere Karşı Cephe", Frankfurter Allgemeine: "Kürt Sığınaklarına Türk Saldırısında Çok Sayıda Ölü", Politiken: "Kürdistan Kanlı Bir Rüyası" vb. vb.

Avrupa basınından yorumlara da konu olan Türk uçaklarının bombardımanına ilişkin olarak, şu pasajları okuyoruz: Politiken: "Türkiye'den ayrılmış mücadelesi veren, Kürt direniş örgütü PKK, bugünlerde, Türk hükümetinin hızlandırdığı saldırıların ne kadar tehlikeli boyutlara ulaştığını Batı Avrupa kamuoyunun anlamasına çalışıyor... Türk askeri uçakları geçtiğimiz günlerde ilk defa, Irak'ta işbirliği içinde, asileri takip etmek için İran sınırları içine saldırdılar.

Uçaklarla yapılan operasyon, Irak sınırına yakın Uludere şehrine yakın bir yerde, Türk askeri birliklerine karşı geliştirilen bir pusuya eyleminden sonra gerçekleştirildi. Bu pusuya eyleminde, 1 subay ve 11 erbaş öldürülmüş, 10 erbaş ise yaralanmıştı. Pusuya eylemi güpegündüz cereyan etmiş; Reuter ajansının bildirdiğine göre, bu eylem Kürtlerin 2 yıl önce başlattığı silahlı isyandan

bu yana en önemli çarpışma olarak değerlendirilmektedir...

"Kürtlerin bağımsızlık mücadelesi son yıllarda önemli bir mesafe katetti. Bu mücadeleyi yürüten öncü güç ise ilk silahlı isyanını 15 Ağustos 1984 olarak belirleyen PKK-Kürdistan İşçi Partisi'dir."

General Anzeiger: "Türk Hava Kuvvetlerinin Irak'taki Silahlı Kürt bölücülerine karşı yaptığı saldırı, Ankara'nın 'bölücü eşkiyaya karşı mücadelesinde kararlı olduğunu' ispatladı. İsyancılar tarafından geçen aylarda pusuda Türk askerlerinin öldürülmeleri, Ankara'yı güven-sizliğe itip sabrını taşırdı."

Le Monde: "15 Ağustos günü Türk uçakları, bağımsızlık Kürt isyancılarına karşı Irak topraklarında bir karşı saldırı geliştirdi. Bu saldırı, 14 Ekim 1984'te Bağdat'ta Türk-İrak yetkilileri arasında yapılan anlaşma temelinde oldu."

NRC Handelsblad: "Özal'a göre saldırılar 'isabetsiz' idiler. Saldırı, jandarma karakollarına karşı yapılan düzenlenerek dikkatleri üzerine çeken 2. baskın ile, Güneydoğu-Türkiye'de Kürt gerilla mücadelesinin başlamasından 2 yıl sonra aynı gündü oldu."

Dünya bombardımanları... 6 Türk askeri aracının konvoy halinde pusuya düşürülmesine bir tepkiydi."

Avrupa basınından alıntılanmış çoğaltabiliriz. Fakat bu kadarı da dünyanın ülkemizdeki gelişmelere nasil baktığını ve bu gelişmeleri nasıl değerlendirdiğini öğrenmemiz açısından yeterlidir. Tüm alıntılarda da görüldüğü gibi, mücadelemin bugün ulaştığı düzey inkar edilememekte ve bu açık bir gerçeklik olarak kabul edilmekte zorunda kalmaktadırlar. Yorumlar değişik bazı yönleri dile getiriler de, bir gerçekliği inkar edememektedir. Faşist cuntanın, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı seviye karşısında böylesi bir bombardımana başvurduğu açık olarak belirtilmektedir. Halkımız, içine girdiği yeni dönemde, mücadelesinin gerçekliğini, yoğunlaştırdığı direniş eylemleriyle tüm ilerici insanlığa göstermektedir. Bugün basından insan hakları savunucusuna kadar, herkes bu gerçekliği duymakta, görmekte ve yaşamaktadır.

Sosyal-Şoven, Küçük-Burjuva Reformist ve Tasfiyeciler Gürürlar Yine Kin Kustular

15 Ağustos uçak bombardımanı karşısında ilerici insanlık, faşist cuntayı kınayıp, protestolarda bulunurken, tasfiyeci sol adeta yemin etmişçesine mücadelemize saldırılarını sürdürdü. TKP'nin Sesi Radyosu, Uludere'de faşist bir taburun imha edilmesini "karanlık güçlerin gerçekleştirdiği eylem" olarak nitelendirip, gerçekleri ters yazdı etmedeki becerisini bir kez daha gösterdi. Açıklamalarına devamla faşist cuntanın bu "karanlık eylemi bahane ederek saldırıya giriştiğini belirten TKP, efendilerine ne kadar iyi bir uşak olabileceğini de kanıtladı. SHP'nin ara seçim manevralarıyla meşgul olan, asırlık fakat içi boş TKP'nin başındaki beyefendilerin huzurları bozulmasını diye Erdal İnönü'nü açıklamalarına tam destek verdiler. Bu açıklamalarıyla bir kez daha hangi saflarda yüz-düklerini ele verdiler.

Faşist cuntadan işlediği katliamın, yüzlerce masum Kürdün kanını dökülmesinin hesabı sorulması

gerekirken, bu baylarımız kraldan daha kralcı bir edayla, ulusal kurtuluş eylemlerimizin bitirilmesinin tam tersine giderek güçlenmesine öfkelenmektedirler. Sol Birlik adına yapılan açıklama ve dağıtılan bildirilerinde bunu açıkça görmek mümkündür. Dağıttıkları bildirilerde saldırının, "Güney Kürdistanlı güçlere yönelik ve esas amacının İran ve Irak'taki Kürt ulusal kurtuluş hareketini ezmek olduğunu" açıklayan Sol Birlik güçleri, büyük bir sahtekarlık örneğini daha ortaya koydular. 1983 Mayıs'ında düzenlenen saldırı için de benzer şeyler söylemişti. Nitekim daha sonra faşist cunta yetkilileri, Güney Kürdistan'a PKK'yi ezme için girdiklerini açıkladılar. Bugün, daha saldırının açıklandığı gün esas hedefin PKK olduğu belirtilmesinden rağmen, uşaklığın ilklerine dek işlendiği bu güçler, eşi görülmemiş bir sahtekarlık ve utanmazlık örneği sergileyerek, gerçekleri gizlemeye çalışmaktadırlar. Ama nafile!

Takke düşmüş ve kel görünmüştür. Tüm dünyanın bildiği, duyduğu bir gerçekçi, bu kuş beyinli baylarımızın örtbas edecekler? Tabii ki hayır!

Ulusal kurtuluş eylemlerimize geçmişte de, "provakasyon, mace-racılık" diye saldıran yine aynı güçlerdir. Bugün biraz daha ileri giderek, "karanlık güçlerin işi" demektelerdir. Aslında bu beyanlarıyla, kendilerinin ne kadar karanlık bir güç haline geldiklerini ortaya koymaktan öte bir sonucu yaratamamaktadırlar. Bunların dışında kalan "sol" güçlerinin ise, adeta sesi soluğu duyulmaz oldu. Bu baylarımız bildirdi dağıtacak kadar güçlerinin olduğunu kanıtlamak için, alelacele bir bildiri kaleme alırken, diğer sol maskeli güçler ise bekle-gör politikasını tercih ettiler. Tüm dünyanın üzerinde durduğu, mutlaka ama mutlaka bir yorum getirdiği bir gelişme karşısında hem de yakından ilgilenmesi gereken güçlerin sol adına susup olmaları ibretle anılacak bir olaydır.

Türkiye Kamuoyunun Dikkatleri Kürdistan'da Yoğunlaşıyor

Türk savaş uçaklarının, 15 Ağustos bombardıman saldırısı ve bunun başbakanın ağzından resmen ilan edilmesi, Türkiye kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan'da neler oluyor sorusu üzerinde yoğunlaştırdı.

Faşist generaller getesi ve kukla başbakanları Özal, "Bir avuç eşkiya terörist" vs. adlar altında lanse ettikleri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçlerine karşı, bu kez de savaş uçaklarını resmen havalandırmak zorunda kalmalarını hiçbir gerekçeyle izah edemediler. Sözde gelişmelere ilişkin devlet tutumunu izah ettikleri basın toplantısında da, bir devlet gücünün çok mahalle kabayısı temsil ederek, boş böbürlenmeler ardına sığınmaya çalıştılar.

Saldırının önemli bir amacının, artık gizlenemez hale gelen Kürdistan'daki sömürgeci imha savaşını Türkiye kamuoyuna benimsetilmesi olduğu açıktır. Türk faşist sömürgecileri, özellikle son iki yıldır ve genelde ise tüm cumhuriyet tarihi boyunca ordu-millet sloganı temelinde azgın bir şovenizmi kitlelerin ruhuna işletmeye çalışmış, "vatanın birliği ve bütünlüğü" adına Türkiye emekçi halkını da kendisinin kanlı canıyet ve katliamlarına suç ortağı yapmak için bütün gücünü ortaya koymuştur. Bu yönlü çabaları son iki yılda en uç noktasına varmıştır. Kürdistan gerçekliği konusunda her husustan daha çok koyu bir bilişsizlik ve şarlatanlık içinde tutulu Türkiye emekçi halkı, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan modern ulusal kurtuluş hareketi karşısında da yine düşmanca bir şarlatanmaya tabi tutulmaya çalışılmıştır. Sömürgeci Türk burjuvazisinin bu çabalarına tasfiyeciler sol'un da sosyalizm adına onay vererek şovenizmi körtüklemeleri eklencine Türkiye halkının, Kürdistan gerçekliğini kavraması çok daha zorlaşmıştır. Ancak gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin doğal bir sonucu olarak şovenizm duvarı zorlanıp, mücadelesinin sesi doğrudan yansıtıldı, emekçi halkın giderek artan bir ilgi ve sempatiyle yaklaştığı ve hatta mücadelemize umutla baktıkları görülmüştür. Bu, sömürgeci Türk burjuvazisini korkutan en ciddi tehlikelerden biridir. Geline aşamada artık çürümüş şoven iddialarını kitlelere kabul ettirememekte, maskesi düşen tasfiyeciler sol ise, artık bir set olma rolünü oynayamamaktadır. Faşizmin ağır

zulüm, sömürü ve baskısı altında her türlü ekonomik, demokratik ve siyasi hakları gaspedilmiş olan Türkiye emekçileri, Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık mücadelesinin kendi öz çıkarlarının da savunucusu olduğunu görmeye başlamış ve tarihte ilk kez bu iki halk arasında gerçek kardeşliğin oluşumu ve perçinlenmesinin olanakları ortaya çıkmıştır. Son iki yıllık devrimci savaşımız sonucu, butemellerdeki tartışılması, işçi sınıfının yoğunlaştığı merkezler başta olmak üzere, tüm halk kitlelerinin gündemine sokmuştur. Türkiye'de de bugün artık hiç kimse, Türk ordusunun Kürdistan'da yürüttüğü azgın sömürgeci savaştan ve buna karşı Kürdistan halkının proletarya partisi önderliğinde ulusal kurtuluşun bayrağını yükselttiğinden habersiz değildir. Ancak gelişen bu ilgi ve sempati henüz maddi bir desteğe ve birliğe de dönüşmemiştir.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusu tam da böyle bir noktada azgın şovenist duyguları geliştirmeye ağırlık vermiştir. 15 Ağustos Atılımı sonrasında Bulgaristan'daki "Türk azımlığı" meselesi bir yönüyle de bunun için yaratılmış, şovenizm duvarını yıcat edilmiş, şovenizm duvarını yıcat edilmiş ve Bulgaristan meselelerinde olduğu gibi mutlaka yaratılan bir mesele etrafında canlı tutularak, halk kitlelerinin burjuvazinin yönlendirisinden çıkamaları için ne gerekiyorsa o yapılmıştır. Ama artık oyun bitmiş, halklarımız tarihinde yeni bir sayfa açılmıştır. Şimdi her şeyi gerçek özüne büründürün, asil çehresiyle ortaya çıkmaması zorlayan, içinde halkların gerçek kardeşliğini filizlendirdiği bir savaş yaşanmaktadır.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, tarih boyunca Türk halkının alınma vurdugu kara damgayı bir kez daha vurmaya çalışırken yakayı ele vermiştir. Kendisinin ve tasfiyeciler sol'un bütün sahtekarlıkları açığa çıkmıştır. Türkiye halkı şimdi yüz-yılların hesabını Türk burjuvazisinden sorma ve Kürdistan halkına karşı görevlerini yerine getirmenin hazırlığı içindedir.

Bu gelişmenin telaşı en açık biçimde Türk burjuva basınında izlenebilir. Düzenin resmi partileri, basın ve yayın organları, Türk burjuvazisinin telaşını nasıl dile getiriyorlar, bu şimdi daha iyi görülebilir. Tasfiyeciler sol'un kuyruğuna

takıldığı SHP ve DSP gibi "sol" yaftalı partiler, Türk ordusunun Kürdistan halkına karşı saldırılarını desteklediklerini nasıl açıkladılar, bir ibret vesilesi olarak bu onlarca yıllık "komünist" ve "demokratlar"ın gözleri önüne şimdi daha iyi serilebilir. Artık bu konuda söyle-necek fazla bir söz kalmamıştır. Her şey yaşamın çıplak gerçekliğinde zaten söylenmiştir ve hala da buradaya söylenmeye devam edilecektir. Halkımız, Türkiye halkının mücadelemize en sıcak kardeşlik bağlarını gerekli dayanışmayı gös-tereceğine sonsuz bir inanç duymaktadır. Karanlık geçmişi bedeli sömürgeciler ve her soydan işbirlikçilerine, Türkiye-Kürdistan halklarının birliği ile ve hem de çok ağır ödettirilecektir.

Biz burada sadece sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve yarıttığı gelişmeler karşısında ne durumda olduğunu göstermek açısından resmi partilerin, basın-yayın organlarının ve generallerinin şahsında sergilediği sefaleti kendi dilleri ve kalemlerinden aktarmakla yetineceğiz. 15 Ağustos uçak bombardımanı arımdan sergilenen tutumlar, görülecektir ki, Türk burjuva egemenliğinin çöküşünün ifadesi, yaşadığı yenilginin en zavallı dilden hikaye edilmesinden öte bir anlam taşımamaktadır.

Düzenin resmi partileri ve basın-yayın organları şunları söylüyor... şunları yazıyorlar!...

DYP GENEL BAŞKAN YARDIMCISI BAKI TUĞ:

"Bu, geç kalınmış bir harekattır. Tedbirlerin daha önce alınması gerekirdi. Askeri Ceza Kanunu'nda savaş hali hükümleri vardır. Buna göre devlet tedbirleri yerinde ve zamanında alma yetkisine sahiptir. Buna bakılmaması, yeni bir kanun hükümlerine kararname çıkartılmıştır. Ama çok geç kalınmıştır."

MÇP GENEL BAŞKAN YARDIMCISI HASAN TOKUŞ:

"Kararı uygun buluyoruz. Devletin yamındayız. Ancak çok geç kalınmıştır. Olaylar bu seviyeye getirilmemeliydi. İtibar ve devletin bütünlüğü zedelemişti. Tedbirler çok önceden alınmalıydı. Bir avuç eşkiyanın kökünün kazınması gerekir."

SHP GENEL BAŞKANI ERDAL İNÖNÜ:

"Biz, Güneydoğu'daki olayları üzüntü ile izliyoruz. Hükümetten gereken sorumluluğu almasını ve üzerine düşen görevi yapmasını bekliyoruz."

RP GENEL BAŞKAN YARDIMCISI RIZA ULUCAK:

"Türkiye'nin iç politikasındaki bazı zayıflıklar, bölücülere cesaret vermektedir. Devletimizin menfaatleri her şeyin üzerindedir. Bu harekati normal karşılarıyoruz."

IDP GENEL SEKRETER YARDIMCISI BAYRAM GİRAYHAN:

"İktidar, Türkiye düşmanları ile mücadele programını açıklamalıdır. Son operasyon konusunda karar vermek için Meclisin toplantıya çağırılması istiyoruz. Böyle bir konuda iktidar tek başına karar veremez. Bu hassas bir konudur. Biz, Cihan Harbi'ne de böyle bir emri uki karar sonucu girdi ve Türkiye'nin 10 mli büyüklüğündeki toprak parçasını kaybettik."

Burjuva partilerin sözcülerinden aktardığımız pasajlar tek bir noktada birleşiyor. Böylesi bir saldırıyı gecikmiş olarak değerlendirmektedirler. Bu açıklamalar mevcut partilerin 12 Eylül rejiminin nasıl sıkıya bağlı olduklarını da ortaya koymaktadır. Burjuva muhalefeti başı ve solu ile uçak bombardımanı karşısında tek bir ses durumuna gelmiştir. Bu açıklamalar, "demokrasi oyununun" aldatmaca olduğunu bir kez daha gözler önüne sererken, sözde SHP, DSP gibi sosyal-demokratların ise nasıl halis bir faşist destekçiler olduğunu açığa çıkar-

maktadır.

Burjuva partilerin yaptığı açıklamaların bir benzerini ise, köşe yazarlarının yorumlarında okuyoruz. Bu ise, faşist sömürgecilğin Kürdistan halkına karşı uyguladığı katliam ve vahşetin bir bütün olarak, Türk şovenizmi ve gericiliği tarafından destek bulunduğu kanıtıdır. Yine SHP Genel Başkanının, "Meclise başvurulması gerekir" biçimindeki açıklamalarının da ne kadar sahte olduğu gözler önüne serilmektedir. SHP, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu tür yöntemlerin daha fazla uygulanmasına taraftardır. Fakat benzer saldırıların biraz da adabına uygun kamufle edilerek sürdürülmesinden yanadır. Bunu, bu partinin demec ve açıklamalarında görmekteyiz.

Burjuva köşe yazarları da aynı noktada birleşmektedirler. Hürriyet'te Coşkun Kırcı şöyle diyor: "Aynı zamanda, son olaydaki gibi ani bir saldırıya derhal karşılık vermek, kaçınılmaz bir zorunluluktur. TBMM'nin toplantıya çağırılması, toplanması ve karar alması beklenseydi, Silahlı Kuvvetlerimizin karşı darbese gecikmiş olur, şakiler imha edileceklerini önceden öğrenirler ve sığındıkları yeri terk ederek sillemlizden kurtulmak imkânını bulurlardı." Tercüman'da Prof. Fahir Armaoğlu ise, Yorum adlı köşesinde aynı şeyleri tekrar ediyor: "Geçtiğimiz bayramın en mühim hadisesi, şüphesiz, arefe günü olan 15 Ağustos sabahı Türk jetlerinin, sınırın hemen ötesindeki Irak topraklarında yuvalanmış olan bölücülere indirdiği darbedir. Böylece, 12 Ağustos günü. Hakkari'nin Uludere mevkiî yakınlarında on er ve erbaşımız ile bir binbaşımızı şehit eden ve on kadar erimizi yaralayan saldırın bölücülere gereken ders verilmiş oldu." Milliyet'te Mehmet Barlas yüklediği sığata uygun

olarak yaptığı açıklamada, padişah soytarlarını bile geride bırakırsın sınırlı Evren'e yaranmak için suç incileri döküyor: "Birincisi ve en önemlisi, Türk topraklarını bütünlüğü ve güvenliği söz konusu olduğu zaman, iktidar ve muhalefet, birleşmek zorundadır... Güneydoğu yöresinde subaylarımız ve erlerimiz tazaklara düşürülüp öldürülürken, bu durumu sona erdirmeyi amaçlayan kararlara, ancak destek verilir."

Birkaç köşe yazarından yaptığımız aktarmalar gerçeğin birçok yönüyle açığa çıkmasını sağlamakla kalmıyor, faşist rejim şahsında yaratılmak istenen şoven birliği de tüm yönleriyle açığa çıkarıyor. İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, hareketin amacını açıkladığı mecliste ki konuşmasında, burjuva köşe yazarlarının da birleşmek için çağrı yaptığı amacını şöyle ortaya koyuyor: "Bu hareketin amacı PKK'nin faaliyetini önlemek, İran ve Suriye'deki unsurları sindirmek, bunları Barzani'nin kamplarından ayırıp harekatten caydırmak, yardımların kesilmesini sağlamak, onu besleyenlere karşı Türkiye'nin kararlılığını göstermektir." Burjuva temsilcilerinin konuşmaları, demecleri ve açıklamalarından bu yazımıza aldığımız pasajlar, uçak bombardımanının başarıya ulaşması için nasıl elbirliği ile çalıştıklarını ortaya koymaktadır. İçişleri Bakanının da belirttiği gibi, "Alınacak tüm tedbirler alınmıştır" bir tek hava kuvvetlerinin kullanılması kalmıştır. Bu da 15 Ağustos uçak bombardımanında kullanıldı. Basın ve burjuva partileri ile Türk egemen sınıfları bu gerçeğin bilincindedir. Bu nedenle her biri dört bir yandan bu saldırıya alkış tutmakta ve "gecikmiştir" diyebilmektedirler.

Dokuz Anti-Faşist Katledildi

Ovacık ilçesine bağlı Topuzlu köyü yakınlarında faşist ordu birlikleri ile çatışmaya giren 9 anti-faşist alçakça katledildi. Olay, 1 Ağustos 1986 günü meydana geldi. Yapılan açıklamalarda bir ihbarı değerlendiren sömürgecilerin pusu kurması sonucu çıkan çatışmada, 9 anti-faşistin katledildiği söylenmektedir. Çatışmada şehit düşen 9 anti-faşisten 8'nin kimlikleri belirlendi: Cahit Oğuz, Ali Demir, Yusuf Tosun, Cumhur İçöz, İsmail Kaya, Veli Gür, Yusuf Yıldırım ve Süleyman Kaya çıkan çatışmada alçakça katledildi.

Ovacık'ta yaşanan bu katliam nedenleri ve sonuçları itibarıyla öğretici derslerle doludur. Şüphesiz ki, onlar faşizme karşı direnerek şerefliyle ölmesini bilmişlerdir. Bu direnişlerini saygıyla anıyor ve Türk faşizminin döktüğü her damla kanın hesabını mücadele tarafından sorulacağı gerçeğini bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Mücadelemiz bugüne kadar yüzleri aşan şehit verdi. Ülkemiz topraklarının her karşı bu şehit kanlarıyla sulandı. Ve biz hiçbir zaman ölmeliydiler demedik. Tam tersine nasıl soyul bu davanın şehitleri olduklarını bilerek, onların mücadeleyi geliştirmede daima bir emir kabul ettik. Şehitlerin anısına bağışladığımız mücadelemizi bugünkü gelişme noktasına getirdi. Tereddüt-süz ölümün üzerine yürüyenlerin geride bıraktıkları bizlere güveni boşa çıkarmadı, en azından onlara layık olmaya çalışıldı. Umud, davaya katık edilen kanlarımız, emeklerimiz büyüdü. Bugün yaşanan, halkımızın umudunun büyüdüğü, zafer olanaklarının arttığı müthiş bir savaştır. Dökülen her damla kanın, çekilen acıların hesabının sorulması, tarihi bir intikam mücadelesidir. Burada vurgulanması gereken önemli bir gerçek, verilen kayıplar

ve dökülen kanlar ne kadar çok ve ağır olursa olsun izlenen eğer doğru bir politik hat ise, gelişmenin kaçınılmazlığıdır. Tersi durumda ise bögülmek, ezilmek kaçınılmazdır. Yine, doğru siyasetin doğru taktiklerle geliştirilememesi de yalnızca felaket getirir.

Mücadele pratiğimiz, doğru siyasal hattın ancak gelişme yaratabileceğinin en net biçimde doğrulanmasıdır. Mücadelemizin gerilla savaşına gerçekçi yaklaşımı, ülkemizin her alanında çıkı gibi büyüyen bir halk savaşı sürecine girişimizi gerçek haline getirmiştir. Sömürgeci-faşist düşman şüphesiz ki, zaman zaman bize de ağır darbeler vermiş, devrimin birçok kadrosu savaş içerisinde şehit verilmiştir. Ama bunlardan hiçbirisinde düşman bir zafer kazandıgını iddia edememiştir. Ovacık'ta yaşanan son katliam, bu bakımlardan üzerinde düşünmeyi gerektirmektedir. Görülmüştür ki, faşizm bundan çok şey umut etmiş ve olayı kendisi açısından bir zafer gibi işleyerek kitlelerin moral gücünü etkilemeye çalışmıştır. Gerilla savaşına gerçekçi yaklaşımın, savaşla oynamanın pahalıya malolan sonuçları, sömürgeci faşistlerin sahte zafer çılgınlarıyla tüm bir halka da taşınmaya çalışılmıştır. Öte yandan mücadelemiz, düşmanın bu taktiklerini de bozan ve daha kanlı kurumadan katledilen bu dokuz anti-faşistin de intikamını alan tek güç olmuştur. Bu, Partimizin dökülen her kana nasıl sahip çıktığını, mücadele birliklerinden neyi anladığını, savaş içinde nasıl bir dayanışma ve dostluklar yaratma çabası sürdürdüğünü açık bir göstergeşidir. Partimizin bu yönelimiyledir ki, Ovacık olayının yarattığı karamsar so...uçlar fazla varlık bulma imkanı bulamamış, bu sonuçları bizzat mücadelemiz silmiştir.

YAZ ATILIMI, GELECEĞİ KAZANMADA GÜÇLÜ BİR ADIM OLUYOR

Onlarca Milis Çete Cezalandırıldı

15 Ağustos Atılımının yeni bir yıldönümüne ulaştığımız bu günlerde eylemlilik düzeyimiz önemli oranda yükseldi. Bahar Atılımının ardından yazda da güçlü eylemlerle girilmesi, 15 Ağustos Atılımının yıldönümünde yeni bir 15 Ağustos yaşanacağını açık bir kanıttı.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, oluşturduğu özel vurucu timlere, köy korucularının sayısını artırmasına rağmen mücadelemizin ge-

leşimini durduramamaktadır. Tam tersine ajan-milis yapı, çeteciliğe ve ordu güçlerine vurulan önemli darbelerle sömürgecilik önemli oranda köşeye sıkıştırıldı. Milis yapıyı ayakta tutamayan sömürgeciler, birçok milis tutuklamakta; bir kısmını ise silahını geri almaktadır. Yine birçoğu devrimci birliklerimiz tarafından safdışı edilmekte, bir kısmı da silahlarını bırakarak savaşmak istemediklerini açıklamak-

tadırlar.

Yaz Atılımı süresince sayısız eylem gerçekleştirildi. Bu eylemlerden ancak bir bölümü hakkında bilgiler elimize ulaştı. Her gün sömürgeciler ağır darbe vurarak gelişen eylemlerimizin yarattığı etki eşi görülmemiş bir düzeye ulaştı. Sırnak, Şemdinli, Uludere, Kiği ve daha birçok alanda milis yapı çöktürüldü ve düşmana korkulu anlar yaşatıldı.

1- Mayıs ayı sonlarında Sırnak-Başagaç köyünde, sömürgeci ordu birlikleri ile karşılaşan bir partizan birliği 1 askeri cezalandırdı ve bir çoğunu da yaraladı.

2- Yine aynı tarihlerde Erüh'ta meydana gelen ayrı bir çatışmada ise 1 astegmen ve 5 er yaralandı.

3- 10 Temmuz 1986 tarihinde Şemdinli'nin Derecik köyüne bir baskın düzenleyen bir HRK birliği, 2 milis çeteyi ölümlü cezalandırdı. Baskında ayrıca 4 milis çete de ağır yaralandı.

4- 28 Temmuz 1986 Sırnak-Gecitboyu köyünde, 1 milis çete ölümlü cezalandırıldı.

5- 30 Temmuz 1986 günü Şemdinli-Alan köyünde, milislikten vazgeçmeleri temeline teslim alınan 3 ajan, bir daha ihbarcılık yapmayacaklarına dair söz vermeleri üzerine serbest bırakıldılar. Eylemde, ajanlara ait bir adet Kalaşnikof silah da el kondu.

6- 31 Temmuz 1986'da Siirt-Meşelidere köyüne baskın düzenleyen HRK birlikleri, 3 çeteyi öldürürken, 5'ini de ağır bir biçimde yaraladılar.

7- 31 Temmuz 1986'da Erüh'un Görmec köyünde, Beşir, Ömer ve

Hamit Uluç adlı milis çeteleri teslim alan HRK savaşçıları, halkın da onayıyla bu hainleri kurşuna dizdiler.

8- Temmuz 1986'da azıllı bir hain olan ve yörede milisliği örgütlemeye çalışan feodal ağa Mehmet Olgaç'ın çiftliğine bir baskın düzenlendi. Baskında 3 çete öldürüldü. Hainin de içinde olduğu 5 kişi ise ağır yaralandı.

9- Ağustos 1986'da Uludere'ye bağlı Ortabağ köyüne bir baskın düzenlendi. Baskında 3 milis çete öldürüldü, 2'si ise ağır yaralandı.

10- Sırnak-Uludere sahasında yine aynı tarihlerde meydana gelen bir dizi eylemde 6 milis imha edildi.

11- Şemdinli'nin Bağlar köyünde teslim alınan 2 ajan, propaganda konuşmalarından sonra serbest bırakıldılar.

12- 9 Ağustos'ta Beytüşşebap'ta

yol yapım çalışmalarını sürdüren şantiyeye karşı bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 16 Adet cadra el konuldu. Ayrıca 2 adet dozer imha edildi ve bir kompresör uçurumdan aşağı yuvarlandı.

13- 11 Ağustos 1986'da Kiği-Ayaoglu köyünde, ajan-muhbir İbrahim Sertel, meydana yarılandıktan sonra kurşuna dizildi.

Bu eylemlerin yanısıra Kürdistan'ın dört bir yanında eylem haberleri gelmektedir. Doğubeyazıt, Derim, Araban, Hakkari, Siirt, Bingöl vb. alanlarda yeni eylemlerin gerçekleştirildiği bildirilmektedir. Ayrıntıları henüz elimize ulaşmayan eylemleri, gelecek sayılarımızda okuyucularımıza duyuracağız.

15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünü bu derece yoğun eylemlerle karşılamamız, sömürgecilerin artık içinden çıkamayacakları bir batağa saplandıklarının da açık kanıtıdır.

HRK'NİN ÖRNEK SAVAŞÇISI; SANA SELAM OLSUN!..

28 Mart 1986 günü, Şırnak mintkasında bulunan Gabar dağında, sömürgeci ordu birlikleri tarafından kurulan hain pusuda, savaşımızın büyük komutanlarından Mahsum KORKMAZ yoldaş şehit edilirken, kahraman savaşçılarımızdan Kalender İLHAN (Metin) yoldaş ise, bacağından aldığı bir kurşunla yaralanmıştır.

Ağır kış koşullarını yaşadığı bir sıradır, Metin yoldaşın yaralandığı günler, Kürdistan'ın aşılmaz gibi görünen yalçın dağları, beyaz karlarla kaplıdır. Grup, komutanını kaybetmiştir. Bu yüzden acısı büyüktür. Ama Metin yaralıdır, yürüyecek durumda değildir. Bu kahraman yoldaşın kurtarılması gerekir. Düşmanın kurşunları altında yoldaşları, O'nu omuzlarına alırlar ve ateş hattı dışına çıkarmayı başarırlar. Burada, grubun imhası da dahil büyük riskler göze alırlar. Ve alınmaz zorundaydı da. Çünkü; Metin gibi yiğit bir yoldaşın kurtarılması gerekir. Çünkü; savaşta yaralıları kurtarırlar ilkesinin maddi bir olgu haline getirilmesi gerekir. Çünkü; kahramanlar partisi PKK'nin özünü yansıtır yoldaşlık örneğinin sergilenmesi gerekir...

Ve... Karlı ovalar, vadiler tepilir. Aşılmaz gibi görünen dağlar aşılar. Metin yoldaş, omuzlarında götürülerek güvenli bir noktaya yerleştirilir. Metin'in özel bakım ve tedavisi için, iki yoldaş görevlendirilir. Ama koşullar ağırdır, acımızdır. Yoldaşları, O'nu gündüzleri başka noktada kontrol altında tutarak, tedavisini ancak gece yapabilmektedir. Bu işi günlerce bıkmadan, usanmadan büyük bir zevk ve gururla yaparlar. Fakat Metin, hareket edecek durumda değildir. Yoldaşlarına silahın almasını ısrar eder. Yalnız her ihtimale karşı el bombasını yanında bırakır. Çünkü O, şereflice bir ölüm dışında herhangi bir ölüm biçimini kabul etmeye kararlıdır. Ve küçük el bombasıyla bunu garantiye alır.

Tarih, 7 Nisan 1986'dır. Dağda sürü güden bir çoban tesadüf sonucu, Metin yoldaşın bulunduğu mağaranın önünden geçer. Çobanın kendisini gördüğünü farkeder, ama yaralıdır, yanına gitme durumunda değildir. Konuşmak için çobana seslenir, ancak çoban karşılık vermeden hızla uzaklaşır. Metin, gece tedavi yapmak için yanına gelen yoldaşlarının durumu bildirir. Fakat yoldaşları çevrede ihbar yapılabileceğine ihtimal vermezler. Daha önce alanda yürütülen çalışmalara güvenirlir. Köylü yapısının günlük siddetten etkilenilebileceği, bu nedenle farklı tutum takınabileceği ve savaşın günlük değişiklikler yarattığı gerçeği gözden kaçırılır.

Tarih, 8 Nisan 1986'dır. Dağlarda bir ölüm sessizliği vardır. Her şey olduğu yerde cansız durmuş gibidir sanki. Ne bir çoban sesi, ne de kuzu melemesi vardır. Ama savaşçılar bunu doğal karşılar, alışkındırlar buna. Çünkü Kürdistan bir yasaklı ülkesidir. Vahşi düşmanları, insanlarımızın sahibi oldukları dağlara bile çıkmalarını yasakladığına az tanık olamazlardı.

Tarih, 9 Nisan 1986'dır. Düşman ava çıkmıştır. Metin yoldaşın bulunduğu mağarayı büyük bir askeri kuvvette kuşatar, etrafa sayısız pusular kurar. Ama yoldaşları aldıkları talimata göre uzak bir noktadadırlar. Sayıları azdır. Düşman birliklerini geri püskürtülecek güçte değildir. Ve Metin yoldaşın tek başına koyduğu direniş eylemi bu günden başlar.

Yoldaşlarının yapabilecekleri tek bir şey vardır. O da, yer aldıkları birimi bir an önce gelişmelerden haberdar etmek. Fakat bu yol, günleri alır. Düşman pusudadır, grubu imha etme amacındadır.

Tarih 9, 10, 11, 12, 13, 14 Nisan 1986'dır. Metin yoldaş, yalnız kalalı 7 gün oluyor. Ama düşman hala pusudadır. Yanına yaklaşma cesareti gösterememiştir. Metin yoldaş, 7 gün boyunca görülmemiş bir direniş sergilemektedir. Kendisini düşmanla son karşılaşma anına hazırlamaktadır. Kafasında sabitlemiş tek bir düşünce vardır. "**Direnmek, direnmek ve sonuna kadar direnmek... Komutanı Mahsum KORKMAZ'ın anısına yaraşır bir direniş sergilemek... O'nun intikamını almak... Düşmanı bir değil, bin defa kahretmek...**"

Ve tarih, 15 Nisan 1986'dır. Düşman asıl saldırısına geçmiştir. Sabahın erken saatlerinde dağın iki noktasını aynı anda tutarak, bir taşla iki kuşu vurma hesabındadır. Ama onun bu çirkin emelleri kursağında bırakılır. Devrimci kurtuluş birliğinin kını, acısı hala taptazedir. Gözbebekleri gibi sevdiği komutanlarının kanı henüz kurumamıştır. Bu duyguyla vurur düşmana, hem de onun kendi kuşatmasında. Kurdukları pusuda 4 düşman askerini yere sererler. Türk ordusu ilk kez gündüz geri çekilmek zorunda bırakılır. Kurtuluş birliği hiç kayıp vermeden çatışmadan başarıyla çıkar.

Ancak Metin yoldaş, tektir, yaralıdır. Yedi gün, tam yedi gün aç, susuz, uykusuzdur. Ama her şey rağmen, büyük ordu birlikleri yanına yaklaşma cesaretini kendisine bulamamaktadır. Çünkü düşman, küçük kaya oyuğunda bir Metin'i değil, bir orduyu görmektedir. PKK savaşçılarından her birinin yalnız başlarına bile bir ordu gücünü temsil ettikleri gerçeğinden hareketle, kuşatmasını buna göre hesaplamıştır. Dışarıdan Metin yoldaşın mütemadiyen "teslim ol" çağrılarını yapılırlar. Ama O, kendisini şerefli sona hazırlamıştır. Yanındaki el bombasının pimini bile çekmiştir. Ve kendi direniş kalesinden düşmana seslenir: "**Benim hareket etme durumum yoktur. İstiyorsanız kendinizi yanına gelin.**" Bunun üzerine, sömürgeci düşman elinde bir maşa olmanın dışında hiçbir fonksiyonu olmayan Mehdinanî Süleyman, üç asker ile birlikte Metin yoldaşın yanına gönderilir. Düşman, yoldaşımızdan yönetilebilecek saldırıya karşı korunmak için mevzilenir. Metin yoldaş, gelenlerin yanına iyice yaklaştığı bir anda, avuçlarının içinde sakladığı bombayı patlatır. Patlama sırasında kendisi "**Biji PKK ve Biji Serok Apo**" sloganlarını atarak şehit düşerken, ihbarcı ve üç sömürgeci asker de imha olur.

Metin yoldaş, bacağından vurulmuş, hareket edemez ve tek başına bulunduğu bir durumda ve binlerce askerin katıldığı kuşatma altında bile, Partisinin ve savaşın bütün güc ve prestijini kendisine temsil etme gücünü gösterebildi. O, düşmana karşı koyduğu eylemi büyük bir başarıyla sonuçlandırdı. Çünkü O, yalnızken bile yalnız yaşamadı. Partisini, halkını yaşadı. O'nun zaferi, sadece 3-4 askerin imha edilmesi değildir. O, burada düşmanın acizliğini, tükenmişliğini; halkımızın ve Partimizin gücünü ortaya koydu. O'nun kahramanlığı da buradan kaynaklanıyordu.

Ancak Metin yoldaşın, savaşımız ve halkımız açısından örnek alınacak birçok özelliklerinin de bi-

lince çıkarılması gerekiyor. Metin yoldaş, bilinçli bir yaşamın örneğiydi. O'nun cesareti, kahramanlığı, fedakarlığı ve bir inanç ögesi olması, yaşadığı her anın bilincinde olmasından kaynaklanıyordu. Şehit yoldaşımızın adını andığımızda, O'nu tanıyan herkes, ez zından bir an sessizliğe gömülür düşünmekten, saygı duruşuna geçmekten kendisini alamıyor. O, атаға kalcan, kendi özgürlüğü ve bağımsızlığı yolunda şahlanan bir halkın ulusal kurtuluşunu olmanın bütün özelliklerinin somut bir örneği, kahraman savaşçısıydı. Buna, günlük yaşamından yığılmış örnek verilebilir. Eğer yaşam sadece dar bir çerçevede içinde ele almacaksa; gün doğumundan ve batımına kadar zorlukları nasıl en önde gösülediğini dakika dakika, hatta saniye saniye anlatmak gerekir. O, yaşamı böyle germedi, göstermedi. Ve O'nun kahramanlığı da buradan kaynaklanıyordu. Mücadelenin yükünü omuzlamak, O'nun için en doğal işti.

Yaşamıyla bize çok şey öğreten, her an halkı, savaşçı yaşamayan, zorluk ortamında bile, en küçük bir tereddüt düşmeden halkın davası için öne atılan Metin yoldaş, yaşamıyla, mücadelesiyle kendisini kanıtlayarak bir şahsiyetti.

Daha şehit oluşunun iki ay öncesinde bir kez daha yaralanmış, yer aldığı birimden ayrı düşmüştü. Günlerce tedavisiz ve her türlü imkandan mahrum bir şekilde ve en önemlisi de olumsuz bir unsurla birlikte bulunmak zorunda kalmıştı. Yanındaki unsurun, "**Parti sana sahip çıkmıyor, tedavisiz ölmene bilinçli göz yumuyor...**" vs. gibi art niyetli yaklaşımlarına karşı, bir PKK savaşçısıma yaraşır en devrimci tutumu takınmasını bilmişti. O, bu tür düşüncelerden etkilenme bir yana, bunları mahkum etmede amansız davranmış, örnek davranışlar sergilemişti.

Metin yoldaş, her şeyi Partiden bekleme, hazırna konma anlayışına karşı amansız bir savaşçıydı. O, aşığı olduğu ülkesi ve halkının kurtuluşu yolunda savaşmak için, kendisine verilen silah bile, hakemediği ve erişilmez bir değer olarak gördü. En doğal haklarını kendisine fazla görebilecek, "**Parti, bize sunduğu bu kadar imkânın yanında, silah da mı verecek?**, Hayır olmaz. **Bizim kendi silahlarımızı savaşarak temin etmemiz gerekiyor**" diyebilecek kadar sınırsız bir alçakgönüllülüğe sahipti.

O, mücadele yaşamı boyunca, düşmana karşı savaşmanın dışında hiçbir şeyi sorun olarak görmeyen, inanç fıskarı bir kişiliği. O'na göre, halka ve mücadeleye inanan biri için, mücadele saflarında sorun diye bir şey olamazdı. Fedakarlığın, güçlü yoldaşlık örneğinin sergilenilebileceği yerde, sorundan, uyumsuzluktan bahsedilemezdi. Ve O, saygı ve sevginin, yoldaşlara bağlılığın, fedakarlığın en güzel, en yüce örneklerini sergiledi, bunu çevresine egemen kilmaya çalıştı.

Metin yoldaş, şehit düşerken bile aynı gerçeğin başka bir yansıması olarak, ulusal kurtuluş savaşımızın gücü, yenilemezliği ve ölümsüzlüğünü ortaya koydu. Son eylemiyle düşmanı bir kez daha yenilgiye uğrattı. O, düşmana karşı sadece askeri bir başarı kazanmadı, eylemin en büyük ve asil başarısını siyasal alanda oldu. Kazandığı zaferle, düşmanın çirkin oyunlarını boşa çıkardı. Sömürgecilerin, geçmişte yaşanan bazı ihanet olaylarını halk üzerinde inançsızlığı geliştirmek için kullanma çabalarını yerle bir

etti, onu en büyük silahından etti.

Metin yoldaşın soylu direniş dilinden dile dolaştı, halkımız dilinde en büyük direniş efsanelerinden biri haline geldi. Daha olayın meydana geldiği an, O'nun direniş tarihi mal oldu. Halkımız, bu direnişe sahip çıktı ve sahip çıkışını kurtuluş birliklerine verdiği destekle ortaya koydu.

Metin yoldaşın bu direnişini sadece kişisel bir kahramanlık olarak görmüyoruz, göremeyiz. Yoldaşımızın şahsında gösterilen bu direniş, halkımızın, ordumuzun ve Partimizin gücünün en yalın biçimde ortaya konuluşudur. Evet mücadelemiz bugünkü gücüne nasıl ulaştı? Yine, '86 Bahar Atılımı hangi zorluklar ortamında gerçekleştirildi ve bununla neler garantiye alındı? Bu gerçeğin derinliğine kavranılması ve bilince çıkarılması gerekir.

Açık ki, her aşama büyük acı ve zorluklar temelinde yaratılmıştır. Bunu, açığa, susuzluğa ve ağır doğa koşullarına katlanma biçiminde değerlendirmek, son derece siğ ve siğ olduğu kadar da tehlikeli bir anlayış olacaktır. Faşist Türk ordusunun askeri ve siyasi imkanlarının tümünü seferber ederek, bütün gücüyle mücadelemizin üzerine geldiği bir dönemde düşman saldırılarını göğüsleyebilmek için, büyük fedakarlıkların ve dayanma gücünün gösterilmesinin gerekliliği son derece açıktır. Ve yaratılan her değer, düşmanın saldırı çemberi ortasında yaratılmış, bu çember ortasında kan dökülerek mevziler kazanılmıştır.

Özellikle 1985-86 döneminde, devrimci savaşımızın atılım yapmasını önleyebilmek için düşman olağanüstü çabalar sarfetti. '86 Bahar Atılımının ortalarına doğru, "Milli Hakimiyet Harekatı" adı altında, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı askeri, siyasi, ideolojik, ekonomik vb. tüm alanlarda büyük bir saldırı başlatıldı. Savaş yerleştirme politikasına işlerlik kazandırmak için, çeteciliği geliştirme faaliyetlerine daha bir ağırlık verdi. Hareketimizi içten çökertmek amacıyla, uşak ruhlu birkaç zayıf unsuru satın alarak, bunlar vasıtasıyla kompolar düzenlemek istedi. Teslimiyet ve ihanet politikasına bir kez daha sarıldı, bunu yaygınlaştırmaya ve egemen kilmaya çalıştı. Bunların yanında, karakol ve pusukurma faaliyetlerini doruğa çıkardı.

İşte '86 Bahar Atılımı, böyle bir ortamda gerçekleştirildi. Sömürgeci devletin çok yönlü kuşatması yarılarak, mücadelemize yeni bir atılım yapıldı. Yaratılmak istenen pasifikasyon ortamı tümenden parçalanarak, yoğun bir eylemlilik süreci başlatıldı. Düşmanın, Hareketimiz üzerindeki oyunları boşa çıkarıldı, çirkin emelleri kursağında bırakıldı. Kitlelerin için de muazzam bir güven ortamı yaratıldı.

Millis örgütlerin faaliyetine karşı gerçekleştirilen eylemlerle, çetecilik önemli oranda dağıtıldı. Sömürgeci ordu birlikleriyle girilen muharebelerde "mehmetçik"e savaşma cesareti tümenden yitirilerek, düşman birlikleri kendilerini savunmak zorunda bırakıldı. Küçük karakol veya birliklerle, ulusal kurtuluşçu güçlere karşı savaşılacak düşmana açıkça gösterildi. Bu gelişmeler sonucunda, sömürgeci devlet yeni önlemler ve arayışlar içine girdi.

Ve bu süreçte, halkımızın kurtuluş mücadelesine paha biçilemez değerler kazandırdı. Düşmanın saldırı ve imha çemberi yarılarak,

YAŞAMAK İSTERİM ÖLÜMDE

Yaşamak isterim nefes almak için değil

Yaşamak isterim yemek için değil

Yaşamak ki kılıcın keskinliği Namlunun sıcaklığı Kor alemler içinde

Dört yanı duman Yaşamak isteği Bedenleri saran Alev alev haykıran Bir sarjör otuz mermi Yazacaksa yeniden geleceği Bir mermi içindeki barut olmak isterim yaşamda

Yedi can, bir nefes, tek düşünce Yaşamak isterim Satılmak için değil Onurlu bir kağanın ufkunda Dört duvar üçe-iki Tek delik bir-elli

Yaşamak için yetersiz eğer Yaşamak için isteğimiz Kişisel değil Yirmi milyon bir ülke Bedeni saran Onurlu istem

Öyle ki yaşam Sıfır saniye ölüm Binlerce saat yaşam Dört yandan düşman Potin miğfer dolaşsa da İt gibi yamımızda

Her kalp atışı zonklansa bile Pür dikkat kesilse de kulak İnan ki ölerek yaşamak istem Başka bir şey değil Yaşamak derim istem Namussuzca, korkakça değil

Kurşun girse beyne Kalbi delse bile Ölüm çizgisini yırtsa bile Yaşamak isterim Kansız bedende Bin kez şereflice ölümde I. Hüseyin BILGIN

halk olarak ordulaşma sürecine girdi. Kurtuluş savaşımız ileri boyutlara vardırırlar, savaş daha büyük partizan birlikleriyle yürütmenin zemini yaratıldı.

Bu anlamda, şehit verdiğimiz her yoldaşımız, bizim için bir kayıp değil, tam tersine kazanılmış birer sağlam mevzidir. Metin yoldaşın direnerek şehit düşme olayını da bu çerçevede ele alıyorduk ve değerlendireyorduk. Yoldaşımızın son noktada koyduğu direniş, düşmanın son umutlarını da kırarak onu bozguna uğrattı. Savaşımızın büyük komutanı Mahsum KORKMAZ yoldaş şehit etmekle, direnişin belini büyüktüğünü sanarak, büyük hayallerle kapılan faşist ordu sürüştü, karşılaştığı bu direnişle ne kadar büyük bir gaflet içerisinde düştüğünü açıkça gördü.

Böyle bir sürecin yaratıcıları olan, başta direniş önderlerimizden Mahsum KORKMAZ yoldaş olmak üzere, Kalender İLHAN (Metin) ve tüm şehit yoldaşlarımız mücadelemizle, direnişleriyle omuzlanılabilecek büyük görevler yüklediler. Onların çağrılarına verilebilecek tek devrimci cevap; en değerli varlıklar olan canlarını katk ettikleri bir savaşta, yeni yeni mevziler kazanmak ve nihai zaferi sağlamak olacaktır.

Mücadele Arkadaşları

DİYARBAKIR DİRENİŞÇİLERİNDEN TACETTİN ARAT YOLDAŞ ŞEHİT DÜŞTÜ

13 Haziran 1986 günü, Çukurca-Oramar mntkasında düştüğü düşman pususunda çıkan çatışmada sergilediği görkemli direnişle, son anda da görevini eksiksiz yerine getiren değerli yoldaşlarımızdan Tacettin ARAT yoldaşla, şehitler zincirine bir halka daha eklenmiş bulunuyor. Her koşul altında Partinin direniş çizgisinden en küçük bir taviz vermeyen ve en kat olanaklar içinde, en zor koşullarda direniş temsil etme büyüklüğüne erişen, bu nedenle kahramanlık mertebesine çoktan yükselen Tacettin ARAT, son anda da hayatını aynı şekilde direnişle noktalararak bu özelliklerini zirveye çıkarmıştır. Tacettin ARAT'ı tanımak, ancak yaşamış olduğu mücadele dönemlerinin özellikleri; görevlerin niteliği, zorlukları, mücadelenin düzeyi ve bu yoldaşımızın mücadelesi içindeki yerini vs. bilince çıkarmakla mümkün olabilecektir.

Yıl 1979-80. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi başta Hilvan, Siverek, Batman, Mardin, Antep ve Dersim olmak üzere, Kürdistan'ın birçok alanını içine alarak, kitleleri kucaklayıp yükselmektedir. Bunun sonucu, Türk sömürgecilerinin yerli uşakları iş yapamaz, sivil kurumlara ve yöneticilere işleme duruma gelmiştir. Sömürgeciliğe ve her türlü köleliğe karşı isyan demek olan Tacettin ARAT da, ön saflarda çeşitli biçimlerde bu mücadelenin yürütücülerinden biridir. Aslen Diyarbakırlı olan Tacettin ARAT, alanda en fazla etkisini duyuran DDKD, ÖY, Rızgari gibi küçük-burjuva reformistlerine karşı yürüttüğü mücadeleyle de bu güçlerin boy hedefi durumuna gelir. Ancak daha ağır devrimci görevlere kendini hazırlamaya çalıştığı bir sırada, Türk sömürgeci güçleri tarafından, Diyarbakır cezaevine hapsedilir.

12 Eylül 1980 askeri darbesiyle faşist cunta iktidara gelir. Neye uğradıklarını şaşırarak sosyal-şoven ve işbirlikçi Kürt küçük-burjuvaların her biri bir yerden tiyarek soluğu ancak Avrupa'da alırlar. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesini emzeği temel görev olarak önüne koyan faşist cunta, bir yandan öncüyü etkisizleştirmek, bir yandan da halkı pasifize ederek kısa sürede bu amacına ulaşmak için, ordu gücünün büyük bir bölümünü Kürdistan'a yığarak, halkımıza ve önderi PKK'ye karşı tam bir sömürgeci savaşa girişir. Ancak, Partimizin yeniden daha güçlü saldırı için gündeme getirdiği geri çekilme taktiği karşısında, kendi taktiğinin boşlukta kalmasıyla çığına dönen faşist cunta, tüm ağırlığıyla cezaevindeki PKK'li savaş esirlerine yönelir. Cezaevlerindeki baskıların dozajını alabildiğine artırır. Küçük-burjuva reformist güçler, tek tek unsurlar dışında daha ilk tehditlerde bir bardak çay, bir parça ekmeğe için düşmana her şeyleriyle teslim olacak kadar bu zeminde de alçaklaşırlar ve bununla da kalmayarak, büyük bir utanmazlıkla PKK'li savaş esirlerini de halka, ve devrime sırt çevirmeye çalışmaktan geri kalmazlar.

Oysa faşist Türk sömürgecileri, PKK'li savaş esirleri şahsında PKK'ye, ulusal kurtuluş mücadelesine ve Kürdistan halkına karşı tehlikeli bir komployu gerçekleştirme peşindedirler. Dışarıda ulaşamadıkları iğrenç amaçlarına bu zeminde ulaşmak istemektedirler. Onlar, öncelikle direnişin temsilcileri olan PKK kadro ve sempatanları yerli teslim alarak cezaevlerine, buradan tüm Kürdistan'a tesli-

miyeti yeniden, ama bu sefer bir daha dirilmeyecek biçimde tüm halkımıza egemen kalmak istemektedir. Bu komplolarının temelini ise, Diyarbakır zindanları almır. Bu planlarını gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapılırlar. Her türlü savaş kurallarını, kendi yasalarını ve insanlık onurunu kolaylıkla ayaklar altına alan faşist-sömürgeci güçler, insanlığa karşı büyük bir suç demek olan bu komplonun hayata geçirilmesi için, PKK'li savaş esirlerini en vahşi uygulamalara tabi tutar. Her türlü günlük zaruri ihtiyaçları bile engellenerek, insan aklını alamayacağı işkence metodları uygulanır. Başta direniş önderleri olmak üzere, savaş esirleri katliamdan geçirilir. Direnişçi PKK'yi tasfiye edip, Kenan Evren "PKK"si yaratmak için önder olarak ortaya attıkları, varlıklarını çoktan satmış Şahin-Yıldırım ve hempaları da papaz olarak ortalağı salınır.

Evet, sözkonusu olan; ne tek tek kişilerin teslim alınması, ne de kişilerin kaderlerinin çizilmesi olayıdır. Sözkonusu olan, PKK savaş esirlerinin şahsında bir çizginin, direniş çizgisinin ve bir halkın teslim alınmak istenmesi, kaderinin yönünün çizilmesidir. Savaş esirlerinin önünde iki yol vardır; ya her türlü insanlık değerlerine, bir halka, ve onun kurtuluş davasına sırt çevirmeye tahsisatı şerefsizce bir yaşamı seçmek, ya da her türlü kişisel güdülerini, şerefsizce yaşamın her türlüünü elinden tersiyse, ama sert bir şekilde iterek halka, Partiyeye, devrime bağlılığın, inancın bir gereği olarak hayatını ortaya koyup direniş bayrağına sarılmak, onu yükseltmek şereflince bir yaşam tutmaktır. Dolayısıyla saflar netleşmek, direniş ve ihanetin arasına kesin sınırlar çizilmek zorundadır. Tabii ki, bu noktada kendisine PKK'li deyim de kararsız kalan, ya da soluğu küçük-burjuva ihanetçilerin yanında alanlar olmadı değil. Ancak Tacettin ARAT yoldaşın da içinde yer aldığı savaş esirlerinin yüzde doksan beşi; Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşların önderlik ettiği direniş yolunu, hiçbir ikircikliğe kapılmadan tereddütsüzce seçerler. Çünkü Partimize ve önderlik ettiği halkımızın yeniden diriliş savaşına karşı tezgahlanmak istenen bu kompo, ancak kanları pahasına sergilenecek güçlü direnişlerle boşa çıkarılabilir. Nitekim başta direnişin önderlerinden Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar olmak üzere, birçok savaş esiri canlarını ortaya koyarak, dünyada bile eşine ender rastlanan görkemlilikle bir direniş sergileyerek, sömürgecilerin bu komposu boşa çıkarılır. Sömürgeciler bu zeminde en kötüsünden bir yenilgiye uğratılır. Bilinmektedir ki, PKK'li savaş esirleri bu soylu direnişleriyle sömürgecileri, egemenliklerinin sonunu da içinde taşıyan bir yenilgiye uğratmanın da ötesinde, tüm Kürdistan ve dünyayı adeta yerinden sarsarlar. Kürdistan halkının bu direniş etrafında kümelemesini daha güçlü biçimde sağlar, faşist cuntanın dış kamuoyunda da teşhirini gerçekleştirerek, dünya halklarının dikkatini Kürdistan halkı ve onun direniş mücadelesi üzerine çekmeyi başarurlar.

İşte Tacettin ARAT yoldaş da, böylesine derin, soylu anlamı ve sonuçları olan Diyarbakır zindan direnişlerinin boyunca egmeyen direnişçilerinden biridir. O, tutukluluk süresi boyunca hiçbir zaman bir an bile tereddütle kapılmadan, tüm yoldaşları gibi tek silahlı olan Partiyeye, devrime, halka olan inancın, bağlılık ve kararlılıkla direnişin ön saf-

larında yerini almış, bunun için hayatını ortaya koymada bir an olsun çekinmemiş, daima direniş duvarının sağlam taşlarından, hem de birçok taşı da tutan taşlarından biri olmasını bilmiştir. O'nun büyüklüğüne işaret eden diğer bir özelliği, bu koşullarda, daha özgür zeminlerde düşmana karşı savaşım umudunu kaybetmemesidir. En ağır işkenceler altında, ölümler peçeleştiği anlarda bile O, Kürdistan dağılarında, köylerinde ve şehirlerinde Mazlum, Hayri, Kemal yoldaşların devrettiği bayrağı dalgalandırırken görüyordu kendisini. Bir de bu nedenle ki, cezaevinde kaldığı sürece kendisini derinleştirmeye büyük çaba göstermiştir. Demek ki, Tacettin ARAT'ın büyüklüğü, yaşamının bir kesiminin geçtiği Diyarbakır zindan direnişlerinin niteliği, soyluluğu ve yoldaşımızın da yenilmez bir irade olarak yer aldığı durumu kavrandığı oranda anlaşılacaktır.

Yıl 1982. Tacettin ARAT yoldaş, 1982 yılının sonlarında cezaevinden çıkar. Ama takipçisi olduğu Mazlum, Hayri, Kemal ve diğer şehit yoldaşların devrettiği direniş bayrağını yükseltme gibi tarihi, soylu ve o kadar da ağır görev, O'nun mücaleden uzak kalmasına müsaade etmez. O, bu görevin kendisine düşeni omuzlamak için bir an önce Partisiyle ilişkiye geçmenin, dağıldıkları partizanlar arasında yerini almanın sabırsızlığı içinde dir. Kısa sürede Parti ile ilişkiye geçmenin mutluluğuna erişir de.

İçerde olduğu sürede, gelişmelerden uzak kalmış olması nede-

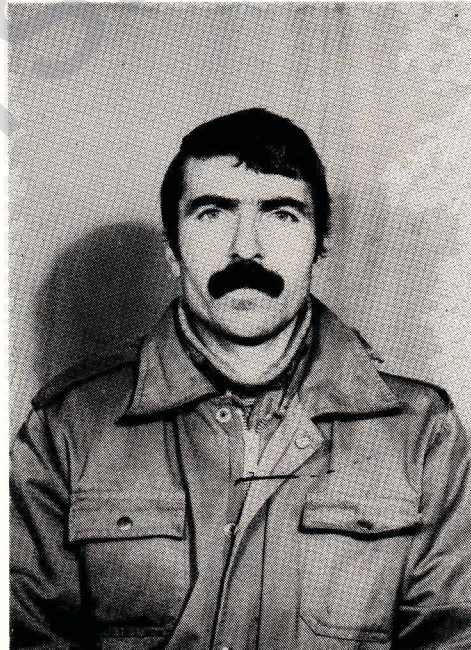
niyle, mücadelenin gelişmiş olduğu aşamada kendisini dayatan devrimci görevlere uygun gelişimini sağlamak için, bir süre yurt dışındaki eğitim sürecine katılır. Gösterdiği büyük çaba ve azimle kısa sürede eğitimini tamamlayan Tacettin ARAT, artık olanakların daha fazla olduğu özgür bir ortamda, Türk sömürgeciliğine karşı dış savaşım üzere Kuzey Kürdistan'a döner. Bir süre Şemdinli ve Uludere alanlarında devrimci faaliyet sürdürür Tacettin yoldaş, son olarak gittiği Çukurca yöresinde grup komutan yardımcısı olarak devrimci çalışmalarını sürdürür. Dönemin ağır görevlerinin kendisini beklediği ve buna hazırlandığı bir dönemde, takvimlerin 13 Haziran 1986'yı gösterdiği gün, Oramar mntkasında grup, düşmanın hain pususuna düşer. Düşman güçlerle çıkan çatışmada, düşman mermilerinden biri değerli komutan yardımcısı Tacettin ARAT'ın gencecik bedenine isabet eder.

Ülke zemininde devrimci faaliyet yürüttüğü sürede, birçok kez düşman güçleriyle çatışmalara giren Tacettin yoldaş, her seferinde bu çatışmalardan başarıyla çıkmasını bilmiş, bu savaşçı özelliğiyle de düşman ve yoldaşlarının saygısını kazanmıştır. Açık ki, Tacettin yoldaş, cümlelerle tanıtmaya çalışılmak oldukça zor olacaktır. Ancak şu denebilir ki, O'nu tanıyan herkes,

–Yaşamın Kahramanlar Yaratın PKK-ERNK-HRK!

Silahl Arkadaşları
13.8.1986

REŞİDİYE-BEMBO DİRENİŞİNİN ÖLÜMSÜZ KOMUTANINI SAYGIYLA ANIYORUZ!

Halil ... (Celal)

Aslen Diyarbakırlı olan Celal yoldaş, 15 Ağustos sonrası direniş mücadelemizde bayraklaşan büyük değerlerimizden biridir. Halil yoldaş, birçok eyleme girmiş; düşmana başarılı darbeler vurmuştur. Şemdinli direnişimizin temel taşlarından biri olan Halil yoldaş, 13-17 Temmuz 1985'te Reşidiye-Bembo

alanında sömürgecilerle girdiği çatışmada, Yaşar KAHRAMAN, Bozan OKTAY ve Abdülmeccit YILMAZ yoldaşlarla beraber şehit düştü.

Celal yoldaşın bu çatışmada gösterdiği kahramanlık çok ender rastlanabilecek türdendir. O, tek başına bir teppeyi ele geçirerek düşmana karşı dış bir savaş yürütmüş; bir kişinin şahsında milyonluk

büyük bir irade, yenilmez bir inanç sahibi, Parti çizgisinden taviz vermez, Partiyeye, halka, yoldaşlarına sonsuz bir güvenle dolu, "Partinin bize verdiği silahları kullanamayanlar, bırakmalar kullanacaklara" diyerek kadar alçak gönüllü, kendinden çok yoldaşlarını düşünen, onları koruyan, her işin en ağırına koşacak kadar fedakar, moral kaynağı olma gibi militan özelliklerine ilk anda tank olmuştur. Yaşamı boydan boya direniş taşlarıyla örülen, bu özellikleriyle yoldaşlarının ve içinde faaliyet yürüttüğü kitlelerin büyük saygı ve sevgisini kazanan Tacettin ARAT yoldaş, son nefesinde de sergilediği görkemli direnişle, bu özelliklerini zirveye çıkararak şehitler ordusu içindeki yerini almış; ve böylece O, bir kez daha insanca yaşamın; bağımsız bir ülke, özgür bir toplum yaratmanın nereden geçtiğini, insanca yaşamın ne demek olduğunu göstermiş ve aynı zamanda bir kez daha, başta dava arkadaşları olmak üzere tüm Kürdistan halkını bu soylu dava yolunda daha güçlü ve sert adamlarla ilerlemeye davet etmiştir.

Tacettin ARAT yoldaş, devrimci direniş bayrağını daha güçlü ve sürekli yükseklerde dalgalandırarak yaşatacağız.

Kürdistan, Türk sömürgecilerine ve her türden vatan hainlerine mezar olacaktır!

ANLATIN

Anlatılabilir içimdekileri
kalem, kitap
Anlatılabilir dağ, silah
Ve yine anlatılabilir dört duvar
Kızıyormuş onlara
anlatmıyorlar diye
Taşıyor öfkem, kinim, nefretim
Ve haykıyorum onlara
Anlatın ülkemiz dağılarında
Aç, susuz savaşan partizanları
Anlatın zindanlardaki
Kahpeliklere karşı
Direnen savaş esirlerini
Anlatın köy meydanlarında
Çırlıçılak dolanmış
bacılarını
Anlatın işkencehanelerde
Bağımsızlık sloganlarını
Haykıran şehitleri
Anlatın kanlarıyla
Partimin ismini
yazan kahramanları

bir ordunun görkemli gücünü sergilemiş ve elindeki bombalarla düşmanın üzerine yürüyüp kendisiyle birlikte çok sayıda düşman askerini de imha etmiştir. Celal yoldaş, bu destansal direnişle Kürdistan halkının ölümsüz bir komutanı sıfatına ulaşırken, grubundaki diğer yoldaşlarının da çatışmadan sağ kurtulmalarını sağlamıştır. Anısı mücadelemize önderdir.

Bağımsızlık ve Özgürlük Fidanı, Axsun'ların Takipçisi

Emin DAL Yoldaşı

Cephe Bayrağı Altında Ordulaşan Halk Olarak Selamlıyoruz!

11 Mayıs 1986 günü, Uludere-Hêzil boyunda bulunan Elcan mıntıkasında faşist-sömürgeci ordu birlikleriyle meydana gelen çatışmada, kahraman yoldaşımız Emin DAL, "Biji PKK" ve "Biji Serok APO" sloganlarını haykırarak şehit düştü.

Ulusal kurtuluşumuzun sınırsız umut ve inancı, şehitlerimizin önderlerimizin soylu değeri, zafer için çarpan bir yürek, halkımızın Cephe bayrağı altında oluşan ordumuzun korkusuz komutanı, devrimimizin onurlu evladı Emin DAL (Hasan) yoldaşı tanınmak, anılmak, O'nun ve ruhları birleşen direniş şehitlerimizin özelliklerini emir ve talimat olarak kavramak demektir. Emin DAL yoldaşın yaşamı ve devrimci mücadelesi, gelecek toplumun yaratılmasında bizlere güçlü bir örnek olacaktır. O, mücadeleyi bütün ruhuyla sevmiş ve uğrunda savaşığı topraklarımızla kucaklaşarak kızıl bayrağı bizlere devretmiştir. O'nun yaşamını ve hareketle ilişkiye geçişini kendi kaleminde şöyle okuyoruz:

"Ben 3. 4. 1958 tarihinde Hilvan'ın İncirli köyünde doğdum. Esas olarak Siverekliyim. Hıviyet cüzdanda kayıtlı olduğum yer, Siverek ilçesi, Bucak nahiyesi Narlıka-ya köyü. Ailem, Bucak nahiyesinde Kalender aşiretine bağlıdır. Aşiret içerisinde pek otoriter konumu olan yektör. Aşiret, diğer aşiretlerde olduğu gibi aşiret özelliklerini korumakta olup, dağılmıştır. Aileler veya kabileler daha ziyade diğer aşiretlerin denetimindedirler. Ailem, orta köylülüktedir. 12 kardeşim. Büyüdüğüm çevre feodal kalıntı ve inançların hakim olduğu, okuma-yazma oranının çok düşük %4- olduğu bir çevreydi... İlkokulu köyde, ortaokulu Siverek'te okudum. Daha sonra Eskişehir'de okula devam ettim. Ortaokulu bitirdikten sonra liseyi İstanbul'da amcamın yanında okudum. İstanbul'a gitmeden önce amcamın oğlu şehirden köye geliyordu ve kendisiyle müslümanlıkla ilgili konularda konuşuyorduk. Bazı kitaplar da veriyordu, yaşadığımız çevre de buna müsaitti. İstanbul'a giderken ilk olarak Halk Evine gidip geliyordum. Bu döneme kadar devrimcileri, Allahsız ve dinsiz biliyordum. Halk Evine gidip gelirken onların tavırlarından da pek hoşnut olmadım. Okula giderken, MTB ile ilişki kurdum. Ve ilişkilerim bir yıldan fazla sürdü. Okulda, sınıfta tartışmalar oluyordu. Bizimle devrimciler arasında olan tartışmaların konusu, 'Doğu', 'Doğu'da ağalık' vb. Bu tartışmalarda MTB'den ziyade devrimcilerle tavır alıyordum. MTB ile ilişkilerim sürecinde kafamda Kürt milliyetçiliği ve materyalizm düşünceleri geliyordu. İki arada kalmıştım. Lise birinci sınıfı bitirdikten sonra Hilvan'a döndüm. Kendimi İstanbul'un yaşantısına uyduramıyordum. Bunun için yasanti bana çok sıkıcı geliyordu..."

"... Liseye Hilvan'da devam ettim. Hilvan'a geldiğim gibi Kawacılarla ilişki kurdum. İlişki kurmanın nedeni, daha önce kafamda Kürt milliyetçiliği düşünceleri vardı ve bunların da Kürdistan için mücadele ettiklerini bilip ilişki kurdum. Dönem 1976 yılıydı. Okulumuzda faşist öğrenciler ve öğretmenler vardı ve biz bunlara karşı mücadele etmek istiyorduk. Kawacılar sürekli pasifist bir tavır takıp bunu engellemeye çalışıyorlardı. Bu dönemde

okulda bizim iki arkadaşımız vardı, Hilvan küçük olduğundan diğer arkadaşları da tanyordum. Onlar yılmak bilmeyen bir mücadeleden yanaydılar. Ben Kawacılarla ilişkiyi kesip, bizim arkadaşlarla ilişkiyi geliştirdim. Dönem 1976'nın ortalarıydı..."

"... Bu dönem, Hareketimizin ideolojik mücadeleyi geliştirdiği dönemdi. Bizim faaliyetlerimiz, eğitim çalışmaları yapmak, kitap okumak ve öğrendiklerimizin okulda, kahvede vb. gibi kitlenin oltuğu yerlerde propagandasını yapmaktır. Bir yandan propaganda yaparken, diğer yandan da faşistlere karşı mücadele ediyorduk..."

"... 1978 yılından sonra Hareket içindeki faaliyetlerim ve aldığım görevler kısaca şunlardır: Halil yoldaşın vurulmasından sonra ailem ile tüm ilişkilerimi kesip faaliyet yürütmeye başladım. Hilvan'da ilk aylarda nöbet tutma, propaganda yapma, bazen Hilvan-Urfa arası kuryelik yapıyordum. Kitlelerle ilişkilerimizin gelişmesiyle mahallelerde nöbetleri düzenliyordum. İşçi ve okul öğrencileriyle eğitim çalışmaları yapıyordum. Bunların yanı sıra da çeşitli eylemlere katılıyordum. Dönem olarak 1979'ların başlarıydı. 1979 yılının 4 veya 5. ayında Hilvan'dan ayrıldım. Bu süreçteki faaliyetlerim çeşitli eylemlere katılmayı, Askeri faaliyetlerle uğraşmayı, Mayıs ayında Hilvan yerinde oluşturulan komiteye alındım. Komiteye bana halkla ilişkiler ve yerel sekreterin yardımcılığı verildi. Komiteyedeki arkadaşların çoğu tecrübesizdi. Salih yoldaşın önderliğinde faaliyetleri yürütmeye başladık. Komiteye bağlı olarak mahalle, esnaf çevreleri, komiteleri geliştirmeye çalıştık... Harekete katılımla birlikte herhangi bir kişisel istemim olmadı. Hareket tarafından hangi görev veriliyordu onu yapmaya çalışıyordum. Fakat sürekli askeri alandaki faaliyetleri yürütmek istiyordum. Daha sonra bu faaliyetler içine girmemle önünde sorun diye bir şey kalmadı..."

Emin DAL yoldaş, genç yaşlarda aldığı ulusal kurtuluş mücadelemizde, ateşli bir yurtseverliğe sahip olması, Cumalının, Salihlerin, Mazlumların ve M. Karasungur yoldaş gibi büyük devrimci önder ve kahramanların öğrenciliğini yapması, Onların yüce devrimci-direnişci ruhlarıyla yoğunlaşmasından dolayı kısa sürede yurtseverlikten proleter devrimcilikğe ulaştığı, faaliyetlerde sorumluluklar alabilecek kadar gelişme kaydetmiştir. Şekillenmesini ve direniş ruhunu bu temelden alan Emin DAL yoldaş, yıllarca özlemini çektiği kurtuluşçu ideoloji ve örgütlenmeye kavuşmanın coşkusuyla,

EY KIZIL YILDIZ

Her tan vakti
Güneşe teslim ederken nöbeti
Bu kavgaanın tarihi
derin diye yaz.
Çoktan davet edildik silaha,
Mezvi derinliklerinde,
Siper gerisinde,
Namlu kadar kızgın
Yirmisindeki kadar genç
Başımız dik,
yüreğimiz pek.
Böyle öğrendik yaşamayı
Böyle devam edeceğiz.

Yol uzun...

Yol engebeli...
Savaşçı aç... uykusuz...
yorgun...
Ne nasır bağlamış sabır
Ve ne de çatlak var bağrında.
Mücadele geleneklerimizle
öğrendik yaşamayı.
Başımız dik
yüreğimiz pek.
Karar vermişiz bu kavgaanın
devamına,
Başaklar özgürce
yeşerene dek...

baskılarını yıllarca yaşadığı sömürgeciliğe, feodal ağalara, işbirlikçilerine ve reformistlere karşı büyük bir kin ve öfke içerisinde savaşıma atılmıştır.

Emin DAL yoldaşın savaşıma atılışı, ulusal kurtuluşumuzun uğrunda eylemlenme eyleme koşması, kısaca PKK'li Emin DAL olarak doğması, soylu bir çıkıştır. Emin yoldaş, yaptığı bu soylu çıkışına daha sonra devrimci kişiliğe kavuşma, mücadelenin, davamızın insanı olma doğrultusunda yaşadığı savaşıma da eklemiştir.

Hilvan-Siverek alanında yürütülen faaliyetlerde, olumlu-olumsuz tüm gelişmeleri yaşamış, meydana gelen gelişmelerden bazen direkt, bazen dolaylı olarak etkilenmiş, ama önderlerden aldığı direnişçi, Partiyeye bağlı kişiliğini sürekli yansıtarak 1980 askeri-faşist darbesine kadar faaliyetlerin yürütül-

Emin DAL ve Bozan OKTAY yoldaşlar, bir grup mücadele arkadaşları ile Kürdistan dağlarında...

mesinde bilfiil görev almıştır. Katıldığı eylemler sayısızdır. Çok arzulanmış askeri faaliyetlerde yer alması O'nu coşturdukcı coşturmuş, sömürgeciliğe karşı kin ve öfke kusan bir silah olmuştur. Emin DAL yoldaş, sınıf savaşımının çatışmasını hem pratikte ve hem de kendi kişiliğinde yaşarken, birlikte savasştığı, uğruna ölümün üzerine yürüdüğü, şehitlerimizin kendisine devrettikleri bayrağı sınıksız sarılmış, bu bayrak O'nu yaşanın mücadelesinin gelişim seyri içerisinde karşılaşılan tüm zorluklar karşısında ayakta tutan en büyük güç ve komutanlık olmuştur. Sınıf savaşımının bütün çetinliği, devrim ve karşı-devrimin kişiliklerde çatıştığı yaşamın her saatinde devrimci kişiliği temsil etmek, karşı-devrimin üzerine yaşamın her alanında yürümek mücadelemizin en belirgin özelliğidir. Bunu PKK'li kadrolar mücadeleye adlarını attıkları ilk andan son

ana kadar yaşamışlardır. Gelişme ve soylu-onurlu davayı temsil etme ancak bu şekilde mümkündür. Bu yoğun mücadeleyi yaşayan Emin yoldaş, eski topluma hesaplaşmada, onu yorumlayıp yıkmak için üzerine gitmede yoğunlaşan bir mücadele demektir. O, bu mücadelesinde şehitlerimizin yarattıkları değerleriyle, bu değerlere sahip çıkarak zafer sağlamış, mücadele sürecinde, şehitlere olan bağlılıkla öylesine yoğunlaşmıştır ki, ortaya çıkan en ufak bir yetersizlikte son derece hassas davranmış, şehitlerimizin yolunda yürümede kendisinden kaynaklanan en ufak bir olumsuzluğa aman tanımamıştır. Çünkü O, şehitlerimizin etkisini ağır bir şekilde yaşayan ve Onlar karşısında dahi sorumluluğuna bir an olsun unutmayan, şehitlerimizin kahraman yoldaşı olma onurunu taşıyan, bu onur ve gururda oldukça duyarlı

fetmiştir.

Emin yoldaş, böylesine yoğunlaşmış bir kişilik olarak görevleri yerine getirirken, askeri-faşist cuntanın başa gelmesiyle, Partimizin uyguladığı geri çekilme taktiği gereği 1980 sonrasında Lübnan sahasındaki Parti eğitim okullarında, yeni döneme hazırlık çalışmalarına katılmıştır. Hazırlık döneminin çalışma tarzına uygun olarak geçmiş pratik mücadeleyi derinliğine irdeleme, pratik sonuçlar çıkarma ve çıkarılan deney ve tecrübeler temelinde yeni dönemin karşılayıcısı olma doğrultusunda askeri ve siyasi çalışmalara katılmış, bunun yanı sıra Lübnan sahasında en sıcak savaş alanlarında yüce enternasyonalist görevini yerine getirerek, İsrail siyonizmine karşı da savaşmıştır. Emin yoldaş için, emperyalizme, siyonizme ve sömürgeciliğe karşı proletaryanın enternasyonalist gücü PKK önderliğinde bulunduğu her alanda, halklarla omuz omuza savaşmak bir şerefti, böyle kabul ediyordu ve o şerefe layık olmasını bildi.

Emin DAL yoldaş, yeni dönemin müjdecisi, geçmiş pratiğin devrimci teori ve yöntem süzgecinden geçirilerek Partimizin ve kadrolarının güçlendiği I. Konferansa katılmış, Konferansa sunduğu raporunda, yaşadığı Hilvan-Siverek mücadelesini değerlendirdiği yazılarda Partiyeye aydınlatmış, pratiğin köklü değerlendirmesinde önemli çabalar harcamıştır. I. Konferanstan güçlenen çıkan Emin yoldaş, Konferansın aldığı kararlar doğrultusunda çalışmalarını yürütmüş, II. Kongreye de katıldıktan sonra, ilköğretiler son hazırlıklarına başlamıştır.

Kongre sonrasında alınan kararların ülke pratiğinde yürütülmesi için oluşturulan öncü birimlerde, ülkeye dönen ilk yoldaşlardan olmuştur. Emin yoldaş, Partinin talimatı gereği Kürdistan'ın Doğu ve Güney parçalarında asli görevinin yanı sıra, çeşitli faaliyetlerde bulunmuş, bu alanlarda bulunan önderlerimizden M. KARASUNGUR ve Mahsum yoldaşlar başta olmak üzere birçok yoldaşımızın değerli özelliklerinden derinden etkilenerek, hazırlık çalışmalarına katılmak üzere ülkeye girmiştir. Bu dönem raporunda şöyle dile getirmektedir: "Ülke içinde gücümüzün konuşulması için gerekli olan keşif ve istihbarat çalışmaları zorunlu oldu. Bu dönemde geliştirilen faaliyetlerimiz de buna yönelikti. Faaliyetlerimizin kapsamı, alanların sosyal, siyasal, ekonomik, coğrafik olarak tanınması, kitlelere aşgari düzeyde ilişkilerin kurulması, düşmanın resmi-sivil yerlerinin bilinmesiydi..."

Emin yoldaş, önemli görevler üstlendiği hazırlık çalışmalarına Van-Çatak bölgesinde katılmış, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin-direnişimizin kitlelere aktarılması, onların örgütlenmesinin, eyleme geçirilmesi için mevcut ortamla yoğun bir savaş içerisinde faaliyetleri yürütmüştür. Yaklaşık 1,5 yıl süren öncü birim faaliyetleri belli gelişmeler katetmiş, ama meydana gelen gelişmeler öylesine yükselmiştir ki, daha üst bir örgütlenme ve savaşın kendini dayatmıştır. Bunun sonucu olarak çalışmalarda tıkanıklıklar çıkmış, bunların aşılması bir zorunluluk haline gelmiştir. Böylesi bir dönem zorluklarını, tıkanıklıklarını, büyüyenin

sorunlarını Emin yoldaş da yaşamış, üstesinden gelmek için daha üst bir savaşım ve örgütlenme olan 15 Ağustos Atılımına bu coşkuyla katılmıştır. Böylelikle tarihi bir olayı, kişiliğinde yarattığı savaşımında atılımlar yaratarak yaşamıştır. Geçmiş pratikteki coşkun eylemlerini, 15 Ağustos Atılımının verdiği güçle daha da geliştirmiş, dağdan dağa koşan, sömürgecilere, ajan-milis yapıya aman tanımayan kahramanlık sergileyerek şehit düştüğü 11 Mayıs 1986'ya kadar pratik mücadelelenin yürütücüsü olmuş, mücadelede abideleşen şehitlerimizden kervanına katılmıştır.

Emin yoldaşın devrimci gelişimi Kürdistan'da devrimcileşmenin hikâyesidir. Bunun birçok yönüyle anlatılması ve birçok yönüyle de tanınması gerekir zaten. Ancak böyle bir anı yazısında bunu başarabilecek hem zor ve hem de mümkün değildir. O'nu bazı sınırlı yönleriyle ama mücadeleye yaklaşımındaki kararlılık ve ciddiyetini ortaya koyan, sorunları ne denli derinliğine kavradığını gösteren bazı alıntılarla biraz daha iyi kavramaya çalışacağız. Emin yoldaş, hemen hemen her konuda düşüncelerini yazmış, öneri ve eleştirilerini Partili olmanın gerekliliğine uygun olarak raporlar biçiminde sunmuş ve bu bakımdan da örnek alınması gereken bir yoldaş olmuştur. Ondan çok şey öğreneceğimiz bu raporlarından bazılarında Emin yoldaş, çeşitli konulara ilişkin düşüncelerini şöyle belirtiyor: "Parti mücadelesinin şimdiki kadarki tüm dönemlerini yakından yaşamış biri olarak, (bu dönemleri irdelemem) mücadelenin kişilere yüklediği yükümlülükler ve bu yükümlülüklerin yerine getirilmesindeki beklentilere ne ölçüde cevap verip vermediğim açısından ve bundan sonra Parti saflarında mücadele eden bir insan olarak sorunlara sahip çıkmak ve yetkin bir devrimciliğin, proletarya devrimciliğinin sergilenmesi açısından zorunlu olan bir şeydir..."

"... Mücadele gerçekliğimizin peş peşe geliştirdiği atılımlarla ulusal kurtuluş mücadelesini daha

da yükselterek egemen olmaya, bağımsız-özgür toplumun inşasına bir adım daha atarken, bunun karşısında içte ve dışta düşman faaliyetlerinin artırılıp provakator-tasfiyeciliğin eğiliminin dayatıldığına tanık oluyoruz. Düşmanla her alanda hiçbir açık kapı bırakmaksızın geliştirilen mücadelede de, okyanusun kararlılık sularında azgın dalgalara boğuşan gemiyi andırır. Elbetteki bu an, ayrışmanın, korkaklığın, kararsızlığın en fazla geliştiği andır. Bu durum yadigarlanmakla birlikte, sanırım yadigarlanması gereken şey, bunlar karşısında davaya sahip çıkması gereken ve hatta davanın başarısı için hiçbir kişisel tereddüt göstermeyen insanların yetkin biçimde sorunlara sahip çıkmasıdır. Milyonların engin fedakarlığı temelinde tarihsel görevini omuzlayan Parti gerçekliğimiz tüm ara yolları kapamış durumdadır..."

"...Dönemin en belirgin özelliği, yüzyılların kölelik zincirini parçalayacak olup halkımızı çağdaş halklar seviyesine çıkaracak olan halk savaşının ilk durağı gerilla'yı geliştirmek ve bu temelde çeşitli kitle örgütleri ile savaşan örgütlü bir halk yaratmaktır. Kişilere düşen görev halkın bu engin potansiyelini gerçekliğe dönüştürmedir. Kürdistan pratiğinin ortaya çıkardığı gerçek ise, bu tarihsel görevin küçük-burjuva devrimciliğinden kaynaklanan basit, yetmez bir devrimcilik değil, koşullarımızın özgünlüğünden kaynaklanan insanın beyni ve irade gücünü en son noktasına kadar zorlayarak ve mücadelenin karakterinden kaynaklanan, proleter devrimcilikten kaynaklanan yetkin bir devrimcilikle mümkündür. Şimdiye kadar Parti saflarındaki bu yetmez devrimcilik bir yanda Partinin tarihsel görevini omuzlama önünde oyalayıcı, engelleyici bir durum yarattığı gibi, Partiyi yönelik düşmanın provakator-teslimiyetçi eğilimine ve kompolarına zemin de yaratmıştır. Bu durum her ne kadar bilinçli olmazsa da objektif olarak oynadığı rolden dolayı böyledir. Ve bu Parti içi bir

şuçtur. Bu durum ne ülkemizin koşullarının olumsuzluğu, ne de kadroların teorik-pratik tecrübesizlikleri ile açıklanabilir. Bu durumun tek zıhı Parti saflarında hala kişilerin bir sınıf intiharını gerçekleştiremediklerindedir. Aslında bu sınıf intiharı gerçekleştirildiğinde ne Parti çizgisi uygulanmayacak bir çizgi ve ne de Kürdistan koşulları mücadeleye etmeye elverişsizdir. Doğrudan çizgiyi ülkenin son derece olumlu koşullarıyla bütünleştirerek olan bir kişiliğin yaratılmasından doğacak olan olumlu sonucu şimdiden görmek mümkündür..."

"... Gerçekleştirilemeyen bu sınıf intiharı, yani proleterleşemeden kaynaklanan bir kişiliğin yalpaladana yürümesi de mümkün değildir. Bu kişilik, bünyesinde sürrekli 'sağ', 'sol' yalpalamaların tohumunu taşır. Ve gerçekleştirilmediği anda ise, durum ne olursa olsun tohumunu bir gün filizlenecek ve kişiyi sonuçta düşmanla işbirliğine kadar götürecektir. Ve yine böylece bir kişiliği gözlemde araç olarak dışal olgular ileri sürülebilir. Ancak her şeyden önce olduğu gibi, dışal olgu etkileyci bir faktördür. Belirleyici olanı özsel olanıdır. Dışal faktörün rolü olsa bile özsel faktörün taşıdığı özellikleri biraz daha derinleştirip gün yüzüne çıkarır. '...Oysa bu tip unsurlar, kendilerini biraz zorlayarak Partiyeye çok şey verebilecek bir durumdadırlar. İsteseler çevrelerini ayağa kaldıracak güçtedirler. Ve bu güce inanca kendilerine birçok el uzanmaktadır. Ama, onlar bunu ciddiye bile almamaktadırlar. Bu da düpedüz sağ bir eğilimdir. Ve Partiyi kendi kişiliklerinde zayıf düşürerek yaratılacak zararlar yüzünden bu tip denilebilir ki en tehlikeli sağcılığı temsil etmektedir..."

"... Bu konuda geçmişte kaleme aldığım yazıları temel alacağımın dolaylı fazla şey söyleme yerine, gerçek ayna olan pratiğe bırakıp bu süreçte gelişmelerin ve söylenenlerin ciddiyetini görmek sanırım en

doğrusudur. Kendi durumum da üstteki izahlardan farklı değildir. Ve kendim için de aynı gerçekliğe sahip olduğumu söylüyorum. Yaşanan gelişmeler, pratik dersler ve Parti yazını temelinde gerçekleri ve kendimi daha iyi görmek mücadeleye hiçbir kişisel tereddüte düşmeden üstüme düşen görevi Partinin çizgisine uygun ve hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak yapacağıma ve vereceğim güce layık olacağıma dair Partinin güveni olmalıdır..."

Emin yoldaş, şu veya bu eylemin kahramanı olarak ele almak, yaptığı eylemleri sıralamakla izah etmek mümkün değildir. Çünkü O, patlamaya hazır bir volkanın, yigit Kürdistan halkının yarattığı her eylemde vardır. O, gelişen mücadelede, yaratılan örgütlenmede, söylenen türküde, yazılan romanlarda, halkla kucaklaşan gerillanın sımsıkı kollarında, ateş püsküren namlulardaki mermide dile gelendir. O, Partimizin canalığı sorunlarını yaşayan, mücadelemizin ileri götürülmesindeki atılımdır. Deney ve tecrübenin özümsemesi, proletaryanın sınıf kininin bilencesi, sömürgecilikten, geri yoz ilişkilerden kaynaklanan çürümüş düşüncelerin mahkum edilerek yıkılması, devrimimize karşı geliştirilen her türlü düşmanca faaliyetin boşa çıkarılması demektir. Yoldaşlarımızın intikamlarının dile getirilişi, ülkeye, halka, Partiyeye bağlılığın meşalesi demektir. Fakat, şehit yoldaşlarımızı anlatırken, cesaretili, fedakar, yigit demek, onları anlatmaya ve anlamaya yetmiyor. PKK gerçekliğinde doğan, büyüyen sosyal-onurlu davanın insanları olan böyle sosyal çıkışları nasıl izah edeceğiz, Onları nasıl dile getireceğiz? Onların PKK'de sadece yer almaları yigitlik, mertlik, cesaret, inanç ve fedakarlıkla mücadeleye atılmaları dile getirirken, daha sonra bunların temelinde yaratılan direnişimizdeki konularını anlamak ve kavramak zorunda değil miyiz? Çünkü PKK, bunların da ötesinde yaşanan bir gerçekliktir. Kahramanların kahramanlarını, direniş-

lerin en görkemlisini, kişiliklerini en güzelini, yoldaşlıkların en yücenesini, yaşamların en soylusunu, insanlık değerlerinin en onurlusunu yaratan değil midir? Hakileri, Mazlumlari, Kemalleri, Hayrileri, Karasungurlari ve Mahsumlari... binlerce kahramanı, Cumaları, Halilleri, Salihleri ve Eminleri yaratan, büyüyen, özgürlüğe ve bağımsızlığa susamış topraklarımızı bu kahramanlarımızın kanlarıyla sulayan, özgürlük ve bağımsızlık ağacını yeşerten, HRK ve ERNK bayraklarını her biri patlamaya hazır dağlarımızda dalgalandırarak, halkımızı bu bayraklar altında ZAFERE götüren değil midir? Evet, PKK ve onun kahramanları bunlar demektir.

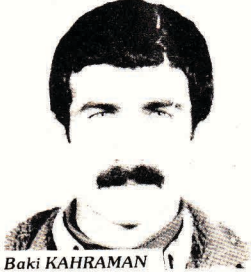
Emin DAL yoldaş ve O'nun ruhuyla birleştirdiği şehitlerimiz, Onları yaratan Partimize layık birer yoldaş demek;

Şehitlerimizin beyni ve yüreği olarak halkımızın bağımsızlığı uğruna yaşamın en soylusu olan mücadeleyi yükseltmek; onun içinde erimek; ölüme ve zaferde yaşamı yaratmak; ulusal direnişte yaşayan şehitler olmak; onların her sözünü bir emir ve talimat olarak kavramak, yerine getirmek yaşanan dönemlerin komutanları olarak geleceği yaratmakla mümkündür.

Emin DAL yoldaş, aramızdan ayrılmadan kısa bir süre önce, aldığı ağır kurşun yarasına rağmen, kızıl kanını damla damla emirdiği toprağa dayanarak yoldaşlarına ulaşmış, onların kurtuluşu için, ölmek üzereyken büyük bir dirençle yaşamaya gereken dakikaları yaşayarak, derin inanç, sevgi, kurtuluşu olan özlem ve yüce devrimci duygularla geleceği, BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR KÜRDİSTAN'ı yaratacak olan yoldaşlarına seslenmiş ve son talimatını "B'ji PKK", "B'ji Serok APO" diyerek vermiş ve nöbetini bil yoldaşlarına devretmiştir.

Emin yoldaş! Partimizin, halkımızın ve geleceğin nöbetçileri olarak silahını devraldık. Silahın, anın bize yol gösterecek ve bizlere komutanlık edecektir...

AĞUSTOS AYI DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZ 15 AĞUSTOS ATILIMINDA YAŞIYORLAR

Baki KAHRAMAN

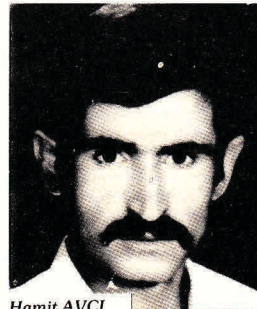
Mehmet ECE

Feridun AKKURT

Gürcan ÖZCAN

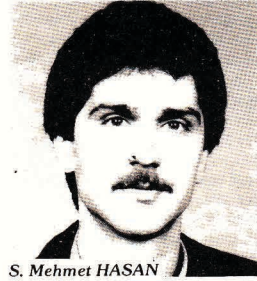
Hamit AVCI

Süleyman TUĞCU

Ali EREK

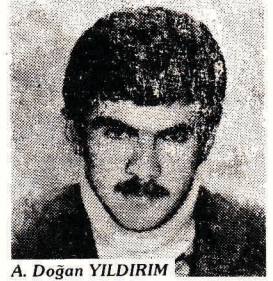
S. Mehmet HAN

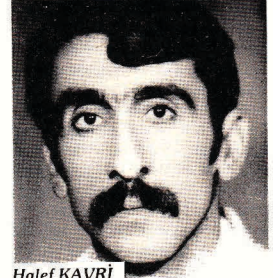
Zeki YILDIZ

Şerif KEVCI

A. Doğan YILDIRIM

Halef KAVRI

Şevket YAVAŞ

15 AĞUSTOS ATILIMI YENİ BİR DÖNÜM NOKTASI

Başarılı Syf: 1'de

Ülke içinde ve dışında ardı arkası kesilmeyen eylemler, milyonların gözünü açmakla kalmıyor, aynı zamanda kurtuluş yolunun, yönteminin ne olduğunu da geçmişe nazaran katbekat bir açıklıkla gözler önüne seriyor. Bu, daha dün kadar varlığını tanıtmakta bile güçlük çekenlere, bir halk olduğumuz, savaşmaya cesaret göstermekle yetinmediğimizi ve mücadelemizi en uygun biçimlerle hayata geçirdiğimizi kanıtlamaktadır. Tarih, yaşadığımız bu yıllar için çok şey yazacaktır. Bu dönem, tarihimizin en şanlı kahramanlık dönemine tekabül etmektedir. 12 Eylül rejiminin istikrar kavuştuğunu sandığı bir dönemde, tüm toplumu baskı, işkence ile yeniden biçimlendirmeye tabi tuttuğu ve bunda da önemli oranda başarılı olduğu, yine ilerici insanlığı tehdit etmekle kalmadığı ve gerçekten korkulur bir güç haline geldiği, emperyalizmin azgın temsilcisi Reagan tarafından dünyaya örnek bir rejim olarak lanse edildiği, Türkiye Devrimci-Demokratik Muhalefeti'nin tamamen ezildiği, ses çıkarmaz bir duruma getirildiği, Partimizin tutukluları üzerinde görülmesi vahşetin uygulandığı, peşpeşe idamların verildiği bir ortama dayatılan 15 Ağustos Atılımı, 2 yıl süresince sağladığı gelişmelerle birçok şeyi değiştirmekle kalmıyor, insan yeteneğinin doğru bir çizgi altında ne tür gelişmeleri ortaya çıkarabileceğini, sadece Kürdistan halkının tarihi açısından değil, ilerici insanlığın tarihi açısından da saygı duyulacak bir sayfa olduğunu kanıtlıyor.

Kürdistan'ın adını bile zorbela kabul ettirdiğimiz bir aşamada, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin bu kadar gelişme kaydetmesi, kendini kabul ettirmesi mucizevi sözcüklerle değerlendirilebilecek, ama bilimsel anlamıyla ise, tarihimizin bir kahramanlık dönemi olarak ifade edilecek bir süreçtir. Yine, 12 Eylül faşist sömürgeciliğine karşı geliştirilen bir direniş üzerine çok şey söylenmeli, yazılmalıdır. Bir halk zayıflıkları, donanım ve koşullar ne olursa olsun, doğru bir siyasete, insana ve öz güce güvenme temeline düşmana karşı koyma gücünü ortaya koyduğunda, sadece başarı sağlanmakla kalmamakta, aynı zamanda nihai zafer yolunda kendisine ne kadar güvenebileceğini de kanıtlamaktadır. Bu atılımın gelişmesini ay, yıl yıl burada anlatmayaacağız. Bu konuda yaptığımız birçok değerlendirmeye gerekli açıklığı ve izahı getirmiştir.

Partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesi, bu atımdan önce de önemli mesafeler katetmiştir. PKK'nin doğru ideolojik-politik hattı, daha küçük bir grup aşamasındayken bile, zafere göz koyduğuna, bunun bilincini, yüreğini kendisinde oluşturduğunu göstermişti. Ama uluslararası zemini bu kadar zorlayan ve toplum için de inanılmazı kanıtlayan bir durumu yoktu. Bu dönemde ancak sınırlı bir kesime hitap ediyor ve onları inandırabiliyordu. Yine, 12 Eylül faşist cuntasının dayatmaları altında ne kadar ayakta kalınacak, bu, gerek Partililer, gerek kitleler ve gerekse dış kamuoyu tarafından dikkatle izleniyordu. Bu yıllarda, Partiyi imhadan kurtarmak, yeniden yaşayabilecek, kendi ayakları üstünde durabilecek bir konuma getirmek için gösterilen çabalar neticelik ve nitelik olarak kendisini pek açığa vurmaya da çok acımasız, çok yıpratıcı ve kahrediciydi. Eğer bu çabalar olmasaydı, bugün çok iyi biliyoruz ki, 15 Ağustos Atılımına

ulaşamayacaktık. 1981-82 yılları sadece toparlanma, hazırlık yılları değil, adeta insanlığımızı yeniden keşfetme; gücümüzü, güçsüzlüğümüzü ortaya koyma; neye dayanılacak, neye dayanılmayacak tespit etme; mevcut ulusal-sınıfsal zeminimizin özünü yakalama; çürüğü, zayıfı, yaşama hakkı olanla olmayan; direnecek ile diremeyecek olanı da bu yıllarda önemli oranda ayırdedildi ve açığa çıktı. Daha bu adımı tamamlamadan, bu kez direnişin vazgeçilmezliği, tarihimiz içindeki yenileştirici gücü, ancak gelişmenin bu temelde olacağı, başka bir anlamın olmayacağına derin bilinci ile, ve Partimizde direnişin bir siyaset, bir taktik haline getirilmesiyle bağlantılı olarak ileri bir adıma cesaret ediyoruz.

İleride bu adım daha çok tartışılacaktır. Yapılması gereken neydi? Daha planlı ve programlı yürütülebilir miydi? Tüm bu sorulara lehte ve aleyhte birçok cevap verilebilir. Ama genel hatları ile bu tarihi ana dayatılması gereken adım dayatılmıştır. Biraz gecikmeli veya biraz erken, az plan veya fazla plan, az donanım veya çok donanım tartışılabilir. Fakat, burada işin özünü tarihe dayatılması gerekenin dayatıldığını, ilerici bilinç, yürek ve çabamın gösterildiğini söylüyoruz. 15 Ağustos Atılımı, bu anlamda tarihimizde yüzyıllardır süren olumsuzluklar ve olumsuzlukların iç içe gelişiminin PKK'de, ülkemiz sonuna kadar sıkı bağlilik temeline yeniden canlanışının, somutlanışının büyük bir çekişme ve direniş sonucu gerçekleşmesidir. 15 Ağustos Atılımına doğru geldiğimizde özellikle de zindan direnişçilerinin, insan hafızasına zor sığabilecek, hayvanlara bile uygulanmayacak bir baskıyı yaşadıkları bir ortamda gösterilen direniş, Parti geçişi-mize ne kadar dönüştürülecek, bu direniş dışarıda ne kadar temsil edilecek, işte bu yıllar bu açıdan sinama yıllarıdır. Zindan direnişçiliği dışarıya taşınarak, ideolojik-politik derinliğe ve eylemliliğe kavuşabilecek mi? Yine, yurt dışında yürütülen faaliyetler, bu yılda doğru gereken direnişçiliğe ulaşabilecek mi? Tüm bunların yanısıra, mücadeleden kaçış, teslimiyet, provakasyon ve tasfiyecilik durdurulup ülkeye yönelme ve böylelikle dıştaki mücadeleyi ülkeye taşıma ve bunu zindan direnişçilerinin ruhuyla bütünleştirme gerçekleştirilebilecek mi? Mevcut hazırlık düzeyi, gereken fedakarlık ve cesaretle bir atılıma dönüştürülebilir mi? Bu döneme ilişkin ve bu benzeri sorularımızı çoğaltarak, dönemin nasıl yaşandığını ortaya koyarsak, her bakımdan bir karar yılı, yaşayama gücümüz olup olmadığını, cesur ve savaşan bir halk haline gelip gelemeceğimizi en güçlü bir biçimde denedimiz bir hamlemizdir de. 15 Ağustos Atılımının hazırlanışında, Partimiz içinde ürkek, ikircikli yaklaşımların, kendi gücünü devrime çok az harcayanların, direnişe az sahip çıkanların varlığı da görüldü. Ama buna karşın, Partimizin siyasal etkinliği ve şehitlerimizin manevi komutanlığı altında fedakar, cesur ve militan yapımız sürüklenmesiyle 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirilmiştir.

15 Ağustos Atılımı başladığında düşman bize çok az yaşama hükmü biçti. Düşman 72 saatte mücadelemizi bitireceğine kendisini inandırmış ve buna göre planlar yapmıştı. TC ve Osmanlı egemenlik tarihinde bu tip çıkışlar insanlığı çıkışlar olarak değerlendirilip, ordu kuşatması altında iki ay, en fazla 6 ayda ayaklanmayı ezme

başanıyordu. 1925 Şeyh Sait ayaklanması, 15 Şubat'ta başlar, 15 Nisan'da son bulur. Yine, 1938 Dersim isyanında sıcak savaş 6 ay geçmez. Osmanlı egemenliği döneminde gelişen isyanlara baktığımızda da aynı durumu görmekteyiz. 1842 Bedirhan, 1880 Şeyh Ubeydullah ve diğer isyanların ömürleri birkaç ayı geçmez. Geçmiş deneyleri gözönünde bulundurarak düşmanın, bizim gücümüzle kendi gücü arasında ki dengeyi bozma ve uçuruma bakarak, kendisinin her türlü modern teknolojisini kullanması, sayı üstünlüğü karşısında, bizim çok donanımlı, çok sınırlı bir öncü grupla başladığımız bu atılım gerçekleşen düşmanın, "Birkaç günlük ömürleri olacak" demesine hak verdiriyordu. Ama burada çok önemli bir gerçek unutuluyordu. Doğru siyasetin doğru uygulandığında büyük sonuçlar alıcı özelliği gözönüne getirilmeyordu. Hükümetin konuşturacak olan gerçekliğin kendisi de buydu. Yoksa sayısal üstünlük, teknolojinin büyüklüğü fazla geçerli olabilecek bir yöntem değildi. Bütün modern kurtuluş hareketlerinde olduğu gibi Kürdistan'da da hükümünü icra edecek olan gerçeklik, doğru siyaset ve bunun doğru uygulandığıdır.

15 Ağustos Atılımı ile Kürdistan'da adeta stadyumlarda aslanla gladyatörlerin dövüşünü seyreden bir biçimde büyük bir kavgamın verilisine tanık olundu. Birçoğunun ölü kopuyordu. Savaşı seyretme cesaretini bile gösteremiyordu. Yaşayabilecek miyiz, yaşayamayacak mıyız? Birkaç günü atlabilecek, direnişin sesini sürdürülebilecek miyiz? Bu direniş mevcut baskı, imha çemberini yitirir mi, yitirmeyecek mi? Dostların bile, el uzatmaktan çekindiği, adlarına komünist parti diyen partilerin, "Maceracılık, karanlık ve sorumsuz eylemlerdir" deyip bildirenlere karşı çıktığı, yurtseverlik adı altında ilkel milliyetçiliğin TC'nin dayatmalarına hemen boyun eğdiği, bütün ilişkilerini emirlerine sundukları ve emperyalist ağızların, "Birkaç çapulcu, gereken dersi alırlar" diye saldırdığı, sosyal-zöven güçlerinin ise, "Provakasyon, şabelledir" diye lanetlemek istedikleri bir gelişmeye direnişin yükseltilmesi ile cevap verilmesi tüm bu soruların da karşılığı oluyordu. Peşpeşe darbeler faşist elebaşı Evren-Özal kleri sıkıştırırken, 1984 yılı başarı ile tamamlandı. 1985 yılının da direnişlerle başlatılmasına, TC'nin "Pişmanlık Yasası", ardından "Köy Kurucuları Yasası", "İnfaz Yasası" çıkararak ve tüm bunları peşpeşe önceleri cesaret etmedikleri halde uygulamaya koyması, yine reformist sol'u hemen cezaevlerinden salıvermeleri, bars, DISK davalarının sonuçlandırılması, diğer davaların az cezalarla kapatılması, bütün bu gelişmeler, 1985 yılına sığdırılması ile karşılık vermesi, faşist sömürgecilerin mücadelemiz üzerine sadece silahlı tasfiye ile değil, birçok politik tedbirle yönelmek istediklerini de göstermektedir. Bunlarla da yetinmeyen faşist sömürgeciler, ekonomik içerikli tedbirlerden ABD emperyalizminin Vietnam'da uyguladığı özel savaşa kadar daha birçok yöntemi de devreye soktular.

1985 yılında düşman, mücadelemizi kesin bitirmek amacıyla атаға kalktı. Çıkarılan yasaların, sürdürülen uygulamaların yanısıra, silahlı güçler içinde düzenlemeler giderek, bu yılla birlikte başarı sağlamak istiyordu. Ordunun çok çeşitli birliklerinden karma, vurucu timler oluşturularak, sivil-asker, polis, komando, özel seçilmiş ve her türlü

anti-gerilla teknolojiyle donatılmış birlikler, büyük bir imha yılı haline çevirmek için devreye sokuldular. Özal, 1985 Mayıs'ında yaptığı bir açıklamada, eylemlerimizin, "Son intihar eylemleri" olduğunu ve "Pişmanlık Yasası" ile dağda kalanların da gelip teslim olması ile bu işin bitireceğini ilan ediyordu. Düşmanın umutlanmasında boşuna değildi. Gerçekten bu dönemde büyük kayıplar yaşıyordu. Gerek Parti çizimimiz yetkince uygulanmaması, gerek örgüt yönetiminin buna yeterli bir cevap verememesi ve gerekse de militanların muazzam elverişsiz koşullarla birlikte, kendilerini özel savaşa göre ayarlayamamaları, taktiki güçlendirememeleri, tam manasıyla uygulamamaları büyük kayıplara yol açıyordu.

1985 yılının ilk 6 ayına geldiğimizde, Hareketimiz açısından büyük bir değeri olan ve hemen hemen ana ağırlık gücümüzü oluşturan kadrolarımızdan 80'e yakın bir kısmını şehit vermekle karşı karşıya geldik. Düşman bu gelişmeler karşısında gerçekten kendisini umutlandırdı. Sadece siyasi, askeri, ekonomik önlemlerle yetinmeyen faşist sömürgeciler, dışarda da komplolarla yönelerek 1985 yılında hedefine ulaşmak istiyordu. Irak faşist rejimiyle ortak saldırılara girişme konusunda anlaşma yapan faşist cunta, "Bulgaristan" da azınlık Türklerle baskı yapıyor" yalanını ortaya atmasının yanısıra, Yunanistan'la çelişkileri kızdırdı; terörizmle mücadele ediyoruz maskesi altında ulusal kurtuluş hareketimize karşı saldırılarını daha kolay geliştirmek için, Papa olayı yetmiyormuş gibi, bu kez de, İsveç Başbakanı Olof Palme'yi katlederek yeni provakasyonlar gündeme koydu. 1985 yılının sonlarına doğru geldiğimizde bu komploların artışı göstermesi bir tesadüf değildi. Tüm bu saldırı ve provakasyonlardan hedeflenen, 1985 yılında ulusal kurtuluş hareketimizin kesinlikle bitirilmesi ve bu yıldan çıkmadan boğulmasıydı.

1985 yılında önemli darboğazlarla karşı karşıya gelindi. Birçok hata işlendi; eksiklikler, yetersizlikler gösterildi. Fakat özellikle de 1985'in ikinci yarısında yeniden yaygın eylemlere girişildi. Tekrarlanan bu yoğun eylemlilik, ulusal kurtuluş savaşımızın gelişimini de güçlendirdi. Yılın sonuna gelindiğinde ülkenin dört bir yanında eylemlerimizin gur sesi daha güçlü yankılanmaya başladı. Sadece Orta Kürdistan'da değil, Kuzey ve Batı kesimlerinde de direniş boy vermeye başladı. Dersim'de, Elazığ'da, Bingöl'de ve diğer alanlarda karakol baskınlarından tutulmuş, faşist işbirlikçilerin tasfiyesine kadar yoğun eylemler gerçekleştirildi. Yine Bitlis, Diyarbakır alanlarında da önemli eylemler konuldu. TC'nin konvoyları ilk kez bu alanda önemli darbeler verdi. Botan bölgesinde gerçekleştirilen sıvasız eylemin yanısıra, düşmanın bir sınır karakolunu tümden imha edecek düzeyde güçlü bir eyleme ulaştı. Bu eylem, Kürdistan tarihinde varlığını en yüksek eylemlilik düzeyini de yansıtmaktadır. 1985 yılında büyük kayıpların yanısıra, önemli bir eylemlilik yaşandı ve bu eylemler, düşmana büyük kayıplar verildi; işbirlikçileri sindirildi ve kayıplarımız telif edildi. Bu gelişmeler TC'yi çığına çevirirken, ulusal kurtuluş savaşımızın 1986'ya daha güçlü yürümesini, cesaretle adimlarla yürütülmesini koşullarını da beraberinde getirdi. Birakalım ülke dışına çıkmayı, tam tersine kar-kış demeden gücümüzü daha fazla ülke içinde üslen-

diriyor ve birçok alana daha derinliğine yerleşiyordu.

1986 yılının güçlü gelişmesi için bir yandan mevcut birikim gözden geçirilerek, yakın pratik sıkı bir eleştirisi temeline, yeniden hatalara düşmemek için tedbirler geliştirilmekteydi. Bunun yanısıra özelleştirilme yaklaşımı da dayatılarak, 1986 yılına güçlü girilmeye çalışılıyordu.

1986 Bahar Atılımı başlar başlamaz, düşman büyük bir korku içine girerek, "PKK'nin Nevroz ve bahar atılımı" başlığı altında bu gelişmeleri basın-yayın organlarında haber veriyordu. 16 Mart'ta Adıyaman'da bir komando biriminin pusuya düşürülerek imha edilmesi, Botan bölgesinde birçok milis, faşist komandanonun cezalandırılması, yine Dersim'de askeri birliklere önemli oranda darbelerin yapılması, atılımın daha ilk aylarda katettiği mesafeleri gösteriyordu. Bu güçlü gelişmelerin yaşadığı bir ortamda, büyük bir savaşımcı, mücadelemizin ideolojik, politik ve pratik hattını kişiliğine en güçlü bir biçimde temsil eden Agit yoldaşı, talihsiz bir olayda hiç beklenmedik bir anda şehit verdik. Düşman o kadar yaygın koparmasına rağmen, Agit yoldaşı öyle planlı bir çalışma sonucu katletildi; bu gerçekten yaşanan talihsiz bir olaydı. Faşist düşman, "Cellat vuruldu" diye basında olayı gülerce manşetten duyurdu. Düşman sandı ki "askeri sorumluluğu" her şey bitti, yeni eylemler geliştirilemez. Fakat bunun tam tersi oldu. Agit yoldaşın ansızına bağliğın bir gereği olarak daha yaygın eylemlilik dönemine girildi.

15 Ağustos 1986'ya doğru geldiğimizde, TC'ye tarihinin en büyük darbelerinden birisini daha indirirdi. Uludere'de faşist ordunun seçkin bir taburu, komutanı, yarımcısı ve bütün seçkin askerleri ile imha edildi. Yine Şemdinli'den Şırnak'a kadar bütün Botan bölgesinde çetecilik yerle bir edildi. Bu eylemler karşısında düşman kara ordusunu dağa çıkarmaya cesaret edemekte, ancak hava kuvvetlerini devreye sokarak sonuç almaya çalışmaktaydı. Hemen her bölgeden eylem haberlerinin geldiği, çeteciliğin, milisliğin tutmadığı, askerin yürüme bile istemediği, halin ise her geçen gün mücadeleye güveninin, inancının pekiştiği ve bütün bunların da ülke dışındaki destekleme kampanyaları ile birlikte, iç içe yürütüldüğü bir dönemde mücadelemizin yenilmezliği de kanıtlanmaktadır. Bu savaştan komutanları da vurulabilir. Ama savaştan gelişiminin önünde bu bir engel olamaz. Düşman son olarak hava kuvvetlerini devreye sokmakla, böylece bir gerçeğin itirafını da yaptı. Yani faşist Türk cuntasının sivil halk üzerine uçaklarını göndermesi, ulusal kurtuluş savaşımızın önünün alınamayacağına bir ispatıdır da.

Partimiz PKK, yürüttüğü direniş mücadelesi ile 2 yıl muazzam bir görkemlilikle kazandı. Her kazancın olduğu gibi, elbette bu kazancın da bir kafaleti olacaktı. 2 yıl boyunca 150'ye yakın Parti militan ve sempatanımızı şehit vermemiz, halkın büyük bir baskı, işkence, sürgün ve pasifikasyon uygulamalarına maruz kalması, bu kazancın bedelidir. Bu kadar kayıp, saldırı, içerde ve dışarda yoğun teşhir ve tecrit çabasına rağmen, bu 2 yılın kazanılması ve halkımızın zafer hanesine kaydedilmesi başarıldı. Bu anlamda diyorum ki, bu kazanımın değeri çok anlamlı ve büyüktür. Kolay kazanılan şeylerin değeri bilinmez. Ama eğer kazanım bu derece yüklü, soylu bir yürekle, kanla ve görülme-

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN:

15 Ağustos Atılımının 3. Yılında

PARTİLİLER VE TÜM HALKIMIZ; ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE ORDUSUNU İNŞA İÇİN GÖREV BAŞINA!

Halk ve mücadele tarihimizde her bakımdan umut verici birçok yeni gelişme özelliğini bağrında taşıyan bir döneme giriyoruz. Halkımız ve Partimiz henüz yığınla sorunu bağrında taşısa da, gelinen aşamada bu sorunların çözümünde paha biçilmez olanaklara da kavuşmuş bulunmaktadırlar. Bu, her bakımdan halkımızın yaşamının derinden değiştilmesini mümkün kılacak ve özgürlükler dünyasına, bir daha geri adımlar atmamacasına yerleşmesini sağlayacak olan tarihi bir dönemdir.

Direniş mücadelemizde atılan her adımla bugün her zamankinden daha derinliğine kavramak ve onların anlamına uygun olarak yaşamak zorundayız. Kürdistan halkının köleliğinin en temel üç nedenlerinden birisi olan zalim işbirlikçi-ajan kliklere karşı mücadele, mücadelemizin en temel halkalarından birini oluşturur. GAP ile yalnızca Kürdistan'ın değil, Türkiye'nin de kaderinde en önemli değişikliği yaratacak olan bir alan üzerinde, yerli hainlerden müteşekkil faşist MHP'nin yuvasına haline getirilmek istenen Urfa'da işbirlikçi-hain güç Süleymanların şahsında feodal-komprador yapı ve faşist güçlere karşı mücadelemizin üzerinden sekiz yıl geçti. Halkımız yeni uyanan umudunun seçkin temsilcisi Halil ÇAVGUN'un bu faşist gürcü ve polis işbirliği ile katledilişinin acısını hala bütün tazeliğiyle yaşıyor. Ama aynı zamanda, Partimizin kurucu beyni ve ruhlarından biri olan Kemal PİR'in önderliğinde, Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilişinin üzerinden henüz kırk gün bile geçmemiş bu gürüha nasıl ölümcül bir darbe vurulduğunu da gururla anıyor. Yaşadığımız günler daha düne denilebilecek geçmiş ve bugüne büyük tarihi öneme sahip. Siverek'in en kanlı, en despot feodal işbirlikçi gücü olan, ama bununla da yetinmeyip bunu tüm Kürdistan'ı bir örgütlülüğe götürme kararında olan faşist feodal M. Celal Bucak'a karşı tam bağımsız olmasa da gerçekleştirilen silahlı devrimci saldırı yedinci

yılıni dolduruyor. Parti ve halk mücadelesi tarihimizde her bakımdan yeni bir dönemin ilanı demek olan ve bizi dev gibi görevlerle karşı karşıya bırakan, kendimizi her bakımdan zorlayıp özgürlük alanlarına biraz daha yaklaşmamızı mümkün ve bunu zorunlu kılan şanlı 15 Ağustos Direniş Atılımı üçüncü yılına giriyor. Bütün bu tarihi yıldönümlerini yaşadığımız bugünlerde Kürdistan ve halkı her bakımdan yine ayırdedici

«Denilebilir ki, böyle olumsuz bir tablo karşısında mücadeleden başarı şansımız ne olabilir... yürümelimiz... ve hem de cesaretle ileriye atılmamız mı? Bu sorulara olumlu cevaplar veriliyor ve verilemeyeceğini görmek büyük önem taşımaktadır. Biz bu sorulara da cevap ararken, yine büyük yol göstericimiz olan tarihe danışacağız; bu ana ne diyor, onun sesini dinleyecek, onun yol göstericiliğinde yürüyeceğiz.»

özellikleri olan bir dönemin içine girmiş bulunmaktadırlar. Gerek düşman safındaki yeni gelişen karşı-devrimci faaliyetler ve gerekse halkımız safalarında direnişin yeni boyutları, bunların daha da geliştirilmesinin yol ve yöntemleri, sorun ve çözüm olanaklarıyla bizi daha kapsamlı düşünmeye, tartışmaya ve öneriler geliştirmeye zorluyor. Yeni dönem daha büyük başarılarla karşılamaya hazırlanırken, geride bıraktığımız dokuz yıllık silahlı mücadelemiz Kürdistan tarihinin silahlı direnmede en uzun süreli dönümlerini ifade etmekte ve geleceğin yaratılışında en büyük tarihi kazanımları halkımıza sunmuş bulunmaktadırlar. Artık gelecek günler daha büyük başarılarla dolu geçecektir. Tarihimizde gelip dayananın nokta halk ve Parti yaşamımızda her

bakımdan kurallı, disiplinli, militan bir yaşamın içinde olmamızın gerektiği bir aşamadır. Bunun için her şeyin ortaya konulması ve mutlaka başarılması gereken görevleriyle bizi kuşatan, hem umutlandıran, hem zorlayan, hem zayıf bırakan ve hem de güçlü kılan böylesine bir dönemi mutlaka başarıyla inşa etmek durumundayız. Esas olarak insan yeteneğine dayanarak, bir kader gibi dayatılan bu statükoğu değiştirmek için tüm gücümüzü ortaya koymaktan başka bir çaremiz olmadığı gibi, başka bir istek ve hedefimiz de olamaz.

Günümüzün sağlıklı bir çözümlemesini yapabilmek için, tarihte insanlığın gelişimine bakmak yeterlidir. Çıkışın nasıl olması gerektiğinin, bunun için gerekli umut ve çabanın nereden sağlanacağını öğreneceğimize en güvenilir öğretmen insanlık tarihidir. Günümüzde baktığımızda devletlerin ilişki ve ilişkilerinden başka bir şey görülmemektedir. İki süper devlet diye de tabir edilen sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasındaki ilişki ve ilişkilerin damgasını vurduğu, üçüncü dünya ülkelerinin kalkınma sorunları, ulusal kurtuluş hareketleri, barış mücadeleleri vb. çok çok çeşitli biçimlerde somutlaşan çağımızın güncel özellikleri ortasında, dostları tarafından aşırı imhale uğramış, kendi hakkını ilan edemeyecek kadar dilsiz, donanımsız ve mecalsiz bırakılan çağın unutulmuş halkı Kürdistan halkının, tarihin ve günümüzün tüm gerici, baskıcı özelliklerini kendisinde somutlaştırmış, muazzam baskı araç-

ları ve imha yöntemleriyle geniş tecrübeye sahip olan düşman güçleri karşısında mücadelesinin anlamı, başarı şansını ne olabilir ki diye sorulup, bu soru işaretleri sürekli canlı tutulabilmektedir. Çekingen, ikircikli, umutsuz ruh belirtileri sadece düşmanın bilinçli olarak dayattığı taktikler olmaktan da öteye, yüzyıllardır süregelen sömürgeciliğin bir sonucu olarak halkın safalarında umutsuzluk, yığınlık ve teslimiyet biçiminde karşımıza çıkabilmektedir. Bunu kırmakla mükellef olan direniş örgütü Partimiz safalarında da kendi etkisini duyurmakta, devrimci belirlemelerde sloganlara alabildiğine bağlı kalmıyken, pratik çözümlerle de aynı gerçeklik yürütmekte, ikirciklik, kafa karışıklığı biçiminde ifadesini bulmaktadır. Devrimci pratiğin mümkün olduğuna inanılan pratik gerçekliğe dönüşülmesinde bir kopukluğun ifadesi olan böylesi bir yaşam, içten içe kemirime, zayıf düşürme, ve yenilgilerin kapısını açmakla kalmıyor, kişiliği en soylu amaçlarından uzak bırakma gibi tehlikeleri de beraberinde getiriyor.

Denilebilir ki, böyle olumsuz bir tablo karşısında mücadelede başarı şansımız ne olabilir... yürümelimiz... ve hem de cesaretle ileriye atılmamız mı? Bu sorulara olumlu cevaplar veriliyor ve verilemeyeceğini görmek büyük önem taşımaktadır. Biz bu sorulara da cevap ararken, yine büyük yol göstericimiz olan tarihe danışacağız; bu ana ne diyor, onun sesini dinleyecek, onun yol göstericiliğinde yürüyeceğiz.

Kürdistan'da Boyutlanan Direniş, Mücadele Tarihimizin Daha Derin Özümsemesini Gerektiriyor

Tarih iki tür gelişmeyi tanımaktadır. Birincisi; insan toplumunun belli bir evresinde sınıflı topluma geçiş başlangıcından itibaren oluşan resmi siyasal düzenler, ki bunlar çeşitli köleci devletler, devletçilikler, imparatorluklar biçiminde karşımıza çıkan düzenlemelerdir. Bu düzenlemelerin içinde buldukları çağın aşamaları, bu aşamaların özelliklerini uygun olarak yürütülen ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal ilişkiler ve çatışmalarla karakterize edilir. Ya ilerlemeye, ya gerilemeye yol açabilen, kısaca resmi güçlerin tarihi ettigi gelişmelerle ve daha çok da niceliksel gelişmelerin toplamından ibaret olan, bir yönüyle böyle yürüten bir tarihsel gelişim geçreği vardır. İkincisi; resmi toplumun niceliksel gelişmesinin belli bir evresinde artık daha ileriye atılımın ancak patlamaları mümkün olabileceği bir aşamaya gelmenin kural ve yaşam biçimi olan ihtilal olgusunun karakterize ettiği gelişme modelidir.

Birincisinde yaşanan, resmi siyasal gücün yönetiminde askeri, kültürel ve sosyal cepheye sanat, bilim ve bilim adamlarıyla yürütülen gelişmelerdir. Karşımıza orduların çarpışması, çeşitli anlaşmalar ve ittifakların geliştirilmesi, kültür alışverişi, dillerin karışımı, iç içe gelişimi biçiminde çıkan ve resmi tarih kitaplarında burjuvazinin gelişiminin ancak bundan ibaret olduğunu eklemeyi de unutmadığı ve tarz gelişiminin yanında, kendisini özellikle insanlığın

ağır ilişkili dönemlerinde hissettiren devrimler döneminin yaşam tarzı, ilişkileri ve çözüm yolları bambaşkadır. Burada başlangıçta büyük ordular yoktur. Köleci dönemdeki devrimlerden sosyalist sistemin geliştirilmesine kadar, ve yine ister küçük, isterse büyük ulus olsun burada başlangıçta çatışmalar ve ilişkiler büyük ordular, büyük birimler, devlet kurumları arasında olmuyor. Burada orduların karşı karşıya gelmesi ile tarih ilerlemiyor veya gerilemiyor. Burada sessiz, adsız kahramanın faaliyeti vardır. Her bakımdan donanımsız, ama resmi düzenden son derece acı çeken, her türlü baskı ve sömürüyü iliklerine kadar duyan küçük insanın sessiz kabayısıyla tarihsel bir atılım başlatılması vardır. Resmi düzen temsilcileri ve işbirlikçilerinin fazla gelişme şansı tanımadığı, yürüyeceklerine dair hiçbir umut görmedikleri bir adsız ve çok az sayıdaki kahramanlar topluluğunun, Marx'ın bir dönemler Avrupa işçi sınıfı için söylediği, "köstebeğin burjuvazi için mezar kazması" gibi resmi düzenden bir mezar kazıcılarını yer altındaki sessiz faaliyetleri başlangıçta hissedilmeyecek kadar mütevazî, alçakgönüllü ve aynı zamanda pek fazla başarı vaat edemeyecek gibi gözükür. Tarihte buna sayısız örnek vardır. Roma'yı kurtuluşta götüren köleci devrimlerden en büyüğünü gerçekleştirenlerin efsanesi olarak belletilen Romus ve Romulus kar-

deşler, bunun bir örneğini oluştururken; İslamın başlangıçtaki son derece yoksul peygamberi Hz. Muhammed'in, kendilerine çok güvenen ve böbürlenlen o çok zengin güçlerin altından nasıl bir dünyayı çekip kurtardığı ve bunu Arap yarımadası ile de sınırlı tutmayı, 10-15 yıllık bir süre içinde Bizans-Sasani imparatorluklarını nasıl çöküşe kadar götürüp gerileten bir eylemi başlattığı da diğer bir örnektir. Muhammed eylemini başlattığında ne para, ne silah, ne de savaşın bir ordu vardır. Ama büyük bir inanç ve imana davet, birkaç sloganın haykırılışı ile kölelerin, çeşitli soy ve boydan insanların bir araya gelişi vardır. Günümüzde halen etkisini duyan büyük uygurlıklardan birisi olan İslam uyarlığını çıkış hikayesi böyledir. Başlangıçta yine çok zayıf olanın hareketi olarak doğan Hıristiyan uyarılığının gelişimi ve İsa'nın yaşamı bilinir. Bir yavaş yavaş kurulduğunda diğerini de çevirmeyi bir ahlak kâidesi haline getiren, ama dönemin ezilenlerine hitap ederek yola çıkan böyle bir öğretinin temsilcilerinin dünyaya yayılışı ve imparatorluklara hakim oluşunu diğer bir örnek olarak gösterdiğimizde devrimlerin büyük etkisini teslim etmemekle edemeyiz. Bir de daha yakın bir dönemde burjuvazinin doğurduğu güçlerini bakalım:

Başlangıçta donanımsız sarmatkar, bilim adamı ve küçük tüccarın faaliyetlerinde doğan bu uyarılığın, bugün nerede ne kadar gelişmiş olduğunu uzun uzun anlatmaya gerek yoktur. Tarihin en yeni, ama aynı zamanda da en son sömürülen sınıflı olan proletaryanın devrimlerinin kurucularını düşünelim. "Kapital" yazarken hiçbir kapitale sahip olmayan Marx'ın yaşam hikayesini hatırlayalım. Dostu Engels'le birlikte sürdürdükleri, ama fazla zaman tanımayan eyleminin sonuçlarına bakalım. Daha fazla uzatmadan, yoksul halkların başlangıçta yola çıkışlarındaki donanımsızlarını hatırlayalım. Latin Amerika'nın Kübalı itilalcilerinin genç yürekleriyle yaptıkları tarihsel çıkışa bakalım. Siyah ırkın yaşadığı Afrika'da her bakımdan geri ve donanımsız olan halkların başkaldırısını ve çok kısa bir sürede geldikleri noktayı görelim. Vietnam halkının, tarihin tanıdığı en büyük bir düşmana ve görülmemiş teknik üstünlüğe karşı, muazzam güç dengesizliği ortamında başlangıçta bir avuç öncü kahramanın cesaret, fedakarlık ve ustalığı ile kendi savaş yöntemlerini dayatarak sağladığı zaferin büyüklüğüne bakalım...

Ve şimdi, başlangıçta soru işaretleri olarak belirlediğimiz, böylesine banal ve donanımsız ilerleme şansının çok az tanıdığı donanımsız ve güçsüz insanlar bir şey yapabilir mi sorusuna rahatlıkla cevap verebiliriz. Her türlü ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal gelişimin temelinde yatan olgunun devrim olgusu olduğunu, ve bunun ise başlangıçta sayı ve donanımsız zayıf olan ve küçük insan diye tabir edilenlerin eseri olduğunu kabul etmek durumundayız.

Bu noktada devrimlerin kanununa ulaşıyoruz. Bilinir ki, devrimlerin hiç de başlangıçta çok büyük ordular ve silahlarla başlanırdı diye bir kanunu yoktur. Tersine devrimler, büyük inanç ve umutla yola çıkan küçük bir azınlık topluluğunun azim-

«Geçmişte olduğu gibi bugün de PKK üzerine çok şey söylenmeye devam edilecek. Yakın bir tarihi de olsa, PKK'nin her yılı belki de bir asıra sığacak kadar güçlü bir gelişimin sahibidir. Bu her yıl için çok şey söylendi ve söylenmeye devam edilecek. Henüz çok küçük adımlarla, insan olmamızın koşulu olan kendi adımıza, ülkemizin havasına sahip çıkmaya cesaret ettiğimizde, düzenin en azgın temsilcilerinin yakın tarihi hatırlatarak yaptıkları tehditlerle yüz yüze idik. Hemen belirteyim ki, bu tehditlere çok az güç direniş gösterdi. Ve bunlar da çok kısa zamanda şüphe ve bu şekilde tasfiye edildiler, ezilip korkutuldular, mücadele arenasında teslimiyet, ihanet veya imha süreçlerinde bitirildiler. Bu imha saldırıları, bu baykuş seslerine karşı direnerek ayakta kalmasını bilen tek güç PKK'dir.»

li çabaları üzerinde gerçekleşmiştir. Her resmi düzen alt ve üst yapısıyla gelişmelerin önünde bir engelse devrimin kanununun işlediği, başlangıçta böylesine zayıf bir azınlığa, donanımsız bir kitleye dayandığı, savaşın da buna bağlı olarak sık sık birisyan yeteneğinden öteye varmadığı, yetersiz yol, yöntem ve araçlarla başladığı ama, ilerlemenin de ancak bununla mümkün olduğu, devrimin temel kanunu olan üretim ilişkileri ile üretim güçleri arasındaki gelişiminin bu eylemler tarafından iletirilebilecek, ilerlemenin kaynağını ve kanunu kendi yaşamına uygulayabilecek midir? Tarihe böyle bakan, bu soruya açık ve olumlu cevap verir. Ve zaten PKK'nin oluşumunun temel gerektiricisi budur. Tarih, başlangıçta bir avuç adis kahramanın küçük çabasının yoğunlaşmasıyla iletirilebilir. Kendi tarihinin en karanlık döneminde bile olsa bir halk eğer kendini iletirilebilecek istiyorsa, içinde bulunduğu koşullar ne olursa olsun öz gücüne dayanarak yeteneğinden olan her şeyi sergilemesi yeterlidir. Yani zayıflık ne olursa olsun bununla ayağa kalksın, ama gitmekte yumruklarını sertleştiren, iradesini çelikleştirip yetkinleştiren, kendi savaş tekniklerini geliştiren bir halk olmaya doğru azmetsin. Buna inanç ve çaba yoğunluğu gösterebilir. Böyle bir durumu yaratıldığında bu halkın soykırım türünden de olsa en gerici ilişkileri yıkıp parçalamaması için bir neden yoktur. Belki çok kan dökülür, çok acı çekilir, ama sonucun mutlaka onurlu olacağı da kesindir. Nihai zafere doğru gidişte yenililer dahi bu halkı güçlendirecek, savaşta dökülen kanların özgür yaşamın bedeli olduğu bilinerek en doğru yaşam biçimi olarak çekilen acılara katlanılabilecektir. Geçmiş karanlıktaki düşkün yaşama bunun tercih edileceği bir gerçek olarak kabul görecektir.

PKK, tarihsel gelişiminin formülasyonunun Kürdistan gerçeğine uygulanmasıdır derken kastedilen budur. PKK hakkında da başlangıçta çok şey söylendi. Düşmanın "bir karanlık gibileriz" dediği, resmi düzen ilişkileri içinde sıkışık kalan küçük burjuvaların pek de ciddiye almadıkları, "adi sanı belli olmayanların, bilimsizlerin, çobanların hareketi, eşkiyalar" vs. gibi çeşitli adlarla adlandırıldıkları bu hareketin başlangıçta çok donanımsız ve hatta yönetsizliklerle atıldığı dokuz yıllık savaşına bakıldığında, bu güçler için söylenebilecek ne kalmıştır? Çaçımızın kalın perdeler haline gelen kulak zarlarını adeta çekiç zoruyla ırtılayarak kendimizi duyurmaya çalıştığımız, bu halkın da var olduğunu ve özgürlük istediğini haykırmasına dosta ve düşmana dayattığımız, her eylemi bir çekiç darbesi olan bir öcünün şahsında halkımızın geldiği konum nedir, bu inkar edilebilir mi? Buna kimsenin

gücü yetmeyecektir.

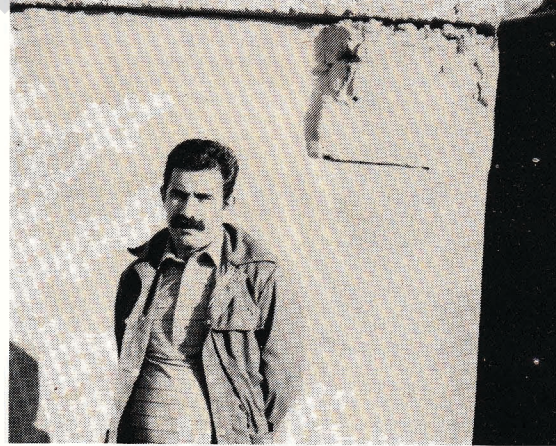
Geride bıraktığımız yıllar önemli mücadele yıllarıdır. Bugün ülkemizde, en yoksulundan en zenginine, en yurtseverinden en hainine kadar, herkesin iliklerine kadar duyduğu bu mücadele gerçeği var. Ve buna imzasını koyan tek örgüt PKK. Geçmişte olduğu gibi bugün de PKK üzerine çok şey söylenmeye devam edilecek. Yakın bir tarihi de olsa, PKK'nin her yılı belki de bir asıra sığacak kadar güçlü bir gelişimin sahibidir. Bu her yıl için çok şey söylendi ve söylenmeye devam edilecek. Henüz çok küçük adımlarla, insan olmamızın koşulu olan kendi adımıza, ülkemizin havasına sahip çıkmaya cesaret ettiğimizde, düzenin en azgın temsilcilerinin yakın tarihi hatırlatarak yaptıkları tehditlerle yüz yüze idik. Hemen belirteyim ki, bu tehditlere çok az güç direniş gösterdi. Ve bunlar da çok kısa zamanda şüphe ve bu şekilde tasfiye edildiler, ezilip korkutuldular, mücadele arenasında teslimiyet, ihanet veya imha süreçlerinde bitirildiler. Bu imha saldırıları, bu baykuş seslerine karşı direnerek ayakta kalmasını bilen tek güç PKK'dir. En az dışındakiler kadar kendi içinde de görülmemiş sossuzluk ve ihanet örnekleriyle karşılaşılan, ama aynı zamanda buna karşı bir direniş insan soyunun en sevilir ve sayılır bir noktaya geldiğini de gösterebilecek kahramanlık değerinde eylemin sahipleri, o eylemleri doğurtan düşüncü ve ruhun sahipleri var. Çok zayıf bir başlangıçta günümüzün büyük umuduna eriştiğimiz dokuz yıllık böyle bir dönemin muhasebesi çok öğreticidir. Halk gerçekliği içinde devrimci sanatın doğuşundan tutalım, toplumun en vurucu gücü olan ordu kuvvetinin oluşumuna kadar her şeyin anası rolünü oynayacak kaynakların bulunabileceği bu gerçeklerimizin tartışılmasında, olumsuzluklardan arınarak, olumlulukların çözümleyici güce dönüşüm şansı, ama bunun da ötesinde gelişmiş koşulları vardır. Yaşadığımız süreç, halkımızın büyük umut dönemi diyoruz. Halkımızın çözüm olanaklarının büyüklüğüne açığı çıkmış, kendi öz gücüne dayanmanın nasıl zafeler sağlayabileceğinin destanı yazılmıştır. Düşman için inanılmaz olanın gerçekleştiği, dostların da yine pek ihtimal vermedikleri gerçeğin geliştiği, mezarından doğulanın destan yazdığı, yaşam umudunun bir kıvanca dönüşüğü, güç ile güçsüzün, çirkin ile güzelin, yanlış ile doğrunun bu kadar iç içe yaşarken köklü bir ayrışmaya uğradığı, yaşamaya gereklenin olması gerekenin bu kadar netleştiği ve bunun görülmeliğinin herkesi iliklerine kadar sardığı bir dönemi yaşamak heyecan vericidir, soyuldu, yücedir.

PKK, işte böylesi bir dönemin yaratıcı gücüdür. Tarihte birçok örneği görüldüğü gibi, bugün her zamankinden daha fazla netleşen Kürdistan gerçeğinin devrimle değiştirilmesinin önünde yürüyen PKK tarihten almış olduğu derslerle ve bunu kendi tarihinin yapıldığı kullanıp elde ettiği başarılarla kazanıldığı büyük güç ve cesaretle önmüzdeki döneme yürürken, kayıpları ve acıları ne olursa olsun, tarihimizin

bundan daha geri bir evreye çekilmesine izin verilmeyeceğine dair sayısız kanıtlarıyla kendini formüle etmekte, böyümek ve bu gücünü haykırarak, savaşta bu biçimde götüreceğini söylemektedir. PKK, bugün bu gerçeği dost ve düşman tüm güçlere haykırırken, en başta kendi öz gücü olan halkın ve bu gücün çelikleşmiş, bilinçli, fedakar, cesaretlili kesimi olan öcüsünün bütün özelliklerinin nasıl olması gerektiğini koşullandırmaktadır. Yürütmenin emir ve komutasını daha büyük bir sorumlulukla üzerine almaktadır. Küçük bir azınlığın hareketinden milyonların ordulaşmasına doğru kendisini görevli hissetmekte ve hedeflerini bu biçimde netleştiren bu hareket, bu tip bir yaşamın yalnız kendisi için değil, tüm halk için vazgeçilmez biricik tarz olduğunu dayatıyor, ilerleye doğru açılıp yürümektedir.

Hem insanlık tarihinin ve hem de kendi kısa tarihinin gözleminde çıkarılabilecek sonuçları böyle olan PKK öncülüğü, bugün yeni bir aşamaya erişmiştir. Bu, devrimimizde silahlı şiddetin vardığı yeni bir aşama, gelişme sorunları ve çözüm yollarıyla gelişen bir dönemdir. Mücadele tarihimizde, iğdiş edilmiş ara tabaka ve işbirlikçi ruhun ve yine sosyal-şoven ve revizyonist güçlerin küfleri ortamında devrimci şiddet devrimci gelişmenin doğurtucusu olarak daima kullanılmıştır. Bugün çok daha iyi anlaşılmalıdır ki, proletarya devrimlerinin büyük öğretmeni Marx'ın, eski toplumun yeniye doğru doğumunda ebelik rolü attettiği devrimci zor, Kürdistan toplumunda yeniden doğumunda çok daha belirleyici bir öneme sahiptir. Çünkü biz, bu ebe kendi belirleyici rolünü oynamasızın her şeyin en onursuz ve olumsuzunun yaşamının kaçınılmaz olduğu eski bir toplumuz. Burada sağlığı bir doğuş, zorun rolünü sonuna kadar oynamasına doğrudan bağlıdır.

Devrim yalnız zordan ibaret değildir, fakat belli dönemlerde bazen de belirleyici etmenlerin başında yer alır. İşte bu bizim için de böyledir. Başlangıçtan itibaren Partimiz, askeri, siyasi alandan ekonomik, kültürel alana kadar düşmanın imhacı karakterine karşı Hz. İsa tavrlarıyla çıkılmaya çalışılmıştır. Bu büyük direniş kahramanlarının başında yedi yıldır her gün idam ipi sallanmaktadır. En ağır şiddet ortamlarında, ama ezilmiyorlar, bir saniye bile işkenceden yoksun kalmış değiller, ama direniyorlar. Bu

barışçıl yöntemlerle gelişebilirsiniz" diye ayonladıkları, ama gerçekte bizim için özgür barış getirmek bir yana, imha olmanın en alçakça maserini oluşturmaktan öteye gitmeyecek bu öğretilerine karşılık, halkımızın yüz yıllardır beri namusunu ve evini eşkiyadan kurtarmak için malını-mülkünü satarak kesici veya ateşli bir silah ele geçirip yastığı altından eksik etmediğini hatırlatmanın da bu güçler açısından bir anlamı olabileceği midir? Çok bilinçsiz bir halkın basit öz savunması için silahtan, bıçaktan, kılıçtan, hancıden vazgeçmemesinin onurunu bu baylar hiç olmazsa küçük bir zaman

için duyabilecekler midir? En yoksulundan zenginine kadar bu gerçek halkımızın bütünü için geçerli iken, kendilerine "devrimci, sosyalist, kurtuluşçu" vs. diyen partiler ortaya çıktıklarında, birakalım böyle bir davayı gerçekleştirmek, kendilerini korumak için bile olsa böyle bir araca başvurmadan yaşmaları mümkün müdür? Aldanmamalıyım, ve aldatmamalıyım. Unutulmamalı ki, kendinin aldatan adam, hareket ya da ulus en tehlikeli bir durumu kabul etmiş demektir. Böyle bir düşkünlük kabul edilemez. Küçük bir aile biriminin bile kabul etmediği bu gerçek karşısında, "kurtuluşçu, sosyalist, demokratik" vs. gibi ön isimlerle ortaya çıkan örgütlerimiz, önderlerimiz gelişimi nasıl sağlayacaklardır? İlerlemeye sağlarken zor ne gibi bir rol oynayacaktır? Bu soruya cevap vermedikleri müddetçe, bunlar, sahtekarlıktan, usaklıktan, en rezil tipler olmanın kurtulamayacaklardır. Ve PKK de, bu düşkün sıfatından kendilerini arındırmadıkça her dönemde ve her biçim altında onların yakasını bula bırakmayacaktır. Onların hak ettikleri dersi verecek ve mutlaka halka layık bir düzeye getirecektir.

İşte bunun için diyoruz ki, devrimin doğasına bağlılığını bir gereği olarak Partimiz, daha küçük tohum halindeyken bile varlığını korumak için, halkımızın yaptığı gibi, küçük bir tabanca, ya da çakısını bu ucundan eksik etmemekle doğru olanı yapmıştır. Tarih bugün bunu doğrulamıştır. Küçük hançerimiz, tüfeğimizle savaşlık ve bugüne geldik. Yüzerce düşman subayını, faşist askerini, polisini ve yine binleri geçen ajan, işbirlikçi ve haini devirdiklerimizde ve bizim de her birisi bir destan yaratan yüzerce direnişçimiz ortaya çıktığında halkımız ve hatta tarihimiz ne kazanıp, ne kaybetti? Büyük umudun yaşadığından bahsedilen Kürdistan da bugün güçlü olan kim? Kim onurlu yaşıyor? Zindandaki adamın direniş sesini dinleyelim; en vahşi işkenceler altında, kapatıldıkları kaplan kafeslerinde birer kaplan kesilen bu direniş değerlerinin sesi yedi yıldır hiçbir an kesilmedi. Halkımızın en büyük güç ve onur kaynağından birisi de budur. Bu büyük direniş kahramanlarının başında yedi yıldır her gün idam ipi sallanmaktadır. En ağır şiddet ortamlarında, ama ezilmiyorlar, bir saniye bile işkenceden yoksun kalmış değiller, ama direniyorlar. Bu

larive kahramanlar, en büyük değerlerimizdendir. Vahşi bir şiddet ortamında silahlı ile kendini savunan yürek, belli ki halkımıza çok şey kazandırdı. Tarihimizin modernleşmesinde en önemli rollerden birisi de bunlar sahiptir. Bütün eksikliklerine karşın, yıllardır ülkemizin duvarlarında, en kuytu köşelerinde yükselttilen direnişin sahipleri tarihimizde şerefle anılacak ve öyle değerlendirileceklerdir. Hangi düşman çarptıması ve usaklıkların maskeleyisi bu gerçeği örtebilir? Direnişçiler, Kemal PIR önderliğinde faşist Süleymanlar klübünün arabasına ilk darbeyi vurduğunda, küçük gibi gözükten bu eylemde bir meydan savaşını kazanılmıştır. Celal Bucak hainine saldırdı direnişçilerimiz, yüz yıllardan beri sarsılmaz diye dayatılan otorite yerle bir edilirden, kazanılan, bir meydan savaşındaki zaferden daha az bir olay değildi. 15 Ağustos Atılımı ile, düşmanın işgal altında tuttuğu kentlere birkaç saatliğine de olsa direniş güçlerinin sağlığı hakimiyet, bu küçük zaman birimi içinde özgürlüğü ilan etmeleri bir meydan savaşından daha az bir olay değildi. Kürdistan tarihinin özelliklerinin derinliğini yakalamasını bilenebilir, bugün bu gerçeği açıkça teslim etmektedir. Biz bu dönemin şiddet eylemlerine tapınıyoruz. Her şeyi yaratık deyip, büyük zafeler kazandığımız zannıyla kendimizi avutuyoruz. Tam tersine atılan adımlar ve yaratılan gelişmeler yetersiz görüyoruz. Bunlar bizim için henüz küçük başlangıçlar, ısınma hareketleri, birer deneme eylemleridir. Daha yürümeye yeni başlayan çocuğun, ayağı yeni kalkan hastanın hareketleridir.

Düşman şunu çok iyi bilmek zorundadır ki, dayattığı zulüm düzenine karşı biz de devrimci şiddeti gündümlüğü boyutlarına vardırırmak zorundayız. Bir islanı kılıcı boşuna ortaya çıkımadı. Kur'an, dönemin büyük zulüm düzenini derinlemeye çok acımasızdır. Ama, kölelere, kadınlara karşı, onların daha iyi yaşaması için tedbir alır. Dönemine göre en iyi insanlığı temsil eder, ama kılıcı daha doğuşunda kullanmaz, mazlık etmez. Bu kılıç şakırları günümüzde bile etkisini sürdürüyor. Kürdistan bugün küfür, kahr, zulüm altında inim inim iniyor. Halkımız geri, bilimsiz, işsiz, sağlıksız bir yaşayışa mahkum. Bu ülkenin insanları elbetteki islamın kılıcı aratmayacak bir şiddet yöntemine şavaşacaklardır. Yalnız teknik değil, çeşitli örgütlenmelerle, ardı arkası kesilmeyen eylem çeşitliliyle şavaşmak zorundadırlar. Düşman az zulüm dayatmamıştır. Ne hristiyanlığın, ne islamiyetin, ne kapitalizmin ve ne de sosyalizmin doğuşunda günümüz Kürdistan'ında yaşadığı kadar kahr, zulüm ve karanlık vardır. Burada sadece fiziksel imha ile de değil, insan onurunun asla kabul edemeyeceği gerçeklerle yüz yüzeyiz. İşte bunun için şiddet, bunun için savunma, bunun için insanlığı sarılmak gerekiyor. Böylesine vahşi yöntemlere karşı insanlığın kullanılabileceği yöntem ne olabilir? Öyle bir düşman ki, sana adını, ülkenin havasını özgürce teneffüs etmeni bile çok görüyor, dağıtıyor, parçalıyor, dünyanın dört kıtasına savuruyor, işsiz, hasta ve bilimsiz bırakıyor, bunların dile getirilmesini bile kabul ettiriyor. Böyle bir düşmana karşı yapılması gereken nedir? Barış içinde birlikte yaşanabilir mi? Her türlü oportünist, sosyal-şoven ve revizyonist ağzlarını söyleyip-yazdıkları kabul etme alçaklığına gös-terebilir miyiz? Eğer insanlığımız az bir şey bile yitirmemişsek bunu kabul edebilir miyiz? O halde, yapılması gereken bellidir. PKK, geçmişte şiddet kullandığı için değil, az ve yöntemsiz kullandığı, çeşitli biçimlerine kavuşturamadığı için suçlanabilir. PKK'nin adına hareket edenler, devrimci şiddete yaşamın en vazgeçilmez karakteri olarak sarılmadırlar. Ama, buna bazen eğri, geçici ve hatta korkakça bakanlar

olabildi. Yalnızca silaha ve silahlı örgütlenmeye değil, bunu doğuracak olan ideolojik-politik örgütlenmeye de aynı biçimde yaklaştılar. Hemen belirtelim ki, en az askeri örgütlenme kadar ideolojik-politik örgütlenme de özgürlüğü doğuracak olan şiddet örgütüdür. Bizde yerinde söylenen bir söz bir mermidir, zamanında yapılan bir tahlil büyük bir silahtır; zamanında kurulan bir ideolojik-politik örgütlenme bir askeri ordudur. Bu geçmişte böyle idi, önümüzdeki dönemde de böyle olacaktır. Bizde her şey ideolojik, politik, ekonomik, kültürel bir mermi, bir silah değerindedir.

Eşiğinde bulunduğumuz yeni dönemin fırtınalı geçeceği çok açıktır. Her şeyden yoksun bırakılanlar, bu her şeyi kazanmak için kıyamet koparacak, her araçla savaşacak, her türlü örgütlenmeyi yaratarak, her türlü araç ve yöntemle kendilerine özgür yaşam alanı açacaklardır. Kısaca, onursuzluğu kabul etmeyeceklerdir. Ülkelerinden soysuzca atılmayı, Kültürlerinden koparılmayı

kabul etmeyecek ve buna karşı savaşacaklardır. PKK eşittir bunun sloganı, bunun eylemi, bunun adı, bunun silahı, bunun kendisidir. Şimdiye kadar anlamamış olanlar da bunu çok iyi anlamalıdır. İçinde ve dışında başka türlü yorum yapanlar, başka türlü PKK diye sayıklayanlar varsa bugün bunu her zamankinden daha çok bilsinler. Tepeden tırnağa, doğuşundan günümüze kadar, ve son zafer noktasına kadar PKK amacına ulaşmak için bu karakterinden vazgeçmeyecektir. Vazgeçmek isteyenleri amansızca ezecektir. Parti gerçeğini yaşayanlar, Parti yaşamının bu ilkesi ile dopdolu yaşamalıdır.

Yeni döneme girenler, geçmişin deneyimleri üzerinde daha iyi dövüşmenin bilincini, cesaretini, fedakarlığını kazanmış durumdayız. Çocukluk savaşçılığından biraz uzaklaşıyoruz, uzaklaşmak zorundayız. Daha kurallı, daha disiplinli, olgunca sürdürülen bir savaştan bahsediyoruz.

Direnış Mücadelemizde Geldiğimiz Aşama Kürdistan Devriminin Yasalarını Daha Güçlü Kavrama ve Uygulamayı Dayatıyor

Tarih sahnesine barbar bir güç olarak çıkan ve günümüze kadar da insanlığın bağında bir hançer gibi saplı duran Türk egemen sınıflarının son derece gerici bir zor temelinde kurulmuş ve ona dayanarak yaşayan iktidarı artık kayınamayacağı yıkım noktasına gelip dayanmıştır. Partimize ve halkımıza yeni mücadele evresine girenken bu noktayı çok iyi bilmekteyiz.

Partinin birçok tahlilinde 12 Eylül faşizminin doğuşu, TC'nin doğuşuna ve o da Osmanlı gerçeğine dayandırılarak izahı yapıldı. Türk egemen sınıflarının gelişmesini ve güncel durumunun yeniden izahına gerek yoktur. Ama, ana hatlarıyla birkaç noktaya değinmenin yine de yararlı olabilecektir.

"Türkiye'ye rağmen Türkiye'yi güçlü kılacağız" diyen dünya emperyalizminin açık desteği ile dünyanın hiçbir kıtasında varılmamış boyutlarda başarısız bir sömürce ve zulüm dayatan 12 Eylül faşizmi, 7. yilına girmek üzereydi. 7 yıl baskı, sömürü ve işkenceyi yaşayan halklar gerçeliğimiz ve bunu ilkerlerine kadar yaşayan bir PKK var. Öte yanda ise, yaşamaması gereken, ama arkasındaki gerici bir sistem tarafından yaşatılmaya çalışılan tarihin ve çağın tanıdığı en barbar bir güç. Dünyamızın yakın tanığıdır ki, tarihin çöp sepetine atılması gereken bu enkaz zorca ayakta tutuldu ve halkların başına böylelikle dayatıldı. Ama insanlık bu rejim altında çok şey yitirdi. Bu rejim, yalnız Türkiye ve Kürdistan halkı değil, henüz demokrasi kırıntıları var sayılan Avrupa halklarına da kabul edemeyeceği bir onursuzluğu yaşattı. Bütün Ortadoğu halklarına da yine kirini taşıdı. Bu faşist rejim, son derece tehlikeli bir aygıttır. Yaşam için gelişilemek zorunda; gelişmenin imkanı olmadığı için de içe yönelmek zorunda. İçe yönelik zehrinin sonuna kadar kusmak, toplumu kirlilettiği kirlilettiği, ahlaksızlaştırmak zorunda olan bu güç, bugün artık yeni bir döneme gelip dayandı. ABD, İngiltere ve Almanya'yla gerici emperyalist ananın doğurttuğu "demokrasiye dönüş" diye tabir edilen bu "demokrasi", esbesine layık bir çehreye doğmuş ve sırtılmaktadır. Doğurtanlar bile buna demokrasî diyorlar, utanç verici durumlara düşüyorlar. Faşist Evren-Özal klifi, arkasındaki generaleri, iş adamları, hokkabaz sanatçıları, yağcılarıyla artık kabul edilemeyecek kadar toplum tarafından atılmak isteniyor. Ama bunlar, bir milyonluk orduya dayanarak, iç ve dış ekonomik finans kaynaklarını dayalı yardımlarla toplumu başına oturtulmaya çalışıyorlar. Buna güç yetiremediklerinden birtakım aygıtlar

daha hazırlıyorlar. Seçim yılı dedikleri 1988'e doğru birtakım ısınma hareketleri var. 12 Eylül'ün icazetinden geçen sosyal-demokrasinin, rejimin sıkışması durumunda devreye sokulacak bir güç olarak hazırlandığı biliniyor. Adına sosyal-demokrasî denilen bu güç, Türkiye ve Kürdistan için demokrasinin her türlü gereğini, düşünce ve mücadeleyi özgülüklerini reddetmekle de kalmıyor, adını bile inkar ediyor. SHP'nin kurucularından Metin Tokar, 12 Eylül rejiminin baş mimarlarından birisidir. Yüzünün çok az bir kısmı dışarıdan gözükürken SHP'nin faşizmle hastalıklı olduğu herkesin

«Eşiğinde bulunduğumuz yeni dönemin fırtınalı geçeceği çok açıktır. Her şeyden yoksun bırakılanlar, bu her şeyi kazanmak için kıyamet koparacak, her araçla savaşacak, her türlü örgütlenmeyi yaratarak, her türlü araç ve yöntemle kendilerine özgür yaşam alanı açacaklardır.»

«... PKK eşittir bunun sloganı, bunun eylemi, bunun adı, bunun silahı, bunun kendisidir.»

«... Tepeden tırnağa, doğuşundan günümüze kadar, ve son zafer noktasına kadar PKK amacına ulaşmak için bu karakterinden vazgeçmeyecektir.»

bildiği bir gerçektir. Adına sağ veya sol denilen partileriyle kendisine "demokrasi" cilası çekmeye çalışılan resmi düzenin, geçmiş, günümüz ve geleceğiyle toplum için hiçbir özgürlük ve demokrasi tanımayacağı, iç gelişmeleri ile bunu sağlayamayacağı, çokça vurgulanacağı gibi bir kez daha vurgulanabilir. Bu resmi düzen içinde tek bir parti vardır: Ordu partisi. Merkezinin Genelkurmay olduğu bu parti ajanlarını sağa-sola yerleştirirken, yaşanan dönemin özelliklerine göre çeşitli maskeler altında ve değişik adlarla piyasaya sürülmektedir. Bu partide yeni kimi zaman Abdülhamitçilik, kimi zaman istiklal, kimi zaman İttihat ve Terakki denildi. Kimi zaman da Atatürkçülük-CHP, ya da Bayram-Menderes partisi olarak isimlendirildi. Bu parti daha dün nasıl ki Demirel ve Ecevit'lerin partisinde ifadesini buldu ise, bugün de ANAP, SHP ve diğerleri ile ifade ediliyor. Hangi ad altında olursa olsun bütün bunların merkezinde Milli Güvenlik

Konseyi ve Genelkurmayın olduğu, belirtmeye gerek kalmayacak kadar açıktır. Türkiye'de ekonominin siyasete ve kültüre kadar her tarafa ellerini uzatan ordu ağırlıklı bir parti taktır. Bugün radyo ve TV'de 12 partinin bildirileri okunuyor. Ama bunlar bir kişiliğin örgütsel çehresi olamayacak kadar düvül partileridir. Sol da bundan farklı değildir. Belki 12 tanesi resmîleşmiş olarak ortaya çıkıyor, ancak bir o kadar da resmîleşmemiş olan ve hatta kendilerine

illegalite süsü veren balon örgüt olmaktan öteye gitmeyen "sol" var. Devletin bazı ajanlarına idare edilen bu organizasyonlar pek tabii ki, devletle savaşmıyor, onu alaylıp-pulluyorlar. Millî istihbaratı, kontrgerillayı, sivil partileri ve kültür kuruluşlarıyla Türk partisinin özellikleri böyledir. Türk ulusu daima ordu millet diye tabir edilmiştir. Ordu, milletin beynine ve ruhuna gerçekten de ağır biçimde sinmiştir. Ordu ölçüsü şiddetten örülmüştür, normal siyasi gelişmeyi tanımaz. Avrupa'da çokça görülen siyasetin askeri araçlarla fazla bağımlı olmaması yürütülmesi Türkiye'de aranmamalıdır. Türkler deviyet şiddet biçiminde yürütülür. Askeri şiddet siyasetin en yoğunlaşmış ifadesi olarak belirlenir. Türkiye'de bu başlangıçtan günümüze kadar böyledir. Demirel ve Ecevit'lerin içinde yer aldıkları koronun, ordu gitsin biçimindeki sızlanmalarının Türkiye'de hiçbir geçerliliği yoktur. Türkiye'de normal siyasi kuruluşlarla devlet yönetimi gerçekleştirilemez. Yönetime her zaman damgasını basan ordudur, Genelkurmaydır. Birçok tarihsel dönem, bu gerçeğin yalın ifadesidir. Ordu-millet kavramı boşuna ortaya çıkarılmamıştır. Geçerli son söz askerindir denilirken, tarihsel ve güncel nedenlere dayanılmaktadır. Ortadaki saklılar bakıp aldanmayacaksa, Türk egemen sınıfları bir oligarşi oluşturuyorlar diyoruz. Generalleri, iş adamları, kültürüleri gibi çok çeşitli ögeleriyle bir araya getirilen bu blok, merkezinde Genelkurmay'ın yer aldığı bir karar ve yürütme gücü biçiminde toplumu idare ettiği gibi, Kürdistan ve giderek tüm bölge üzerinde denetim, baskı ve sömürsünü icra etmek istiyor.

Gerçeği bu biçimde algılayan, bilincini bu biçimde yetkinleştirerek bunu örgütlenme ve eyleme dönüştüren hareketin ifadesi olan PKK, kendisini yalıtılmadığı gibi halkını da yalıtılmak istemiyor. PKK'nin bu karakterdeki bir düşmana karşı başarılı yöntemlerle kendini aldatamayacağı açıktır. Karancanın fil ile savaşımının kurallarını o da kendi gerçeliğiyle yaşatacağı. Ve PKK bunu yaptı. Karşısında savaştığı güç bir hürdalk da olsa onu küçük görmedi. O, bir şiddet enkazı, ömrünün sonuna gelmiş bir canavar da olsa henüz kolunun ulaştığı yeriyi yitirmek isteyen bir düşmanla savaştığını bilerek, onu kendi savaş düzenine çekmek zorundaydı. Bu konularda yanlışlıklara fazla düşülmedi. Eğer bir

eksiklik aranacaksa burada aranmamalıdır. PKK eksikliklere de, fazla yanlışlıklara yer bırakılmaya talihlerinin ışığında örgütlenme, eylem ve yöntem çeşitliliğinin geliştirilmesiyle, zaman, mekan ve mevcut olanakların iyi kullanılması temelinde gidileceği biçiminde baktı. Böyle bakmaya devam edecektir. Bugün, düşmanın kendisini bir şiddet enkazı biçiminde somutlaştırmasın karşın, halkımızın da Parti önderliğinde tutum takınması ge-

boğuluşu önlemek için nefes borularını dışarıya taşımamız gerektiğini ilk gören güfeler başında yer aldık. 1979'da nefes borularımızı dışarıya kadar yansıttık. Hareketin güçlenme odaklarını hareket geçirdik. Ortadoğu ve Avrupa ile de yetinmedik; Hareketimizin nefes borularını dörtlüyata yayarak güç biriktirmeye çalıştık. Bunlar, bizim amaçlarımıza ve özgürlüğümüze nasıl bir tutkuya bağlı olduğumuzun ve nasıl gelişeceğimizin veciz ifadeleridir.

reken gerçek bir savaş konumu yaşamaktadı. Bu, her yöntemle kendisine dayatılan bir savaş karşın, halkımızın kendi savaşımıyla karşılaştı. Parti tarihimizin dikkate incelenmesi gerçeğin böyle olduğunu gösterir. Kendine has aşamaların irdelenmesinin ele alınış tarzının böyle olmasını şart kılıyor. Ve buradan çıkarılacak dersler ise geleceğin nasıl fethedileceğini gösteriyor.

PKK tarihinde atılan her adım halka bir çağrı ve mesaj niteliğini taşıyor. Düşmana vurulan her darbe onun yenilmeyecek bir düşman olmadığının ortaya koymuştur. İster ideolojik ve isterse silahlı işbirlikçi ve ajan yapılarına vurulan her darbe, halka "feodallere boyun eğmeyin, adınizi, özgürlüğünüzü ilan edin, ilerleyin" mesajı verimmiştir. Bucaklara, Süleymanlara vb.'lerine indirilen darbenin halka ilettiği mesaj buydu. Tabii ki, halk da buna çoklu karşılık verdi. Hain işbirlikçi feodallere, onları himaye eden jandarma ve polise karşı vurulan darbeler birer şahmerdan darbesiydi ve yeni yaşamı, umudu körükleyen gerçek güç kaynaklarıydı. Bunların sonuçlarını özümseyemediğimiz, özgürlük için savaşta yılmamamız ve bunu yalnız kentlere değil dağlara, köylere taşımamız gerektiğinin ortaya çıkardık. Artık partileşmenin gerekli olduğu sonucuna vardık. Başlangıcın küçük ideolojik kıvılcımları, bizi, daha üst düzeyde bir örgütlenmeye, daha iyi bir faaliyete ve daha gelişmiş bir politik yapılanmaya götürdü. Partileşmemizin gelişmesi ile ülkenin dört bir tarafında jandarmaya, polise ve ajan kılıklarıyla karşı dalga direnişleri kabardı. Milyonlar ulusal ve sınıfsal bilinci ilkerlerine kadar duyurarak, adına ve haklarına sahip çıkmaya başladı. Düşman bu kez, Maraş katliamı, ardından sığınımın ilanları ve 1980'lerde 12 Eylül faşist darbesi ile cevap verdi. Ancak, bundan Partimize yelpede, tersine daha güçlü sonuçlara ulaştı. Maraş katliamının tahlili bizi devletin askeri faşist niteliğini daha yakından tanımaya götürdü. İdeoloji ve Politika Nedir, Nasil Olmaya Çıkmıştır? broşüründe daha gelişmiş bir ideolojik-politik bilince ulaştık. Direniş eylemleri bizi gerilla mücadelesinin nasıl geliştirilmesi gerektiği sonucuna götürdü. Siverek, Mardin, Siirt ve hemen her tarafta ilk denemesine girilmeye çalışıldı. 12 Eylül faşist rejimi henüz iktidara gelmeden, muhtemel bir

Bütün bu hazırlıklar sürecinde, küçük-burjuva devrimciliğinin baskı ve zor dönemlerinde tasfiyecilik, erime, teslimiyet ve ihanet biçiminde şekillenen hakikati Türkiye-Kürdistan mahalefe safılarında ve Partimize içinde yakından gözlendi. Ama, halkın özgürlüğüne vazeleşmiş bir bağlılıkla bağlı olan, insanlığı böyle ele alan ve böyle yaşamak isteyen öcücü de çaba harcadı. Tüm çöcünü ortaya koyarak yeni hamlenin nasıl yaratılması gerektiğini düşündü ve eylemde en güçlü tarzda sergiledi. Kürdistan'da son tahlili, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu, 12 Eylül faşizminin tahlili, örgütlenmenin çözülmesi, ülkeye dönüş ve mücadeleyi daha bilinçli-daha planlı başlatmanın hazırlıkları, 1981 I. Konferans ve 1982 II. Kongre kararları ülkeye taşınma, meyvelerini verdi. Bazılarının çok eksik, yanlış ve ikircikli yaklaştığı bu hazırlık sürecini ne pahasına olursa olsun bir atılıma dönüştürme gereği tarihimizde en şanlı sayfaların yazılışını bir gerçek haline getirdi. İşte, 15 Ağustos Atılımı, halkımızın direniş tarihinin en şerefli sayfası olarak yeni atılımlara doğru yol gösteriyor.

12 Eylül faşizminin bütün suçlarını onaylattırmasına "demokrasi"ye geçme iddiasını içte ve dışta ilerici insanlığı dayatması elbetteki karşılıksız bırakılmadı. Zindanlardaki vahşet unutulmadı. Türkiye ve Kürdistan halklarına dayattığı görülmemiş sömürü ve baskı ahlaksızlığı affedilemezdi. Beynimizi ve yüreğimizi katik ederek, bir avuç kahramanın atılmaya da olsa bu dönemi mutlaka direnişle karşılamalıydık. Bu sadece bir Parti görevi değil, insanlık onurunu korumanın gereği idi. Bunu derinden duyan Partimize, birçoklarının çığlığını diye kökümlemek istedikleri ve ömrümüzü saat biçiklikleri bir dönem için atılırken sadece ve sadece insanlık onurunu ve özgürlüğümüzü düşünüyorduk. Ve nitelik her zaman olduğu gibi kazanan yine insanlık oldu; geçirilen ise 12 Eylül faşizmi. 15 Ağustos Atılımı yenilgi korkusunu düşmanın yüreğine bütün ağırlığıyla oturttu. "Demokrasiye dönüş" denilen sahtekarlığa daha fazla sarılmıyordu. Ecevit'ler, Demirel'ler, Türkçeş'ler, Erbakan'lar piyasaya çıkarıldı. DİŞK ve Barış Davalarının beraat kararları çıkarıldı. Aydınlar üzerindeki baskı hafifledi. Kısaca, sahte nitelikte de olsa geri adım atmakta zorunda bırakıldı. "Pişmanlık Yasası" biçiminde de olsa idamları

uygulama cüretini gösteremedi, sonuçlarından korkmaya başladı. Partimizin bazı birimlerini imha etse de yeni katlımlı olmayemedi.

15 Ağustos Şanlı Atılımının üçüncü yılına giriyoruz. Bugün direniş Kuzey-Batı Kürdistan'ın her vilayeti ve köyüne girmiştir. Bütün halk bunun heyecanı ile çalkalanmaktadır. Düşmana her gün darbe üstüne darbe indirmektedir. Toprağa düşen her şehidimiz bir direniş abidesi olarak dalgalanmaktadır. Bütün bunlar, Kürdistan'ı uyandırıyor; Kürdistan'da bir kahramanlık döneminin yaşandığını, boyun eğmezlik olayının ortaya çıktığını, ya ölüm ya özgürlük şiarının her tarafa yankılandığını ortaya koyuyor. Hiçbir karalama ve baskı sonuç vermedi. Demokrasi diye geliştirmek istedikleri sahtekarılar, Partimizi teşhir ve tecrit etmek için yurt içinde ve dışında geliştirilen olmadık çarpılmalar ve görülmemiş boyutları ile uygulanan özel savaş bizi boğmaya yetmedi. Genelde dokuz yıldır, özede ise iki yıldır daha da geliştirilmiş olarak uygulanan bu savaşın sonucunda gelişen yine Direniş Hareketimiz olmuştur. Partimiz, bugün küçük silahlı birimler biçiminde geride bıraktığı bu iki yılı, bütün hataları ve sevaplarıyla birlikte tarihimize güçlü bir onursayfa olarak ilan etmiştir. Bu dönemde birçok hata ve eksikliğin olduğunu kabul ediyoruz. Bu dönemde oportünizm vardır, sağçılık vardır, ihanet ve teslimiyet vardır. Ama aynı zamanda bu dönemde kahramanlıklar ve görkemli direnişler vardır. Bu iki yıl, tarihimizde aydınlıkla karanlılığın, direnişle boyun eğmenin, çirkinle güzelin ayrışmasının netleştiği, ara tabakanın nefes alamaz duruma getirildiği, tasfiyeye uğradığı, ya bazı kırıntılar biçiminde de olsa devrim saflarına gelerek olumlu bir rol oynadığı veya karşı devrim saflarına savrulmasının gerçekleştiği bir dönemdir. Tarihi bir dönem olması bu nedenledir.

Bu iki yıllık çetin mücadele pratiği özellikle üç noktada çok iyi kavranmalıdır. 15 Ağustos Atılımının doğrudan sonuçları olan bu noktalardan birincisi; devrimin bir inanç sorunu olmaktan çıkıp, planlama ve eylem meselesine haline gelmiş olmasıdır. Daha önce düşünceyle işlenen, şimdiki pratik gerçeklik kazanmıştır. Halkımızın askeri ve siyasal cepheleşmesinin yaratılması için iki yıllık eylemlilik dönemi çok zengin bir birikim ortaya çıkarmıştır. Yüzyıllık kölelik teslimiyet ruhu yıkılmış, modern kılıflar altında oportünist,

reformist kesimlerin devrimi sapırma ve ruhsuzlaştırma çabaları yerle bir olmuştur. Gelişmeler bu tezlerin iflas ettirici bütün berraklığıyla ortaya çıkmıştır. En üst noktasını 15 Ağustos eylemliliğinden bulan devrimci düşüncenin pratik gerçeklikte doğrulanması tarihi açıdan çok ileri bir atılımdır. Bu her yönüyle kavranması gereken birinci önemli sonuçtur.

İkincisi; halk ve Parti saflarında netleşmeyi sağlamıştır. Gerçek mi-

«Gelen aşama şöyle karakterize edilebilir: Kendini birinci derecede ordulaşma ile karakterize eden bu dönemde savaşımız çok kapsamlı bir muhtevada ve çok zengin örgüt ve eylem biçimleriyle gelişecektir. Bu, ordulaşan bir halk ve bu ordunun komuta kademesinden ibaret olan bir parti haline gelmek demektir. Gerilla ordusu haline gelmiş bir halkla, bunu yöneten bir Parti kurmayız bu dönemin en belirgin özellikleri olacaktır. Ordulaşmada somutlaşan militan bir yaşam dışında başka türlü bir yaşamı kabul etmiyoruz. Bu, yalnız öncü için değil, halk için de böyle olacaktır.»

litantıların örgütünün oluşması sağlanmış, örgüt içindeki çürük bünyeleri açığa çıkarmış, bütün maskeleri düşürmüştür. Halkımız saflarında da yine direnişçi olanla olmayanı ayırtmış, direniş olgusunu halkımızın günlük yaşam biçimi haline getirmiştir.

Üçüncüsü; Türkiye'de solculuk adına yapılanların ne anlama geldiğini ortaya çıkarmıştır. Tasfiyeci sol'un maskesini düşürmüş, bunların kimin hizmetinde olduğunu açığa çıkarmıştır.

Kısacası, 15 Ağustos ve ardından yaşanan gelişmeler, kara bir bela gibi toplumun üzerine çöreklenen, dayattığı ruh, felsefe ve uygulamalarıyla toplumu çürüten 12 Eylül rejimine karşı insanlık hanesine en büyük katkılardan biri, güçlü enternasyonel özellikli olan bir atılımdır.

üzerinde tartıştığı önemli bir sorundur. Yani, halkımızın bir Ulusal Kurtuluş Ordusu haline gelmesi sorunudur. Buna ulaşmak hem şanlı bir görevin yerine getirilmesi ve hem de aşeri bir dönem in ifadesidir.

Askeri örgütlenmenin başlangıç biçimi olan silahlı propaganda bugün yeni bir aşamanın içindedir. Yani artık halkımızın gerilla birimleri biçiminde yaygın bir örgütlenmesine gidilecektir. Gerillanın oluşumu, yönetimi, işleyişi, güçlenmesi, lojistik desteği vs. tüm yönleriyle ele alınması gereken bir sorun olarak karşımıza çıkar. Ama önmüzdeki sorun, sadece gerillanın örgütlenmesi meselesi de değildir. Bunun siyasal örgütlenmesine kavuşması, yani Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin örgütlenmesi gerekmektedir. Nasıl ki HRK, silahlı mücadelemizin 15 Ağustos sonrası adı olmuş ve bugün Halk Kurtuluş Ordusu biçiminde şekillenecekse; Ulusal Kurtuluş Cephesi de halkımızın siyasal birliğinin ifadesi olarak bu dönemde bir ilan olmaktan çıkıp örgütlenmektedir. Tüm yurtsaverleri, direnişten yana olanları bağrına toplayacak, onlara oynayabilecekleri roller verecektir. Sadece bir lokma ekmeğiyle katkıda bulunandan, gelişkin maddi destek sunandan, silahlı savaşçıya verecek olanları bir kitle göçüğüne katılacak olana, barışçıl mücadele yöntemlerinde yer alacak olanlardan silahlı mücadeleye girmek isteyenlere kadar herkesin emeğini, gücünü örgütlemeyi bilecektir. Herkesi duruma göre belli bir iş verebilecek böyle bir siyasal örgütlenme zeminini yaratacağız. Tartışmalarımıza bunun tüzüük, yönnetmenlik ve talimatları geliştireceğiz. Kongre yılımızda en önemli tartışma maddelerimizden birisi de budur. Yani, halkımızın siyasal birliğinin ifadesi olan Cephesi ve askeri birliğinin ifadesi olan Halk Kurtuluş Ordusu esasları, kaideleri ve kurallarıyla bu dönemde temeline kavuşacak, gelişme kaydedecektir.

Ö halde, halkımızın bu temel araçları içinde militan bir halk haline gelmesi kaçınılmazdır. Yani, siyasal bilince kavuşan, dolayısıyla cepheleşen; ele silahlı alan, dolayısıyla ordulaşan; kısaca, örgütlenen ve eyleme kalkışan bir halk gerçekliği her zamankinden daha fazla ulaşacaktır. Bunun için denemeyen hiçbir şey bırakılmayacaktır. Düşmanın ve işbirlikçilerinin tüm engellemeleri, açık ordu saldırılarından gizli ihanet odaklarına, milis teşkilatlanmasından ekonomik yarınlma yöntemlerine kadar bütün yöntemleriyle başa baş bir mücadele yürütülecek ve halkımızın bu

işme vardır. Yani, öncümüzün bugün baş sorunu ideolojik-politik açılımıdır. Bu sorunlar önemli oranda açılmıştır ve daha da derinlikli geliştirilebilir. Elbetteki ideolojik-politik yetkinleşmeyi küçümsemiyoruz, fakat bunlar en azından çizgi düzeyinde hazırlanmış sorunlar için geçerlidir. Detaylandırılması mümkün. Dönemin en önemli görevlerinden birisi olarak bu yapılacak. Özellikle üncel pratik politikada yetkinleşme, ideolojik-politik silahların en güçlü tarzda kullanılması mutlaka gerçekleştirilecektir. Birçok Parti kadrosunun yakasını bırakmayan, zor durumlara düşüren, hata ve yetmezlikler içinde bulunmasına yol açan bu tıkanıklık mutlaka aşılacaktır. Yani ideolojik ve politik arasındaki ilişkinin Parti içinde ve dışında kullanılmasını, kadroları yetkinleştirip, deney ve tecrübeye tabii tutarak başaracağız. Sorunlarımızın esasının örgütlenmedeki yoğunlaşmadan kaynaklandığını, pratik politikanın örgütlenmesi sorunlarıyla karşı karşıya olduğumuzu unutmuyoruz.

Öncümüzün bugün, ikirciksiz yürüyen ve yürüten, zafere doğru giden yolda halka iyi öncülük edebilecek, azami gelişmeleri sağlayabilecek bir önderlik konumuna gelmesi gerekiyor. Merkezi yapıdan sıradan bir üyeye kadar buna ulaşma sorunlarına söz edilmektedir. İdeolojik, politik ve örgütsel anlamda çözüme kavuşan sorunlar, mücadelemizin geldiği aşamada bir genelkurmay merkezinin yaratılması ve kadroların savaşın güçlü komutanları haline gelmesi gibi dev bir büyümenin sorunları düzeyine yükselmiştir. Devrime ve kurtuluşa dair umut bugün silinmemesine halkın saflarında yer etmiştir. Kürdistan'daki gelişmeler artık bu organların güçlü teşekkülüne bağlıdır. PKK militanları, burjuva ordularında adına kurmay subaylar denilen, savaş ideolojik, politik ve askeri cephede yürütecek bir komuta kademesi haline gelmek zorundadırlar. Merkezimizin de yine, bir genelkurmay merkezi biçiminde çalışması gerekmektedir. Her Parti üyesinin ise iyi birer takım komutanları olarak savaşmaları gerekiyor. Öncümüz, komuta kademesi ile, takım komutanlıkları ve genelkurmay ile mutlaka böyle güçlü bir konuma gelmeli diyoruz. Kürdistan ülkesi ve halkı, herhangi bir ülke ve halktan daha fazla olarak bizim böylesine bir öncü olmamızın gerekli kılıyor.

Gerilla savaşı, herhangi bir savaş biçiminden daha fazla olarak öncünün güçlü olmasını gerekli kılar. Bazı örnekleri hatırlarsak, siyasal mücadele yönü daha ağır basan

buna komuta etme, bazılarımız ve hatta önder düzeyde dediklerimiz bile kendilerini iyi bir gerilla haline getiremiyorlar. Veya kendilerini gerilla yerine koyarak, gerillanın geliştirilmesi, planlanması, yönetimi ve eğitimi işini bir yana bırakıyor, sıradan bir gerilla ile yetiniyorlar ve hatta bazen bunu da yapıyorlar. Parti öncülüğümüzde derin izlerini gördüğümüz bu ucube tipin sakıncalarını çok iyi görüldü ve yaşıyoruz. Bunun mücadelemiz için çok tehlikeli bir durumu belirttiğini hemen ifade edelim. 15 Ağustos Atılımı sonrası kayıplarımızın bu denli yıkıcı olmasının en başta gelen nedenlerinden birisinin de bu olduğunun teslim etmeliyiz. Öncünün rolünü layıkıyla oynayamaması pahalya malomuzla da sınırlı bir durum değildir. Halkımızın direniş umutlarını oyna-mak anlamına gelen yetersiz yönetim tartışmalarımızın en başta gelen güdüm maddelerinden birisidir. Yakin geçmişin öncü yaşamındaki hata ve eksiklikler, sol ve sağ çitirler nedir, nasıl ortaya çıkmıştır, ideolojik-politik zeminin belirlenmesi, sonuçları ve önmüzdeki döneme yansımaları için nasıl tedbirlerin alınacağı hususunda tartışmaların tartışılması ve çözümü kavuşturulması gerekiyor.

Örgüt meselesi, tartışma gündemimizin ciddi meselelerinden biri olarak en başta yer tutar-ikircilik, derdedütlü, yürüyemeyen kadronun ne demek olduğu artık son derece açıktır. Çok defa bahsedildiği gibi bu, geçmiş toplumun sınıfsal izlerinin ve özellikle de ara sınıfların yansıması demektir. Parti ruhu ve örgüt yaşamıyla bağdaşmayan tutum ve hükümlerinin de anlamını soruyoruz ve hemen diyoruz ki, bunlar düşmanın toplumumuzun bağrında açtığı yaralarının değişmesidir. Evet, bütün bunların anlamı çok açıktır, ama üzerinde tartışılması gereken bir nokta vardır. Öncümüzün saflarında bu yarı feodal, yarı küçük-burjuva sınıfsal özelliklerin nasıl yaşadığı, kimler tarafından hangi kültür, hangi ruh belirleniyor ve giderek hangi kılıflara büründürülerek sürdürül-mek istendiği hususudur bu. Bunların temsilcileri ve yardımcıları kimlerdir, nasıl gelişmiş, ne kadar tahribata yol açmışlardır, özellikle merkezi yapımda nasıl ortaya çıkmışlardır, tartışmalarımız bunları da açıklığa kavuşturacaktır. Ama bununla da yetinilemeyecek yetkin kararlara çözüme ulaşılacaktır. Önderliğimizin tarihsel rolünü tam olarak oynamasını engelleyen, önemli bir tıkanma merkezi haline gelen merkezi sorunun aşılması, yine merkezin kurtuluş savaşı ve cephesinin örgütleyecek en önemli dayanakları olan militanların sorunları ve tıkanıklıklarının çözümü için her şey yapıl-mak zorundadır.

Daha yakın geçmişte eşine ender rastlanan tasfiyecilik ve provakasyon denemelerini yaşadık. Zindanda değerli Parti önderlerimizin yaşamına da mal olsa tasfiyeciliğe karşı zafere kazanılan bir savaş verildi. Onlara sahip çıkacak, zindanda büyük bir özveriyle yürütülen mücadeleyi bizler dışarda çok daha güçlü olanaklarla yürüteceğiz. Bunu, başta merkezimiz olmak üzere tüm Parti bünyemiz içerisinde ve dışarda da tamamlayacağız. Sırtını kontr-gerilla dayayan hain kesim, nasıl ki dışarda da emperyalizme ve onun her türlü kirlenmiş öğelerine, yoz ahlak kurallarına dayanarak Partiyi tasfiye etmek istedi ise, biz de en azından mücadeleyi dayatıp, neye mal olursa olsun bunları bozguna uğratacağız. Provakasyon, boz-gunculuk ve yıkılığa karşı yakın tarihimizde yaşanan zorlu bir mücadeledir. Bu mücadele bitmiş, ya da ileride bitecek midir? Hayır, bitmeyeceği gibi daha yoğun biçimde devam edecektir. Kürdistan üzerindeki sömürgeci tahakküm ve yarı-feodal toplumun özellikleri bu biçimde yapılacak provakasyon ve tasfiyecilik çok çeşitli yöntemlerle yakamızla asla bırakılmayacaktır. Hat-

15 Ağustos Atılımının 3. Yılında Parti ve Halk Olarak Önmüzdde Mutlaka Başarılmaya Gerekli Görevler Bulunuyor

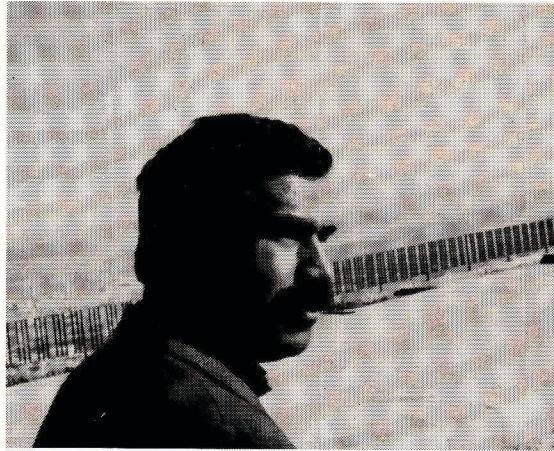
Şanlı 15 Ağustos Atılımının 3. yılında Parti ve halk olarak mutlaka başarılmaya gereken görevlerle karşı karşıyayız. Bağımsızlık amaçlarını yolunda büyüyen devrim görevlerinden söz ediyoruz.

15 Ağustos Atılımının 3. yılında ulusal kurtuluş savaşımız çoğu gücü şartın boyutlarına varmıştır. Düşmanımızın azgın sömürgeci-faşist saldırıları ve halkımızın PKK önderliğinde büyüyen direnişi her alanda karşı karşıyadır. Savaş giderek kızış-makta, hiçbir olgu kendisini bunun dışında tutamamaktadır. Sempatı veya düşmanlık temelinde dışımızdaki güçlerin saflaşması da belirginleşmekte, gelişmeler artık bunu dayatmaktadır. Altında karşılıklı sallaşmanın yaşandığı iki bayrak vardır, biri, karşı-devrimin karanlılığı bayrağı; diğeri ise, devrimin aydınlıkta kızı bayrağı. Bunun anlamı iyi anlaşıl-mak zorundadır.

Gelenen aşama şöyle karakterize edilebilir: Kendini birinci derecede ordulaşma ile karakterize eden bu dönemde savaşımız çok kapsamlı bir muhtevada ve çok zengin örgüt ve eylem biçimleriyle gelişecektir. Bu, ordulaşan bir halk ve bu ordunun komuta kademesinden ibaret olan bir parti haline gelmek demek-

tir. Gerilla ordusu haline gelmiş bir halkla, bunu yöneten bir Parti kurmayız bu dönemin en belirgin özellikleri olacaktır. Ordulaşmada somutlaşan militan bir yaşam dışında başka türlü bir yaşamı kabul etmiyoruz. Bu, yalnız öncü için değil, halk için de böyle olacaktır. Partimizin yürüttüğü mücadele ve tartışmalar kesinlikle bu gerçeğin daha iyi ortaya çıkması içindir. Halkımız ordulaşma haline getirmek, öncüyü hakiki bir genelkurmay düzeyine ulaştırmak için bize neyin gerekli olduğu sorusuna, yaşanan gelişmeler ışığında artık kesin bir cevap bul-mak durumundayız.

Bu sorunun cevabı gerçekte son derecede açıktır. Fakat her şeyden önce kurallarına göre yürütülen bir savaş gereğinden bahsetmek gerekecektir. Halkımız ordulaşma haline getirecek yöntemleri mutlaka bulmak durumundayız. Bazıları belki yadırgayabilir, ama halkımız artık ordulaşma için gereken yaşamın bir gereği olarak askeri kanun ve yönetmenliklere de kavuşacaktır. Kendi öz ordusunda örgütlenmek için ayrıntılı ileride işlenecek bir kanun ve bunun daha da detaylandırılması demek olan yönetmenlikleri oluşturulacaktır. Kongre yılımızda Partimizin

militan yaşama ulaşması mutlaka sağlanacaktır.

Bunu yaratmanın başında, genelkurmayın oluşumu ve gelişimi yer almaktadır. Belli ki, bu yaratılmadan halkın ordulaşması ve cepheleşmesi mümkün olmayacaktır. İşe daha çok öncünün sağlanmasıyla başlamak gerekiyor. Öncünün tarihinde ideolojik-politik sorunların çözülmesinde ileri bir ge-

birçok devrimde öncü, gerilla savaşının başlangıçtan itibaren önem kazandı. Bir ülkedeki nazarandaha değişik şekillenmek zorundadır. Bizde bu nedenle, Parti öncülüğünü kendisinin, gerilla savaşını ülkemizin koşullarına en yaratıcı biçimde uygulayacak bir duruma getirmekle mükelleftir. Bu konuda birçok yanlış için yapıldığını biliyoruz. Bırakalım gerilla savaşını geliştirme ve

ta bir kişinin kendi içindeki hesaplaşmada bile, bu hastalıkların o kişinin yakasını bırakmadığı görülecektir. Çünkü bugün toplumsal zemini, teşvik eden gücün ve gizli örgütlenme odakları vardır. Düşmanın bunlar için en büyük kuvvet teşkil ettiği "Pışmanlık Yasası" ve uzattığı diğer ihanet destekleri vardır. Emperyalizmin yine bunlar için, hazırladığı soysuz rahat yaşam imkanları vardır. Biz ise, dostlarımızdan henüz tam destek göremediğimiz, halkımızı tam örgütlenmesini yapamadığımız, bu örgütlenmeyi yaratmaya

mek ve gidermek için sağlam bir özeleştiriyeye cesaretle yürüyoruz. Bunu özellikle ileri düzey kadrolarımıza dayatıyoruz. Merkezimizden sıradan bir kadroya kadar savaş tüm boyutlarıyla yönetebilen, planlayabilen, örgütleyebilen komuta kademesi haline gelelim. Geçmişteki hatalar bizi ürkütmemelidir. Hata ve eksikliklere karşı cesaretili yaklaşım hem bir partinin, hem de bir kadronun gücünün göstergesi olabilir. Eğer özeleştiri bir günah çıkarma biçiminde anlaşılıyorsa, ulaşılan aşamanın sorunlarını çözebi-

lerek savaşmak değildir, hatta onu örgütleyerek, ya gerilla ordusunda ya da Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde yürütmesini bilmektir. Öncümüzün kitleye yönelik politikasının, yürütme ve yönetme gücünün önemi buradadır. Bu görevi gerçekleştirmekle mükellef olduğumuzu, önmümüzdeki dönem görevlerini geçmişi karıştırmamız gerektiğini unutmayalım.

Öncü, halka yönelik olarak kendini bu biçimde yetkinleştirip görevli kılarken, içte de alt üst olayına dikkat edecektir. Merkezimiz gerçek anlamıyla olacaktır. Başta sekreterlik olmak üzere kendisini iş bölümüne tabi tutarak bütün köllarına kumanda eden, onlardaki rahatsızlığı görüp-duyan ve giderten bir beyin olmasını bilecektir. Hiçbir

«Yaşanan savaş içerisinde Partimiz ve halkımız safarında hiç kimse bundan böyle keyfine göre yaşama hakkını kendine göremez. Hiç kimse bildiğine göre hareket edip kendi kurallarını dayatamaz. Adına özgürlük de denilse ihanete özgürlük tanınmaz.

«... Belki yaşayışlarımızın yarınların ne olacağı belli olmaz, ama her birisi bir destan olan şehitlerimiz bizim mutlak olarak emirleri altında yürümeyen gereken komutanlarımızdır. Onların bağlı kalınması gereken sözlü ve eylemleri vardır.

Onlara bağlı kalan bir yaşamdan daha yüce değer, onların dışında emrine girilmesi gereken komutanlık var mıdır? O halde, halk ve Parti olarak bu değerlerimizi gönülden yaşayalım ve yaşatalım.»

çaba gösterdiğimiz bir geçiş aşamasını yaşıyoruz. Bu, aydınlığa kavuşması gereken sorunları bol olan, eskiye göre ne kadar büyümüş de olsa, çözüm yollarının halen çoğaltılması gerektiği bir geçiş dönemidir. Böyle bir dönem derinliğine netleştirilmesi, gerçek özünün ortaya çıkarılması büyük öneme sahiptir.

Bunu bugün yaygın bir biçimde Parti birimlerimize dayatıp, sonuç almaya çalışıyoruz. Parti davasına bağlı her ögemi büyük bir azim ve tutkuyla bu görevle sarılarak çalışmalarını yön vermediler. Parti için yeniden inşada kendisini hazır hale getirmelidir. Direnişi ilerletmek istiyorsak, birincil deredece bu görev başarılmalıdır. Mevcut tartışmalar, eleştiriler ve özeleştiriler bu kez artık ikircikli tutumları, tereddütü, yürümedeki hız noksanlığını, çaba eksikliğini, üsluptaki biçimsizliği, hantallığı, ikelliliği, dağıtıcılığı, sivriligi ortadan kaldırmalıdır. Bunun yerine olgunluğa, kendini kabul ettirebilen net ve şirin bir üsluba, kırak bir zeka ve esnek bir politikacılığa ulaşmak, ilkelere usta bir bağlılıkla çok çeşitli biçimlerde sürdürülen politik mücadele derinliğine kavuşmuş çözüm yolları ile gerilemeyi doğuran nedenleri önceden tespit etme, giderme çarelerini önceden belirleme, yer ve zamanı iyi seçerek doğru planlamalarla çözüme götürme, birimlerimizin bugün en önemli görevidir. Parti davasına kendini bağlı hissedene her kadro, bu konuda kendini hazır hale getirmeli, kendi kişiliğinde çözüm gücü olmalıdır. Çözüm gücü olmanın anlamı ise çok iyi kavranmalıdır. Yönetebilmek, aydınlatılabilmek, yürütebilmek, örgütleyebilmek, savaştırılabilmek her kadronun en üst biçimdeki sorumluluklarıdır. En bastırılan en karışıkına kadar mücadelede karşılaşılan sorunlar, ulaşılan bu güçle yerinde çözümlenir hale gelmelidir. Sorunlar için çözüm bekleyen devlet, onların çözümlü haline ulaşmalıdır. Yaşadığımız süreç bunu kesinlikle zorunlu kılmaktadır.

Kürdistan'ın objektif koşullarının değerlendirilmesi temelinde ele aldığımızda, öncü kendisini yalnızca teoride değil, pratikte de çözümlenmiştir. Bunlar giderek daha da netleşmekte, devrim ve karşı-devrim kıyasıya bir savaş içinde bulunmaktadır. O halde, netleşen safımlarına ancak böyle bir öncü ulaşabilir. Ancak böyle bir öncü mücadeleyi başarıyla ilerletebilir. Böyle öncüler haline gelmek için görevlerimiz disiplinli bir biçimde sahip çıkmalı, kendi hata ve eksikliklerimizi gör-

lecek gerçek bir devrimciliğe cevap verme anlamında ele alınması gerekir. Fakat eğer özeleştiriyeye adı altında bir yığın kurnazlıkla kendimizi yeniden Partiyeye dayatmak istiyorsak bunun büyük bir yanlış olduğunu hemen söyleyelim. Kendi yetmez, olumsuz kişiliğinde ısrar edip, bunu bir de çeşitli görüntüler altında Partiyeye dayatmak istenilen acımasızca tasfiye edilebileceklerdir. Bu açıdan ne kendilerini ve ne de Partiyeyi yanıltırlar. Bu yanıltma belki geçmişte çok sınırlı zararları yol açtı, önmümüzdeki dönemde çok daha fazla zarara yol açacaktır. Bu zararın karşılığı ise insanı en sert cezaya çarptırır. Ceza görmek için mutlaka bir düşman ajanı olmak gerekmez. Objektif olarak düşmana daha fazla hizmet etme durumu da ortaya çıkar. Onun için dikkat etmeli, bu konulara düşmemek için insanlığımızı sonuna kadar korumalı, militan özelliklerimizi yetkinleştirmeliyiz. Partimizin bu konudaki ideolojik-politik açılımlarına ulaşalım, özümseyelim ve çizgi ezberleyicisi değil, çizgi adamı olalım. Az başarılarla çok sözü edilen insanlar olmak istemeyelim. Tam tersine, çizginin özlü bir kavranması temelinde çok iş yapan, ama son derece mütevazı özellikleri taşıyan gerçek halk adamları olalım. Bilelim ki, mücadele Partili ve ulusal kurtuluş savaşçısı olmak dışında herhangi bir kimliğe ihtiyaç duymayan insanların ellerinde yükselmektedir. Bu konuda ruhumuzda taşıdığımız kirlerden arınalım.

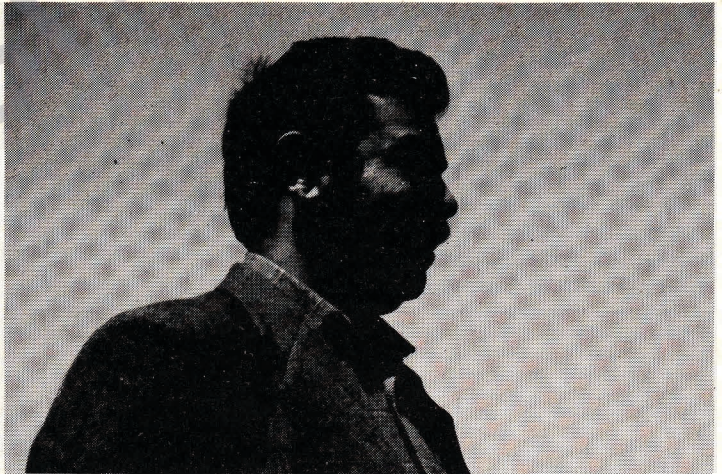
Bir komuta kademesi haline gelmenin anlamı yukarıda izah edildi. Önmümüzdeki görevin yalnızca kendimizi değil, halkımızı gerilla ordusu haline getirmek, siyasal örgütü olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleştirmek olduğunu, bunun ise öncünün yetkinleştirilmesinin vazgeçilmez görevi olduğunu kavrayalım. Artık sadece çok iyi silah sığıtığımızı, iyi bir öncü grubu olduğumuzu, bir silahlı propaganda birimi oluşturduğumuzu söylemekle yetinmeyiz. Silahlı propaganda, Partinin henüz halkta tam ulaşmadığı, halk içinden fazla savaşçı alamadığı bir süreçte zorunlu olarak ideolojik-politik görevleri bağında birleştiren bir dönemdir. Silahlı kadro ve kadro adayları tarafından yürütülen bir savaş biçimidir. 15 Ağustos'tan günümüze kadar bu yaşandı. Belki bugünden sonra da biraz daha yaşanacaktır. Fakat gelinen aşama halkın silahlı örgütlenmesi olan gerillanın başlangıç aşamasıdır. Görrev bugün bir silahlı propaganda üyesi

olarak ediyorduk. Çok sözü edilen şehitlere ve direnişeye bağlılığın örgütsel ifadesinin bu olduğunu, bunun dışında ilerlenemeyeceğini vurgulayarak, görevlerin altından ya da üstünden sıçramaya kalkmadan tam yaşanmasını diliyoruz.

Mücadele tarihimizin bu yeni evresini Parti ve halk olarak başarılı kılmak için kendimizi düşüncede, yürekte ve ahlakta en devrimci biçimde yansıtarak, yeniyi tüm özellikleriyle yaşamasını bilelim. Bu duruma ulaşırken kaybedeceğimiz sadece zincirlerimiz olacaktır. Geçmişte bizi ürküten ve yığınlağa götürme pratiği yürütücülüğün olmaması, o halde anlaşılabilir bir durumdur. Bunlar mutlaka çözülmesi gereken gelişmiş kişilikler, ya da yanlarıdır. Uzun süre bir arada yaşaması kişiyi hasta eder. Bu açıdan bilincimize göre pratik, pratiğimize göre bilinç, bilincimize göre azim, azimimize göre çaba, çabamıza büyüklüğüne göre azim ve bilinç içi geçişi, bir tarafı iyiliği çalışmayan yarım yamalak ucube insanlar olmaktan çıkmalıdır. Bu, Partimize ve halkımıza yakışmıyor. Güzellik, iyiliği, doğruluğu yaşayalım. Yücelmek, özgürlük yolunda yürümek budur. Buna her zamankinden hem daha yakın, hem mutlacı ve hem de zorunlu.

Yaşanan savaş içerisinde Partimiz ve halkımız safarında hiç kimse bundan böyle keyfine göre yaşama hakkını kendinde göremez. Hiç kimse bildiğine göre hareket edip kendi kurallarını dayatamaz. Adına özgürlük de denilse ihanete özgürlük tanınmaz. Bizi cehenneme götüren, düşmana kul köle eden istekleri iletirmeyelim ve buna müsaade etmeyelim. Bunun özgürlük sandığı-mız şeylerle kendimizi cehenneme

gelişmenin emrine sokarak, güçsüzlüğümüzle birlikte yeteneklerimizi en verimli biçimde kullanmaya çalışarak, objektif ortamın başlangıçta umutsuzluk vaadedene ürkütücülüğüne rağmen, bizi özgürlüğe çağırarak, özgürlüğün bir yaşam gerçeği haline dönüşmesinde bizi de teşvik eden devrimci ideolojeye ve onun somut gerçekliğimize uygulandığını ifade eden Parti gerçekliğimize ulaşmak için büyük çaba harcayalım. Biz yola çıkarken tek çıktık, güçlü dostluklara çok az zaman süresi içinde sahip olduk. Çoğu bir veya birkaç ay dostluk yapıp gittiler, düzene kul-köle oldular. Fakat biz iyiyi, doğruya, güzele hep ileride ulaşabileceğimizi, kaybettiklerimizin aslında geri ve çirkin yanlar olduğunu bilerek yaşama daha da artan bir tutkuyla sarıldık. Yanlızlığımızı böylelikle geleceğin güçlü bir umuduna dönüştürerek, dişimizi tırnağımıza takıp devrimci faaliyetlerimizde her türlü yol ve yöntemi deneyerek halkımıza ve ilerici insanlığa mutlaka layık olana bulmaya çalıştık. Bunun için bir grup inşa etmekten, onun ilk silahlarını patlatmaya, oradan daha kitleselleşmiş resmi bir Partinin hazırlanmasına kadar bütün ideolojik-politik faaliyetlere ve dolayısı ile sorumluluklarına katıldık. İçerde yetmezlik, daralma ve boğulma tehlikesi ile yüz yüze geldiğimizde çok az bir donanım ve imkan dışarıda halkımıza özgür yaşam olanakları araştırıp bulmaya çalıştık. Bulduğumuzda ise her şeyle boğuşarak ve en önemlisi de içten ihanet ve teslimiyetle boğuşarak bunları halkımıza taşırmaya çaba sarfettik. Direnişten vazgeçmemek için büyük sabır, ıskna ve eğitim gücü gösterildi. Bütün bunlar hep umudu daha güçlü kılmak ve onurlu bir geleceği hazırlamak içindi. Bu süreçte Partimizi daha da güçlü kılan I. Konferans ve II. Kongre gerçekleştirildi. Bugün, direniş tarihimizin en önemli bir aşamasında anıları, şehitleri ve yaşayışlarıyla en soylu değerler bir günün gibi halkımızın safarında yükselirken, umudumuz ve yaşam belirtilerimiz çok daha güçlüdür. Elbetteki hala olumsuzluklar, geliş-

engelleyici çaba bizi bundan alıko-yamamalıdır. İleri düzey tüm kadroların böyle bir çözümün oluşması için sonuna kadar bu görevlerine sarılmalarını, bu görevleri hem üstlenip, hem de destekleyerek katkıda bulunmalarını istiyoruz. Halkımızın mücadelesi bugün dev adımlarla atılmaya başlanmıştır. O halde, böyle bir merkezde ulaşmak mutlaka başarılması gereken görevimizdir. Böyle bir merkezde komutasında, bölge komitelerimiz, özel komitelerimiz iç ve dış temsilciliklerimiz çıkükten büyüğe, basitten karmaşığa yaratıcı bir biçimde ortaya çıkarılmalı ve hepimiz bu konuda azami çabayı harcamalıyız. Bu görevleri gerçekleştirecek imkanlara, araçlara ve unsurlara her zamankinden daha fazla sahibiz. Yeter ki, iyi tartışalım, iyi seçelim ve iyi görevlendirelim. Öncü bütün yeteneklerini kullanarak sorumluluğunun tüm ağırlığını duyarak bu görevlerin çözümüne tek-

götürmek demek olduğunu bilelim. Partimizin bu konuda kanla ispatlanmış gerçeğine, onun direniş kahramanlarına bağlı olarak yaşayalım. Belki yaşayışlarımızın yarınların ne olacağı belli olmaz, ama her birisi bir destan olan şehitlerimiz bizim mutlak olarak emirleri altında yürümeyen gereken komutanlarımızdır. Onların bağlı kalınması gereken sözlü ve eylemleri vardır. Onlara bağlı kalan bir yaşamdan daha yüce değer, onların dışında emrine girilmesi gereken komutanlık var mıdır? O halde, halk ve Parti olarak bu değerlerimizi gönülden yaşayalım ve yaşatalım.

Parti Önderliği olarak bugüne kadar belki bir halkın ve hatta bir partinin yaşamı için fazla uzun sürmeyen, ama bir kişinin kendisini kırk defa noktalar haline getirerek, yoğunlaştırarak ve böylelikle bir direniş gerçeğine dönüştürerek, alınan her nefesi, atılan her adımı devrimci

mevi tehdit eden birçok öge, ilişki ve davranış da mevcuttur. Dışımızda ve içimizde bizi geriletmek, muazzam iyi niyet ve çabamızı yontmak, başarısızlığa uğratmak, kendi benlik gücüne dönüştürmek isteyen ikizlülüş sahtekar tipler var. Bunların üzerine büyük bir sabırla gidiyor, etkisiz duruma getirmeye çalışıyor. İflah olabilecekleri iflah etmek için elimizden geleni yapıyor, tersi durumda ise sadece fiziksel tedbirler almakla da yetinmeyip, halkımız ve Partimiz zemininde bir daha ortaya çıkmaması için her türlü ideolojik-politik tedbir alıyoruz.

Kürdistan tarihinde kurallı, disiplinli ve önceden sözü verilmiş bir yaşamın ifadesi olarak sorunlarının en kapsamlı biçimde tartışıldığı ve yine çözüm yollarının da en kapsamlı biçimde geliştirilip tedbirlerinin alındığı, Partimizin gelişmiş zirvelerinden birine daha giderken elbetteki faaliyetlerimiz daha da

yoğunlaşacaktır. İlişkileri düzeltme, hataları giderme, geleceğin hazırlanması için başta kendimiz olmak üzere tüm Partiye ve buradan kalkarak halkımıza doğruları yansıtmaya azim ve çabamız burada zirveye ulaşacaktır. Ulusumuzun tüm emekçi sınıf ve tabakalarının, bütün yurtseverlerinin kıyınarına olan tartışma, karar ve yürütme gücüne ulaşmaya çalışacağız. Biz hem tarihi açıdan bununla mükellefiz ve hem de halkımız ne pahasına olursa olsun bu görevi yerine getirmesini bizden istemektedir. Özellikle zindan direnişçilerimizin sesiyse, direniş şehitlerinin vasiyetlerini ilkerimize kadar duymamak mümkün değildir. Bu sesi, bu vasiyeti yaşatmak, ne pahasına olursa olsun zirvede ete-kemiğe büründürmek istiyoruz. Tüm halkımız, Partili sempozyum ve militanlarımızın da bu konuda aynı umut ve beklentiler olduğunu, aynı görevlerle karşı karşıya olduklarını ve bizden bu işe iyi önderlik etmemizi istediklerini çok iyi biliyoruz. Bu beklentilere karşılık vereceğimiz artık herkes için çok daha kesindir. Çoğunluğun henüz uykuda bulunduğu ve pek tabii ki bize böylesine devrimci sorumlulukları dayatmadıkları zamanda bile, biz kendimizi her gün, her saat milyonların huzurunda konuşan, iş yapan durumunda hissediyorduk. Bizi militanların çepçevre kuşattığını görek düşünmesini ve pratiğe yönelmesini bildik. Bin yıllardan beri egemen sınıfların durumuna yükselmek isteyenlerin yaptıkları her şeye baştan karşı koyarak, ezilen uluslara, ezilen sınıfla ve sömürülen bireye hakkı olanı verilmesi için, onların yoksun bırakıldıkları her şeyin hakça yeniden iadesi için görevlere soyunduk. Bakış açımızı ve pratiğimizi baştan sonuna kadar, emekçilerin dünyası ile kuşatılmış olarak her alanda gaspedilmiş hakların kendilerine iade edilmesini ve Kürdistan toplumunda da bunun böyle olması gerektiğini, tarih boyunca halkımızın çıkarlarının egemenler tarafından ucuza gaspedilip, peşkeş çekildiğini derinden görek buna artık dur dedik. Düzenlediğimiz hareket böyle bir harekettir. Arkası kesilmeyen gasp ve peşkeş çekmeye son vermek, gasp ve talan edilen gerçek sahiplerine iade etmek, insanın sağlıklı gelişimini kendi topraklarımızda da mümkün kılmak için beyne ve yüreğe yüklenmesini bildik ve bugüne geldik. Bugün biraz daha güçlüyüz. Halkımız ve onun en uyanık, en fedakar, en cesur ve bilinçli kesimi olan

çağız. Eskiden birey olarak yürüttüğümüz faaliyetleri bugün milyonların katkılarıyla sürdürdüğümüzü biliyoruz. Bu büyük bir kuvvettir. Yine her an elde gözünü bile kırpmadan ölümün üzerine giden binlerce savışının gücüne yürüyoruz. Daimi güç kaynaklarımız olan direniş şehitlerine sahibiz. Yürünmesi gereken yolu düzleyenler onlardır, biz sadece bu yolda yürüyoruz. Bugün biraz daha anlayışlı davranan dostluklar var, bunları da çok iyi tanıyacak ve kıymetini iyi bileceğiz. En sıradan dostluklara bile değer vererek, çabalarımızı dayandığımız bu dostluklarla daha da verimli kılacağız. Öte yanda düşmanımız aczindedir. Büyük bir sefaleti ve deşifrasyonu yaşamaktadır. Bunu da mücadelede bir güç kaynağına dönüştürmesini bileceğiz. Kısacası, Partimizin stratejik ve taktik yönetimine en güçlü biçimde hakim olarak, başta merkez ve tüm öncüye buna katarak, halkımızın temel güç teşkil ettiği kendi öz savışımızdaki yönetimini ilerletmeye çalışacağız. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bizi giderek daha iyi anlayışlı halkımızın, gençleri, çocukları, kadınları, işçileri, köylüleri, esnafı, çeşitli sınıf ve tabakalarıyla tüm kesimlerine eksikliklerimiz olabileceğini, bunları eleştirmekten geri kalmamalarını, ama mutlaka bağlı kalınması gereken değerlerimizde sınıksız sarılarak kendilerini cephe ve gerilla faaliyetleri içinde hazır hale getirmelerini, bu doğrultuda bilinç ve cesaretle kazanmaları için ne lazımsa onu isteyeceğiz.

Kendisinin de istemi olan öncünün çabalarına halkımız gerekli desteği gösterecek, devrimci savışımızı kendi ellerinde yükseltecektir. Halkımız, dua ederek, kendi ev düzenini yurtseverleştirerek, maddi katkılarda bulunarak, propaganda yaparak, eğer gücü yetiyorsa savışarak ve savışçı olarak, çok çeşitli olan cephe ve ordu örgütlenmesine katılıp bütün bu yardım biçimlerini artan bir zenginlikle sunmalıdır. Köyde olan köyden, şehirli olan şehirde, dağda olan dağda, ama mutlaka savışa katılmalıdır. Yurt dışındaki Kürdistanlılar yurtseverliği derinleştirmeli, kendilerini öz kurtuluş davasına katılmalıdır. Bunun çok çeşitli biçimleri vardır. Herkes gücüne ve durumuna göre maddi yardımda bulunarak, propaganda yaparak, ya da siyasal faaliyete katılarak da bir cephe faaliyeti sürdürebilir. Gerektiğinde iyi ekonomik faaliyet yürütmek de cephe için yararlıdır. Halkımızın safklarında geçmişte ve hatta daha

hakkı tanımamalıyız. Onlara bütün ruhumuzla karşı çıkmalı, hiç olmazsa gönlümüzde mahkum etmeliyiz. Böyle yaratılacak olan ordumuz ve siyasal birliğimiz, Partimiz önderliğinde yetkinleştirileceğimiz en güçlü silahlarımızdır. Önümüzdeki dönemde, bu silahlara daha güçlü sarılacak ve yetkinleştirileceğiz. Tüm halkımız her ferdine kadar kendi öz kurtuluş davasının savışçısı olmayı bilecek, savışçı geliştirmek ve genel mücadele sorunlarını çözmek için hep önderler beklemeyecek, ülkemiz ve ülkemiz insanlarının bulduğunda her alan öz gücümüzün çekilmediği zeminler olacaktır. Bu,

reken güçler de artık daha anlayışlı ses verebilmelidirler. Bu, halkımızın haklı bir istemi ve enternasyonalist bir dayatmasıdır. Dünyada geçerli olan ölçüler, dışını tırnağına takarak savışan Kürdistan halkı için de mutlaka uygulanmalıdır. Aksi durumda tarihin yargılamasına kurtulunamayacaktır. Halkımız, tarihin ve çağımızın tanık olduğu en gerici, en zorba ve vahşi bir düşmana karşı en doğal hakkı olan bağımsızlığı için bir ulusal kurtuluş savışı yükseltirken, proletarya enternasyonalizmi ve halklar kardeşliğine dayanarak, sizlerin ilgisizliğini kabul etmemektedir. Mücadelemiz için hala görülen

malari gerekmektedir. Gelişmeleri ve ortaya çıkan olumlu sonuçları hala görmezden gelmek bugün faşist diktatörlükte en uç noktasına varan sovenizmin azgın bir temsilcisi olmaktan başka bir anlama gelmez. Fakat bu da ilericiler ve demokrat sınıfların hiçbir biçimde bağdaşmayan bir durumdur. İşbirlikçi-tekeli faşist Türk burjuvazisi Kürdistan halkına karşı azgın bir sömürgeci imha savışı sürdürürken, Türkiye'de ise "demokrasi"ye dönüş sahtekarlığını benimsetme çabası içerisindedir. O, insanlık adına utanç verici böyle bir oyunu hala vizyonda tutmaya çalışırken önemli oranda

bizim kutsal bir andımız olmalıdır. Halk olarak askeri ve siyasal ordulaşmayı sağlamayı, üzerinde titreyeceğimiz en yüce görev olarak başa alacak ve bileceğiz ki, kendimizi kendi ellerimizle hazırlayacağımız bu silahlarla kurtaracağız.

Biz Parti ve halk olarak zafer yolunda yürürken, halk adına ortaya çıktıklarını söyleyip de PKK'nin şahsında halk düşmanlığında ısrarlı oldukları görülen tüm güçlere bir kez daha seslenmeyi de gerekli görüyoruz. Bilinmeli ki devrim herkese devrimci çıkarları açısından yaklaşır. Kürdistan'da devrim artık sahipsiz değildir. Biz hiçbir gücün örgütlenmesine karşı değiliz, ama bu örgütlenmeler en azından halka saygılı olmalıdır. Devrime karşı değil, en azından halkın sıradan çıkarlarını gözetir nitelikte olmalıdır. Kendilerini uluslararası arenada pazarlayan bu güçler, şunu çok iyi bilmelidirler ki, vatan meselesi asla satılmaz. Halkın kan ve işkencelele yorduğu savışın üzerinde küçük hesaplar yapılamaz. Biz hiç kimsenin örgütlenmesine karşı değiliz, ama işte buna hiçbir zaman izin vermedik, veremeyeceğiz. Uluslararası güçler sizi çeşitli adlarla beslediler. Ve şimdi halkın üzerine sürüyorlar. Bu kesinlikle ilericilik değildir. Siz PKK üzerine salınırken, bir ticaret aracı olarak kullandınız. Belki bunu biliyorsunuz, ya da bu ölçüde kestiremediniz. Görmeye başladığınız şey, ama eski olumsuzlukta ısrar etmekteyiz. Biz, diğer ülke örneklerinde de görülen ve geçmişte düştüğümüz çatışmalı durumları yaşamak istemiyoruz. Meseleleri şiddetle halletmekten yana değiliz. Ama, devrimi burjuvazinin kuşuruna taktirmama, tasfiye ettirmeme noktasında da çok kararlıyız. Faşizmin devrimi tasfiye çabalarının basit birer aleti olmayın. Gelin, soylu şeyler etrafında birleşelim. Açığa çıkan sakatlığı savunmayın. Biz iyi ve güçlü adimlar atıyoruz. Devrimin önu artık açılmıştır. Kitleler her tarafa ayağa kalkışa hazırlanmaktadır. Bu zemini birlikte paylaşma isteğimiz size çağırımızdır.

Mücadelemize dost olması ge-

teslim alınmış aydın ruhuna ve tasfiyecilerle sol'a da dayanmaktadır. İlerici, sosyal-demokratlar vs. adlar altında Türkiye'nin dürüst aydın ve demokratlarına da iç ve dış bir yığın etki altında benimsettirilmek istenen rol kesinlikle kabul edilmemelidir. Çünkü buna onay vermek, en başta taşınan sınıflara, halklarımızın yeni filizlenen gerçek kardeşliğine ve ilerici insanlığa en büyük ihanettir. Birakalım ilericiler ve demokrat olmayı, sıradan bir burjuva dürtülüğünün taşınması durumunda bu gerçekler görmezden gelinemez. Geçmiş Kürdistan olgusuna ve PKK'ye sovenizmin ağır etkisi altında yaklaşmış olabilir. Ama artık Kemalizmin ruhlarında örüldüğü bu koyu sovenizim duvarını bizzat PKK geliştirdiği mücadelesiyi zorlamaktadır. Bu duvarı kendi ruhunuzda siz yıkmalı, bilincinizi ve yüreğinizi PKK'nin şahsında sizlere sunulan Kürdistan halkının dostluğuna açmalısınız. Arzusu duyulan gerçek demokratik bir Türkiye'ye ulaşmak, Türkiye halkının onurunu korumak bunun dışında mümkün değildir. Halklar, her zaman kendi çıkarlarının nerede olduğunu gecikerek de olsa görmüşlerdir. Sizler gerçek rolünüzü oynamanız durumunda bilimsel olarak sizleri halkı olacaktır. Türkiye emekçi halkı, mazlum Kürdistan halkının sesine kendisi katılmakta gecikmeyecektir, gecikmemelidir.

O halde, işçisi, köylüsü, aydını, kadını, erkeği, yaşlısı, genci, çocuğuyula yiğit Kürdistan halkı, yüzüyların kölelik zincirlerinden tımden kırılması, özgürlük ve bağımsızlığına kavuşması, dünya halklarıyla eşit ve kardeşçe bir birliği yaratmak, en başta kendi gücüne dayanarak olacaktır. Böylesine onurlu bir yaşama ulaşmanın bugün en güçlü silahlarına sahipsiniz. Silahsız ve savunmasız değilsiniz. Artık her şey kendi öz gücünü konuşturmadına bağlı. Bu kutsal ayağa kalkışında ulusumuzun tüm emekçi sınıfı fertleri kendilerinde gerekli olan kuvveti bulacaklardır. En yaşlı insanlarımızdan çocuklarımız kadar her yaş ve cinsinden insanlarımız gerçekten de müt-

«Biz Parti ve halk olarak zafer yolunda yürürken, halk adına ortaya çıktıklarını söyleyip de PKK'nin şahsında halk düşmanlığında ısrarlı oldukları görülen tüm güçlere bir kez daha seslenmeyi de gerekli görüyoruz. Bilinmeli ki devrim herkese devrimci çıkarları açısından yaklaşır. Kürdistan'da devrim artık sahipsiz değildir. Biz hiçbir gücün örgütlenmesine karşı değiliz, ama bu örgütlenmeler en azından halka saygılı olmalıdır. Devrime karşı değil, en azından halkın sıradan çıkarlarını gözetir nitelikte olmalıdır. Kendilerini uluslararası arenada pazarlayan bu güçler, şunu çok iyi bilmelidirler ki, vatan meselesi asla satılmaz. Halkın kan ve işkencelele yorduğu savışın üzerinde küçük hesaplar yapılamaz.»

öncüsü bizi daha iyi anlıyor, daha fazla güç veriyor ve ilerleye yürüme gerektigimiz dair eskisikle kıyaslanmayacak bir biçimde umutlandırıyor. Bunlar bizim umutlu güç kaynaklarımızdır. Bunlara dayanacağız, ama yine de kişinin ilerletici rolünü ister eskisi kadar ve isterse daha fazla bir biçimde yerine getirmenin derin bilinci içinde kalarak, bu rolün bundan sonra da oynanması için tüm tedbirleri alacağız. Geçmişte yapamadığımız birçok şeyi bu dönemde yürütmeye cesaret edeceğiz. Mevcut imkanlarımızı en iyi bir biçimde kullanarak, daha verimli yöntem ve araçlarla hedeflerimize daha kısa yoldan, daha az ama daha yoğun bir çaba, daha az hata ve en gelişkin kararlarla ulaşmaya çalış-

dün bile düşmanın ve diğer birçok gücün etkisi altında kalarak mücadeleye bağlarını kuramamız, hatta tutumlara yönelmiş, hatta kendilerini suçlu görenler bile en küçük bir kaygı duymaksızın kendilerini mücadelede katabilmelidirler. Mücadele için geçmişte duymadıkları sevgiyi, veremedikleri desteği bugün duymaları ve vermeleri için hiçbir engel yoktur. Kurtuluş savışımız halkımızın öz gücüne geliştirecektir. Her aile daha şimdiden bir üyesini cephe ve orduya katmak için hazırlayabilmelidir. Halk ordumuzda kendimiz için askerlik yaparak, Ulusal Kurtuluş Cephesinde kendi öz siyasal birliğini oluşturacağız. Bundan böyle sömürgeci faşizmin hiçbir partii örgütüne ülkemizde yaşam

hiç bir enerji ve coşkuyla dolu olarak yaşamasını şimdiden öğrenmişlerdir.

Anılarında sömürgeciliğin vahşi katliamlarını, acı ve kahır yaşayan ihtiyarlarımız, boş kalan zamanlarını artık ulusal kurtuluşun propagandasını yaparak doldurdular. Onların sözleri dinlenilir. Aile çevreleri, kabile ve aşiretleri ihtiyarlara daima saygı duyarlar. O halde, ihtiyarlarımız da sözlerini bundan böyle boş şeyler için değil, ulusal kurtuluşun emrinde kullanmalıdırlar. Emekli olan, gücünden düşmüş olan ak sakallılarımız bir yurtsever birlikçi olarak çalışmasını bilmeli, kendilerini gözden geçirecek gençlerimizi aratmayacak bir biçimde ulusal direnişte yer almalı, borçlarını ödemeli-dirler.

Ulusumuzun bel kemiği olan köylülerimiz, milis olarak gerilla olarak, propaganda yaparak, en kit olanaklarını bile devrime açarak mücadeleye katılmaları her düzeyde daha da derinleştirmelidirler. Bu konuda çok bilen az bilene, az bilen hiç bilmeye öğretilebilir, köylü düzeninin en belirgin özelliği olan "benimle bir şey bitmez" düşüncesi yerle bir edilerek, "benimle çok şey biter" şiarı yükseltmelidir.

Kadınlarımız, sofrada bile kendisine en son yer verilen, itilip kalkılan bir varlık olmaktan çıkmak için gerekli güç kaynağına artık sahiptirler. Kürdistan kadınları, bu güce dayanarak, ulusal kurtuluşun ev içindeki gözetleyicisi olmalı, çocukların yetiştirilmesinden tutulmalı, ev kereliğinin ve evin diğer fertlerinin doğru yurtsever bir yaşam içine gelmeleri için her şeylerini ortaya koymalıdır. Kadınlarımız bilmedikleri ki feodal, yarı-feodal toplum tarafından çok kötü konulara düşürülmüşlerdir. Ulusal kurtuluşun bunun tasfiyesi olduğunu bilerek kendilerini canı gönülden katmalı, mücadeleye en başta ev içinde yılmadan sürdürmelidirler. Kürdistan'da ailenin rolü son derece önemlidir. Ama bu rol sömürgecilik ve feodalizm tarafından olumsuz ve en tehlikeli bir biçimde oynatılmıştır. Sömürgecilik ve feodalizmin aileyi tanıdığı rol uyutma ve her şeyi ailenin çıkarlarına satma görevidir. İşte kadınlarımız bu gerici görevlere saldırarak, aileyi ulusal kurtuluşta adeta bir örgüt çekirdeği haline getirerek, bu konudaki olumlu rollerini zirveye kadar çıkarmalıdır. Bu görevlerin aynı zamanda kendilerinin kurtuluşu anlamına geldiğini asla unutmamalıdır. Özellikle çocukları büyütürken, evin birliğini ve esenliğini düşünen tüm bunları ulusal kurtuluşu gerçekliğe bağlı olarak düşünmeli, sıradan bir yurteverliğini bile büyük bir kazanım olduğunu, küçük gözükken her çabanın büyük bir değer taşıdığını unutmadan yaşamalarını ulusal kurtuluşu adamalıdır.

Partimizin oluşumunda ve direnişin yükseltilmesinde her zaman öncülerden birisini oynayan gençlerimiz büyük acı çektiler, işkenceyi yaşadılar, en başta onlar şehit düştüler. Yaşlarının en verimli çağında ulusal kurtuluşu ve Parti davasına en büyük katkılarına yerine getirdiler. Fakat heyecanlılar, duygusalılar, delikanlılar. Bundan kaynaklanan hataları vardır. Gençlerimiz bu yanlışları da görerek Parti içinde ve ulusal kurtuluşun olgun bir kadrosu olmak için ne lazımsa onu yapmalıdırlar. Geniş olan propaganda ve örgütleme imkanlarını zapt-u-rapt altına alınamaz enerjilerini akıllı ve verimli bir biçimde ulusal kurtuluş mücadelesinde ve Parti safılarında iyi bir örgütsel insana dönüştürmelidirler.

Mücadele tarihimizin önemli bir dönemini oluşturan 1980'lerden günümüze kadar Partimiz yurtdışında da kendini güçlendirmeye çalıştı. Türk burjuvazisinin talancı amaçlarıyla sağa sola savurduğu işçi sınıfının yurt dışındaki kesimlerine devrimci bilinci götürerek, onları burjuvazinin mezar kazıcılarına haline getirmek için büyük bir çaba içine girdi. Ve Partimiz bundan büyük güç ka-

zandı. Emekçilerimiz Avrupa'da, Ortadoğu'da, buldukları her yerde Parti davamıza sahip çıktılar. Yani gerçek sınıf partisinin kendi mensuplarından en büyük desteği görmesi sözkonusudur. Bu işçilerimizin bazen maddi ve manevi yardımlarını olduğu gibi Partiyeye aktarırken, bazen de bir savaşçı bir kadro olarak safımıza akın akın geldiklerini asla unutmamalıyız. Partimizin yaşamında hayatı rollerden birisini oynayan işçi sınıfımız, bu rolünü bundan sonra da oynamalıdır. Parti, her ne kadar onlara yeterince ulaşmış örgütleniyor, öz örgütlerine kavuşturamıyorsa da günlerin buna her zamankinden daha yakın olduğu, bunun için çabalarını kesintisiz devam ettirdiği ve mutlaka örgütümüzün temel yapı taşları olacaklarını bilerek, Partiyeye ve ulusal kurtuluşu simsiyahı sahipliğini tekrar belirtiyoruz.

Öncümüz ise belirtilen görevleri yetkince omuzlamak için en başta kendi hatalarına yönelmeli, kadrolar disiplinli, kulsuzluk biçiminde karşıma çıkan yanlışlıkları tekrarlamamak, Parti hattının yetkin, tereddütsüz yürüyen kadrosu haline gelmek için, Partimiz ve kendilerini her koşul altında yaman bir savaşçılık sergileyen çelikten bir çekirdek haline getirmek için, bir partinin canalığı ilkesi olan proletarya kolektivizmini mutlaka en güçlü biçimde sergilemelidirler. Bireycilik, benlik duygusu düşman tarafından yıllardan beri Kürdistan halkının ilkeresine kadar aşılana çok kötü bir hastalıktır. Bireycilik, kendinden başka kimseyi görmeme, dar köylü düşüncesi, kadercilik, hırs, öfke küpü olma, çekışmecilik, kısaca örgütlenmeyi engelleyen ne varsa onun temsili biçiminde vücut bulur. Yaşamı niyetine göre yorumlayan, örgütün ve halkın genel çıkarlarını dışlayarak kendisini dayatan, her şeyin en doğrusunu ve iyisini kendisinde gören ve bunu kolektivizme götürmeyen, tam tersine kolektivizmin özüne bir engel olarak koyan, geçmişte büyük zararlarını gördüğümüz ve bugün de bizi uğraştıran bu hastalığı kesinlikle aşmalı. Kökeni toplumsal kaynağıdır. Kökeni sevdalanmayalım veya süreç içinde aşılır diyerek kendimizi bu konuda rahat hissetmeyelim. En

basitinden bile olsa hastalık hastalıktır. Zamanında tedavi edilmezse kişiyi çürütür. Bu hastalık da, zamanında giderilmesi gereken, aksi durumda kişiyi götürür bir hastalıktır. Bugün her zamankinden daha fazla olarak bize, halkın başında bir komutana yakışır biçimde cesaret ve fedakarlığın en gelişimini yaşayarak yürümeye gövneni düşmektedir. Devrimde çok kullanılması gereken birçok yaratıcı yöntemi ve kuralları yerinde ve zamanında uygulayarak, çok çeşitli örgüt ve eylem biçimlerini dayatarak görevlerimizin adamı ol-

«Partimizin oluşumunda ve direnişin yükseltilmesinde her zaman öncülerden birisini oynayan gençlerimiz büyük acı çektiler, işkenceyi yaşadılar, en başta onlar şehit düştüler. Yaşlarının en verimli çağında ulusal kurtuluşu ve Parti davasına en büyük katkılarına yerine getirdiler. Fakat heyecanlılar, duygusalılar, delikanlılar. Bundan kaynaklanan hataları vardır. Gençlerimiz bu yanlışları da görerek Parti içinde ve ulusal kurtuluşun olgun bir kadrosu olmak için ne lazımsa onu yapmalıdırlar.»

duğumuzu ortaya koyalım. Safça, ya da kurnazca ikiyüzlülük anlamına gelebilecek hiçbir davranışa girmeme sözümüzde dile getirildiğimizi yaşayalım, Partiyeye karşı açık ve net olalım. Söz gerçeğin, gerçek ise sözümüzde dile getirilenin ifadesi olmalıdır. Bu proletarya ahlakının vazgeçilmez gereği, Partimizde bizi çevreleyen her türlü yaşam üslubumuzdur. Bunu temsil ederek yaşayalım. PKK'nin her kadrosu beyin ve yüreğini birlikte çalıştıran, halkı için düşünen halkı için yaşayan, gerektiğinde bir komutan, gerektiğinde bir nefer gibi savaşmasını bilen, gelişmenin yaratıcısı ve sorunların çözüm gücü olmalıdır. En basitinden en karmaşığa kadar

sorunlar çıktığında çözüm gücünü kendisinde görebilmeli, uygulamalı, şimdiki kadar çokça görülen çözümlere, haber beklemeye gibi hatalara düşmemelidirler. Sorunları yerinde ve zamanında çözmek hareketimizin en belirgin özelliğidir. Hareketimizin gelişim özelliğini bundan böyle de en yaratıcı biçimde uygulayalım. Tarihin büyük eylemine kalkışta devrimciye en yakışmayan tutum çözümsüzlük, ikirciklik ve tereddütlü hallerdir. Bu bazen ihanetle bile özdeşdir. Dolayısıyla böyle durumları kesinlikle kabul etmiyor; güçlü tarihsel eylemin doğuşunun temel şartı olan düşüncede, yürekte akıcılık, netlik ve coşkuyla ihtilalci tarzımız olarak beliriyor ve uyguluyoruz. Bunu hiç kimse hiçbir gerçekle önelemez. Önemli döneme böyle bir hücumla yürüyoruz. Ve bu yürüyüşte her tarafta ve üyemizi bir örgüt kurucusu ve eylem yaratıcısı olmaya davet ediyoruz.

15 Ağustos Atılımının ikinci zorlu mücadeleyi yılını geride bırakan, geleceğe 15 Ağustos zafer ruhunun büyük coşkusu ve ataklığı ile yürüyoruz. Bu yürüyüş büyük kazanımlar ve değerlerin üzerinde gerçekleşmektedir. Hemen belirtelim ki biz, her zaman olduğu gibi bundan böyle de, başta direniş şehitlerimiz olmak üzere bütün mücadeleye kazandırmışa, şehitlerimizin aktığı her damla kana sahip çıkmasını bileceğiz. Onları istismar etmeyeceğiz, sömürmeyeceğiz, bu değerlerin şu veya bu egemen sınıfın eline geçmemesi, sonuna kadar halka mal edilmesini için her şeyimizi ortaya koyacağız. Yine, koyu bir zindan kararlığı içinde tutulan ama, başta Parti önderliği olmak üzere Partiyeye ve halka inançlarını çok canlı ve güçlü tutan zindan direnişçilerinin bütün beklentisi ve umutlarını paylaşarak, onları yalnız bırakmayacağız. Her an işkence ve ölüm tehdidi altında bulunan zindan direnişçilerimizin belki de hiçbirisini bir daha görmeyeceğimizi gözönüne getirerek anılarına büyük bir itinayla bağlı kalacağız. Onlara yönelik her saldırıya bundan böyle daha güçlü intikam darbeleriyle karşılık vereceğiz. Kendileri de bundan böyle Partiyeye ve halka daha güçlü bağlılık örneklerini sergileyecek, tek tek hücrelerde bile direnişin komutanları olduklarını unutmadan, darağaçklarında son nefeslerini verdiklerinde bile iyimserliğin, halka ve Partiyeye bağlılığın güçlü bir örneği olmasını bilecek olan bu yoldaşlarımız, bizlerin de kendilerini asla unutmadan yaşayacağımıza inanmalı.

Halkımız bize, şimdiki kadar, hiçbir güce göstermediği kadar maddi ve manevi bağlılık göstermiştir. Parti Önderliğine sözlü ve yazılı yüzlerce bağlılık mesajı gelmektedir.

Halkımız milyonlar halinde esenliğimiz-sağlığımız için dilek ve temennilerde bulunmaktadır. Halkımız bu sahip çıkışı karşısında derin bir minnettarlık duygusu içinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz. Bunların karşılığını sözle ve mektupla tek tek verme olanaklarımızın kılığını halkımız anlayışla karşılayacaktır. Bizler için sarfettikleri her sözün yüklerimizin derinliğine yer ettiğine, ama bununla yetinmeyip onlar için daha doğru düşünce ve daha doğru eylem yapılmada elimizden gelen her şeyi yaptığını inanmalıyız. Biz kendilerinden, kendilerinin yetersiz bulduğu ama bizim nazarımda çok büyük olan katkıları bundan sonra daha da anlamlı hale getirmelerini bekliyoruz. Gönderdikleri mektuplara cevaben kendilerine zamanında ulaşamayan sesimizi, uygun yer ve araçlarla olmasa da bu biçimde ulaştırırken, bunu bir mektup, bir mesaj, huzurlarında yaptığımız bir hitap gibi kabul etmelerini bekliyoruz.

Yine, mücadeleleriyle bizi yaşama bağlayan, bizim düşünce üretmemiz ve mücadeleye için sürekli örgütsel, eylemsel faaliyetlere nezalet etmemize imkan hazırlayan, bunu hem bizden isteyen, hem dayatan ve hem de uygulayan tüm kadro varlığına da buradan karşılık vermek istiyoruz. Büyük bir titizlikle inceleyip değerlendirdiğimiz raporlar ve mektuplara tek tek cevap vermenin olanaklarını fazla bulamayız. Kadrolarımız anlayışla karşılayacaklardır. Belki bazılarına şifahi ulaşabilir, bazılarına da hiç ulaşamayız. Ama, mücadelemizin sonuna kadar önderlik edeceğimiz, kendilerini asla yalnız bırakmayacağımız, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da kendilerini her bakımından destekleyeceğimize inanmalıyız. Bağlıklarımızı gerçek bir halk önderliğine yaraşır biçimde ve gerçek bir komuta kadrosu olarak birbirimizi görmek istiyoruz. Halkımızın mutlak anlamda yaratılması gereken emir-komuta zincirinin teşekkülünde yaşamız, bilincimiz ve tecrübemiz ne olursa olsun üzerimize düşeni yapacağımıza, buna güç getirebileceğimize sonuna kadar güvenilmelidir. Öncümüz böyle şekillenerek tarih sahnesindeki kesin yerini tutarken, kadrolarımızdan bir kez daha görevlerinde üstün bir başarı ve bunun için de üstün bir sorumluluk ve çabanın sergilenmesini bekliyoruz.

Sözlerimizi bitirirken, direniş şehitlerimizin en son halkalarından birisi olan Mahsum KORKMAZ (Ağu) yoldaşını tekrar anarak, O'nun şahsında tüm şehit yoldaşlarımızı ve yaşayan değerlerimizi verdiğimiz sözü tekrarlıyoruz, daha da netleşen kızı yolda yürümek için Partimiz ve halkımız görev başına, diyoruz.

– Halkın Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Ordusunu İnşa Etmek İçin Görev Başına!

– 15 Ağustos Atılımının 2. Yıldönümü, Halkımızın Kurtuluş Yolunu Her Zamankinden Daha Açık Aydınlatıyor!

– Tüm Halkımızı ve Dostları 15 Ağustos Direniş Atılımını Desteklemeye Çağırıyoruz!

PKK-MK tarafından dağıtılan ve gazetemize de ulaşılan bildiriyi, tam metin olarak yayınlıyoruz.

15 Ağustos Atılımının 2. Yıldönümü Tüm Halkımıza ve İlerici İnsanlığa Kutlu Olsun!

Ulusal kurtuluş mücadelemizde 15 Ağustos silahlı direnişimiz üçüncü yılına giriyor. İki yıldan beri faşist Türk sömürgeci-leri ile Partimiz önderliğindeki halkımız arasında, tüm dünyanın yakından izlediği açık ve çok yönlü bir savaş yaşanıyor. Faşist sömürgecilik tüm gücünü harcayarak ve her türlü yöntemi kullanarak, Partimiz ve halkımız üzerinde vahşi bir imha savaşını, katliam ve yok etme hareketini sürdürüyor. Partimiz ve halkımız ise, düşmanın tüm barbarlıklarına karşı öz gücünü harekete geçirerek yığılta direniyor, bir ulusal kurtuluş savaşı, bağımsızlık ve özgürlük savaşı veriyor. Bugün bu savaş, önemli bir dönemece, yeni bir gelişme evresine ulaşmış bulunuyor. 15 Ağustos Atılımının ikinci yılı tamamlanırken, faşist Türk sömürgeciliğine karşı Uludere'den, Şemdinli'den, Şırnak'tan, Eruh'tan, Dersim'den, Mardin'den ve Kürdistan'ın dört bir yanından devrimci iktidam eylemleri yükseliyor ve faşist ordu güçlerini ağır darbeler vuruluyor. Buna karşı, faşist-sömürgeci düşman, halkımız üzerine haydutlar gibi saldırıyor, her tarafı yakıp yakıyor, askeri kampları adı altında köylerini uçaklarıyla bombalıyor, bu saldırıların Güney Kürdistan'ı halkımız üzerine de uzatarak, komşu halkları açıkça tehdit ediyor ve dünyanın çeşitli yerlerinde komplolar tezgahlamaya çalışıyor. Ve bütün bunlar, Kürdistan'da yaşanan savaşın vardığı düzeyi gösteriyor.

Partimiz, ülkemiz ve halkımız üzerinde yüzyıllardır hüküm süren Türk sömürgeci egemenliği ve her türlü gerici karşı, onbeş yıldır, ulusal kurtuluş gibi son derece haklı ve demokratik bir mücadele vermekte, dokuz yıldır elde silah savaşmaktadır. İki yıldan beri bu savaşın en keskin, şiddetli ve sürekliliği biçimi yaşanmaktadır. Bu süreçte, Kürdistan açık bir savaş cephesi haline gelerek, devrim ve karşı-devrim cephe-leri net bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Kürdistan'da iki yıldan beri yaşananlar açıkça ortadadır. Faşist Türk sömürgeciliği, tüm ekonomik, siyasi ve askeri güçlerini mücadeleye sürerek, emperyalist elendilerinin sınırsız desteğini alarak, "Köy Korucuları" adı altında Kürt egemen sınıflarını kullanarak, "Pişmanlık Yasası" ile de ihanet ve teslimiyetten medet umarak, her türlü işbirlikçi-teslimiyetçi, reformist, sosyal savan ve tasfiyecilerle saldıran geçirerek Partimize ve halkımıza karşı bir imha savaşı, bir "Özel Savaş" yürütmüştür. Bu vahşi savaşında hiçbir kural tanımamış, halkımız üzerinde çok yönlü bir baskı ve zulüm uygulamıştır. Yüzbinlerce ordu gücüyle dağıtılmış, köylerini, yollarını tutmuş, köylerini yakıp yıkmış, göç ettirmiş, insanlarını ise tutuklamış, işkenceden geçirmiş ve kurşunlanmıştır. Ama düşmanın bütün bu insanlık dışı uygulamaları sonuçsuz kalmıştır. Partimiz ve halkımız her türlü baskıya karşı kahramanca direnmiş, her türlü zorluğu yığılta göğüslemiş, emek ve kan vererek diş diş bir mücadele yürütmüş, zafere kazanmadaki kararlılığını ortaya koyarak, faşist sömürgeciliğin tüm oyunlarını boşa çıkarmış, saldırılarını püskürtmüş ve ona önemli darbeler vurarak ulusal kurtuluş mücadelemizi ileri bir gelişme düzeyine vadmıştır.

İki yıldır yürüttüğümüz devrimci savaş ve ulusal kurtuluş mücadelesi, bugün önemli ve açık sonuçlara ortaya çıkarmış bulunmaktadı. Faşist Türk ordusu, tarihteki en ağır darbeyi yürüttüğümüz mücadeleye ve savaştan almıştır. İki yıldan beri tüm gücünü kullanmasına ve her türlü savaş yöntemini uygulamasına rağmen sonuç alamamış, hedeflerine ulaşamamıştır. Tersine, yürüttüğümüz devrimci savaştan yediği ağır darbeler sonucunda, ciddi bir gerileme içerisine girmiştir. Bugün bu ordu, artık Kürdistan'da tamamen egemen bir güç değildir. Onun egemenliği, açık bir biçimde delinmiş, Partimiz önderliğindeki ulusal kurtuluş güçlerinin yürüttüğü uzun süreli savaşı kabul etmek ve egemenliği bu güçlerle paylaşmak zorunda kalmıştır.

15 Ağustos Devrimci Atılımı ve her alanda iki yıldır yürüttüğümüz devrimci mücadele, faşist Türk sömürgeciliğine ağır darbeler vurmuş, askeri-faşist diktatörlüğün kurumsallaşma plan ve çabalarını büyük oranda işleme kılmıştır. Sivil siyasal yapının daha önce çözüldüğü ardından, şimdiki devlet-askeri yönetimin aldığı darbe ve açıkça ortaya çıkan işlemeçiliği Türk burjuva iktidarı hızla bir parçalanma ve yıkılma sürecine sokmuştur. Bu süreci uzatılmak için Türk burjuvazisinin ve emperyalizmin baş vurduğu her türlü yöntem sonuç vermemektedir. Bugün faşist-sömürgeci rejim, her şeyini ona karşı oluşturduğu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içte ve dışta uzun süreli ve sağlam politikalar üretmemekte, günübirlik politikalarla ve her türlü komplo, şantaj ve vahşi şiddet uygulamalarıyla ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Türk burjuvazisinin, faşist-askeri diktatörlüğünün maskesi iyice düşmüş, açık bir "Özel Savaş" örgütlenmesi olduğu ortaya çıkmıştır. Bunun dışındaki her türlü partileşme, seçimler, meclis vb. şeylerin esasta bu gücün birer görevlendirilmesi olduğu, tamamen paravan bir kurum niteliği taşıdığı açıkça ortadadır. Artık bunlar bile Türk burjuva iktidarı için ciddi sorunlar ortaya çıkarmaktadır. "Ulusal birlik" adı altında oynanmaya çalışılan "demokrasi oyunu" daha başından iflas etmiş ve gerçeğin Kürdistan'da yürütülen faşist-sömürgeci vahşet savaşı olduğu açıkça çıkmış bulunmaktadı. Bu savaşta da Türk faşizminin ve faşist ordunun durumu ortadadır. O çokça güvenilen ve övülen ordu, çaresizlik ve bağımsızlık içindedir. Devrimci kuvvetler ezilememiş, halkımız sindirilememiş, komplolar sonuç vermemiş, Parti önderliğimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yöneltilen her türlü saldırı boşa çıkarılmış, yaygın yürütülen propaganda ve karalama kampanyası tersine etki yapmıştır. Ve bütün bu gelişmeler sonucunda faşist-sömürgeci rejim, Kürdistan'da vahşi bir imha savaşı yürütme dışında egemenlik ve istikrarını kaybetmiştir. Faşist sömürgeciliğin içteki bu durumu, dış dünyaya da aynı biçimde yansımaktadır. Gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşısında faşist-sömürgeci rejim, uluslararası kamuoyu nezdinde iyice teşhir ve önemli oranda tecrit olmuştur. İlerici, demokrat,

devrimci kamuoyu Türk faşizminin gerçek yüzünü, Kürdistan'da yürüttüğü savaşta açıkça görmüştür. Askeri-faşist diktatörlüğün içinde bulunduğu durum, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında iyice açıkça çıkan zayıflıkları, emperyalist dostları açısından da endişeye ve güven zayıflığına yol açmıştır. Bu güçler, bugün bu durumda hem yararlanmaya, hem de her türlü destekle çürümüş bu rejimi yaşatmaya çalışmaktadırlar. Açık ki bütün bu çabalar boşunadır, ağır bir bunalım, çürüme ve yıkılış içinde olan ve egemenlik düzenini kaybetmiş bulunan faşist Türk sömürgeciliğini yaşatmaya hiçbir çaba yetmeyecektir. Ve bunun gayreti içinde olan iç ve dış çevreler ise, yaptıklarının zararını kendileri de ödeyeceklerdir.

İki yıldan beri yürüttüğümüz devrimci savaş ve devrimci mücadele, Partimize ve halkımıza karşı düşmanca bir saldırı içinde olan her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, reformist, sosyal-savnen ve tasfiyecilerle anlayış ve oluşuma, devrimin çizgisini ve pratiğini doğru bir biçimde göstererek öldürücü darbeler vermiştir. Yaşanan devrimci gelişme karşısında, bu tür anlayış ve tutumların gerçek yüzü, anlamı açıkça ortaya çıkmış, halk kitleleri nezdinde iyice teşhir olmuş ve ciddi bir biçimde geriletilmiştir. Artık bu güçler, ulusal kurtuluş mücadelemiz önünde, eskisi gibi engel olamayacaklardır ve artık faşist Türk sömürgeciliği bu güçlerden eskisi gibi yararlanamayacaktır.

Düşmanca vurulan vahşi ağır darbelerle birlikte, iki yıldır yürüttüğümüz devrimci savaş ve devrimci mücadele, ulusal kurtuluş hareketimizin ve mücadelemizin önemli politik ve pratik gelişmeler sağlamasına yol açmıştır. Her şeyden önce Kürdistan sathına bir devrimci savaş ortamı, Kürdistan bir devrimci savaş cephesi haline getirilmiştir. Kürdistan halkının silahlı kurtuluş kuvvetlerinin-HRK birliklerinin örgütlenmesine başlanmış ve bu güçler gerçekleştirdikleri binlerce devrimci eylemlerle düşmana ağır darbeler vurup halk kitlelerinin desteğini kazanmıştır. İki yıldan beri Kürdistan'ın her yerinde faşist Türk ordusuna ve her türlü gericiye karşı açık ve kesintisiz bir savaş yürütmekte ve halk kitlelerini eyleme çekerek devrimci savaşı sürekli genişletip geliştirmektedirler. Yürüttüğümüz devrimci savaşın, halk kitleleri üzerindeki etkisi çok büyüktür. Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin ilanı bu etkiyi örgütlü ve eylemlilik kılmaktadır. En geniş kitleler ulusal kurtuluş mücadelemize katılmakta, desteklemekte ve sempati duymaktadır. Benzer etki Kürdistan'ın diğer parçalarında halkımız ve Türk halkı üzerinde de kendisini hissettirmiştir. Türk burjuva şovenziminin kitleler üzerindeki etkisi önemli ölçüde kırılmış, Türkiye emekçilerine kurtuluş yolu gösterilmiştir. İşbirlikçi-teslimiyetçi gericiğin halkımız üzerindeki etkisi parçalanmış, halkımız gerçek kurtuluş çizgisine ve pratiğine sokulmuştur.

Bütün bunlar çok önemli gelişmeler ve kazanımlardır. Partimizin devrimci ulusal kurtuluş siyaseti ve devrimci savaş çizgisini, pratikte bir kez daha doğrulanmış ve en geniş kitleleri etkilemiştir. Bugün Partimize, halk kitleleri üzerinde en çok etkiye sahip olan bir partidir. Ulusal kurtuluş güçleri, Kürdistan sathında gerçek orduya karşı diş diş bir savaş yürütmekte ve bu savaş kesintisiz olarak sürdürebilmekteyiz. Bu durum, açık bir biçimde sömürgeci-faşist egemenliğin parçalanması ve bugün nüve biçiminde de olsa ulusal kurtuluş hareketinin pratik egemenliğini, yönetiminin oluşmaya başlamasına demektir. Böyle bir gelişme halkımızın ulusal birliğinin ve mücadelesinin pratikte gerçekleştirmesinin pratik koşullarını oluşturmaktadır ve bunları gerçekleştirmektedir. Böyle bir gelişme Türk ve Kürt halklarının ortak mücadeleye çizgilerini pratikte göstermekte ve Türkiye devriminin gelişme yolunu açmaktadır. Böyle bir gelişme, devrimci savaş Kürdistan'da en onurlu ve olanaklı bir yaşam haline getirmiş ve halkımız da böyle bir yaşam için sokmuştur.

Kürdistan'ın bir devrimci savaş alanı haline getirilmesi, saldırgan Türk faşizmine böyle ağır darbelerin vurulması, Ortadoğu halklarının, emperyalizme ve bölge gericiğine karşı yürüttükleri mücadeleye açısından büyük öneme ve bu mücadele içinde etkin bir yere sahiptir. Emperyalizme ve işbirlikçi gericiğe karşı mücadeleye Kürdistan bugün, Ortadoğu'nun en sıcak savaş cephesidir. Yürüttüğümüz mücadeleye ki, NATO'nun Ortadoğu jandarması olan ve bölgeye karşı açık saldırılar emeller besleyen Türk faşizmi durdurulmuş ve bu tehditler önemli ölçüde engellenmiştir. Yine böyle bir mücadele ile Kürdistan, dünya devrimci ve demokratik güçlerinin emperyalizme karşı yürüttükleri mücadelesinin bir alanı, bir cephesi haline getirilmiştir. Partimize ve halkımıza, yürüttüğü bu mücadele ile, bölge ve dünya işçi sınıfının ve halklarının emperyalizme ve gericiğe karşı verdikleri mücadelede görevlerini yerine getirmeye çalışmaktadır. Aynı zamanda, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununu bölge ve dünya halklarına ve devrimci-demokratik kamuoyuna tanıtmakta, bu konudaki tahribatları gidermekte, mütefak olabilecek güçlerle ilişki ve dayanışma geliştirmekte ve halkımızı dünya halkları içinde onurlu bir yere oturtmaktadır. Bütün bu çalışmalarda bugün önemli bir gelişme noktasına ulaşılmıştır.

İşte Ağustos 1986'da Kürdistan'da yaşanan ve tüm dünyayı etkileyen, ilgisini toplayan olaylar böyle bir mücadelesinin ve gelişmenin üzerinde yükselmektedir. Bütün bu gelişmeleri pratik de açıkça belgelemek ve mücadelesinin ulaştığı yeni seviyeyi göstermektedir. Olayların kendileri bile bu durumu anlatmakta yeterlidir. Kürdistan'ın her alanında faşist Türk ordu birliklerine ve ajan-milis gericiğine ağır darbeler vuran

Kahrolsun Emperyalizm, Faşist Türk Sömürgeciliği ve Uşakları!

Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!

Yaşasın Kürdistan Devrimci Savaşı!

Yaşasın PKK-ERNK'de Somatlaşan Ulusal Önderliğimiz ve Birliğimiz!

devrimci silahlı eylemler yükselmektedir. Buna karşılık, faşist-sömürgeci rejim tanklarıyla, toplanıya, uçaklarıyla köyleri bombalamakta, yaşılları, kadınları, çocuğunu sivil halkı katletmekte ve emperyalist elendilerini el ele Avrupalarda komplolar tezgahlayarak, halkımıza baskı yapmaktadır. Bu olaylar çok açık bir biçimde faşist sömürgecilik ile Partimiz önderliğindeki halkımız arasında süren mücadelesinin ve savaşın kazandığı boyutu göstermektedir. Artık Kürdistan'da her şeyi savaş çözmektedir. Bu savaşta faşist Türk sömürgeciliği acz içindedir, çaresizdir, köyleri bombalayacak, sivil halkı katledecek, sınırları dışına saldıracak, sağı-solu tehdit edecek ve dünyanın çeşitli yerlerinde komplolar tezgahlayacak kadar siyasal zavallıdır. Partimize ve halkımız yüksek bir onurla devrimci politikalarını hayata geçirmekte, savaş alanında ve kurallarıyla yürütmekte ve dünya halkları arasında saygınlık kazanmaktadır. Faşist orduya vurulan darbeler, şimdiki kadar olanak çok büyüktür. Bu durum mücadelemizin gelişim düzeyini ve yeni dönemini göstermektedir. Kürdistan devrimci savaşı ve ulusal kurtuluş mücadelesi, gerilla eylemleri ve halk ayaklanmalarıyla yeni gelişme dönemini yaşayacaktır. Faşist ordu, Kürdistan devrimci savaşı karşısında kendisini yeniden örgütlemektedir. Amerikan subayları, savaşın fiili yönetimini üstlenmeye başlamış ve tanktan, toptan sonra şimdiki de uçaklar kullanılarak faşist Türk ordusu, taktikte olduğu gibi teknikte ve araç kullanımında da son sınıra varmıştır. Artık gidebileceği bir gelişme noktası kalmamıştır. Kürdistan devrimci savaşı, daha şimdiden Türk ordusunu dağıtıcıda olan her şeyi ortaya dökmek zorunda bırakmıştır. Artık Kürdistan'da savaş böyle bir düzeyde sürecektir ve küçük silahlı birimlerimiz karşısında dayanamayan faşist sömürgecilik, gelişen devrimci savaşımız ve ordulaşmamız karşısında yıkılıp gidecektir.

DÜNYANIN VE BÖLGENİN DEVRİMCI, İLERICI VE DEMOKRATİK GÜÇLERİ!

Türk faşizmi sadece Partimize ve halkımıza değil, gerçekte o, hepimize, ilerici insanlığa da düşmandır. Her fırsatta sözle ve eylemlerle bu düşmanlığını göstermektedir. En barbar ve baskıcı bir tarihi mirasa dayanmakta ve bugün dünya halklarının kasabının en güvenilir mütefiki durumunda bulunmaktadı. O, sadece içte değil, dışta da komplo ve saldırganlık yapmaktadır. Doğuşunu Papa suikastı ile yaptı ve bunu O. Palme olayına kadar vardırı. 15 Ağustos 1984'te devrimci atılımımıza karşı, Avrupalarda yalan listeleri üretti. 15 Ağustos 1986'da da aynınsın yapan o, bölge halklarına karşı sürekli bir şantaj ve tehdit gücü olarak yaşayıyor ve bunlar için saldırı emelini besliyor. 25 Mayıs 1983'te bu saldırılarını başlattı ve bugün de hava akını ile sürdürmeye çalışarak komşu ülkelere saldıracaklarını açıkça söylüyor. Böyle vahşi, barbar ve saldırgan bir güce karşı mücadele, sadece bizim değil hepimizin görevidir. Partimize ve halkımıza, yürüttüğü en demokratik ve haklı mücadelesiyse iki yılda bu güce ağır darbeler vurmuş ve ciddi bir biçimde geriletilmiştir. Partimize ve halkımıza, bu mücadeleyi zafere kadar götürmek kararı olduğuna açıkça kanıtlanmıştır. Türk faşizmi gibi vahşi ve barbar bir güce karşı çıkmak, ona karşı mücadele etmek ve bu mücadeleyi alanında yürüten Partimize ve halkımıza, ulusal kurtuluş mücadelemize dostluk, dayanışma ve yardımlaşma içinde olmak devrimci, ilerici ve demokratik insanlığın vazgeçilmez görevidir.

YURTSEVER HALKIMIZ!

Tarihimizin en önemli ve anlamlı bir döneminde bulunuyoruz. Ulusal kurtuluş mücadelemiz büyük zaferler kazanma düzeyine ulaşmıştır. Barbar ve vahşi düşmanımız umutsuzluk ve çaresizlik içinde yediği darbelerin kan havlıyla saldırmaktadır. Böyle bir düşmanın varlığını yerle bir etmenin ve tarihe gömmenin koşulları her zamankinden daha olgundur. Mücadelede doğru yolu gösteren ve kararlılıkla yürüten Partimize var, Cephezimiz var, silahlı Kurtuluş Birliklerimiz var ve iki yıldır ülkemizin her alanına oturttuğumuz devrimci savaşımız var. O halde, barbar Türk faşistlerini ve uşaklarını yerle bir etmek, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi zafere götürmek ve insanca bir yaşama kavuşmak için kadın-erkek, genç-ihtiyar, her Kürdistan insanı, yurtsever ve onurlu her insanımız düşmana karşı savaşan yiğit bir savaşı olmalıdır. ERNK savaşlarının birleşmeli ve ulusal kurtuluş savaşımıza aktif olarak katılması ve desteklemelidir. Birlik ve mücadele bizi zafere götürecektir. O halde, PKK önderliğinde ve ERNK saflarında birleşmeli ve faşist Türk sömürgeciliğine karşı kahramanca savaşalım!

TÜM DEVRİMCI MİLİTANLARI!

Ulusal kurtuluş mücadelemiz ve devrimci savaşımız yeni bir gelişme dönemine giriyor. Son olaylar bu yeni dönemin özelliklerini açıkça gösteriyor. Düşmanla her alanda kıyasıya bir savaş olarak sürecektir alan içinde bulunduğumuz dönemde devrimci önderlik görevlerinin başlanılması, zaferler yaratacak bir etken olacaktır. O halde, içine girdiğimiz dönemin özelliklerini ve görevlerini doğru ve tam kavrayalım. Her türlü hata ve yetmezliği aşarak devrimci önderlik görevimizi başarıyla yerine getirelim. Ulusal kurtuluş mücadelemizde ve devrimci savaşımızda, halkımızı başarıyla örgütleyelim, yönetelim ve savaşa seferber edelim. Partimizin doğru devrimci çizgisinde, devrim uğruna düşüncelerimizde faşist Türk sömürgeciliğine ve uşaklarına karşı cesaretle ve kararlılıkla savaşalım!

Ulusal Direniş Mücadelemizde 15 Ağustos Devrimci Atılımı

Ortaya Çıkan Gerçekler ve Sağlanan Gelişmeler

Faşist Türk sömürgeçliğine karşı yürüttüğümüz ulusal kurtuluş mücadelemizde bir dönemi ifade eden 15 Ağustos devrimci atılımı, ikinci yılını dolduruyor. İki yıldır kesintisiz olarak sürdürülen devrimci savaşımız, üçüncü yıla yeni gelişmeler yaratma çalışmalarını ila giriyor. Sağlanan devrimci kazanımlar ve yaşanan yoğun pratiğin öğretici dersleri temelinde üçüncü yılda daha gelişmiş bir savaş durumunun yaşanacağı şimdiden açıkça görülmüyor.

15 Ağustos devrimci atılımının geçen iki yıllık dönemine, faşist Türk sömürgeçliği ve uşakları ile PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş güçleri arasında yoğun, şiddetli ve çok yönlü bir mücadele yaşandı. Mücadele yurt içinde ve dışında her alanda sürdü, hemen tüm dünya güçlerini etkiledi, ideolojik, politik ve askeri alanda şiddetli bir mücadele ortaya çıktı. Ağrı'dan Derişim'e, Bitlis'ten Adıyaman'a, Hakkari'den Mardin'e kadar tüm Kürdistan açık bir savaş cephesi haline geldi. Karşıt düşman güçler arasında sayısız silahlı çarpışma oldu, bu çarpışmalarda asker ve sivil binlerce düşman gücü öldürüldü ve yaralandı, devrimci güçler ve yurtsever halk kitleleri büyük zorluk, acı ve işkence yaşadılar, yüzlerce değerli evlatlarının kanını ve canını verdiler. Faşist Türk sömürgeçleri, emperyalist efendilerine dayanarak ve her türlü uşakı kullanan devrimci hareketi ezilemek için tüm gücünü, bin bir yöntem uygulayarak mücadeleye sürdü, ama amaçlarına ulaşamadı, sonuç alamadı, tersine aldığı darbeler karşısında her bakımdan gerileyerek uzun süreli savaşı kabul etmek zorunda kaldı. Bütün acemilik ve yetersizlikleriyle bile olsa, Partimiz önderliğinde halkımız ulusal kurtuluş savaşı için ilk adımı attı, bu durum bile ulusal kurtuluş hareketinin gelişiminde önemli mevziler ortaya çıkardı, savaştaki acemilik ve yetersizlikler ise hareketin pratik gelişimini gereken hedeflere ulaşmada zayıf ve geri bir durumda bıraktı.

15 Ağustos devrimci atılımı ve atılımın kesintisiz olarak iki yıldır sürdürülmesi, siyasal ve askeri bakımdan birçok gerçeği açığa çıkardı, hem düşman cephesinde, hem kitlelerin yaşamında, hem de devrimci mücadelede önemli değişikliklere ve gelişmelere yol açtı. Sömürgeçliğin savaş hali durumuna açığa çıkarırken, devrimci savaşı mutlak ve vazgeçilmez bir yaşam biçimi olarak halk kitlelerinin gündemine soktu. Burada, böyle önemli değişiklikler ortaya çıkaran bir devrimci atılımın başlangıcının yıldönümü nedeniyle, mücadelenin pratik gelişimini ve iki yıllık uygulamın siyasal ve askeri bakımdan ortaya çıkardığı gelişmeleri bazı yönleriyle izah etmeye çalışacağız.

Her şeyden önce, 15 Ağustos devrimci atılımı hangi koşullarda ortaya çıktı? Ya da başka bir deyişle, devrimci atılım nasıl bir gelişme üzerinde gerçekleşti?

Türkiye'de 1970'li yıllarda ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlarda yaşanan derin bunalım ortamında, Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimci mücadeleye karşısında, emperyalizm ve Türk burjuvazisi çıkar sistemini korumak ve yaşatmak için 12 Eylül faşist-askeri darbesini tezgahladı. Böyle bir darbe ile tüm iktidarı ele geçiren faşist cunta, işbirlikçi-tekkelci egemenlik

düzenini yaşatabilmek amacıyla kendisinden başka herkese siyaset yapma yasağı koydu, yalın kılıç politikasıyla, en vahşi baskı ve zulüm uygulamalarıyla Türk ve Kürt halkları ve devrimci-demokratik güçler üzerine yürüdü, askeri-faşist bir rejim oturtmayı esas programı ve planı olarak ele aldı. Türkiye'de her alanda yaşanan derin bunalım ortadan kaldırması ve böylece rejim yaşam gücünü artırması mümkün değildi. Bu nedenle, rejimi bunalım içinde yaşatabilmenin yollarını bulmak gerekiyordu. Bu da halk muhalefetinin sindirilmesi, devrimci-demokratik hareketin ezilmesi ile mümkün olabiliirdi. Ve bunu başarmayı kendisine esas aldı. Türkiye'de ve özellikle Kürdistan'da açık savaş durumu ilan etti, yüzlerce devrimci ve yurtseveri katletti, onbinlercesini toplayıp zindanlara doldurdu. Zindanlarda işkence ve zulmü en barbar biçimlerde uygulayarak, devrimcileri teslim almaya, pışmanlık göstermeye, kendisine uşak ve ajan hale getirmeye çalıştı. Ardından tüm bu vahşi uygulamaları yasal haline getirerek, atama partiler kurdurarak ve yine göstermelik seçimlerle atama memurlarını "milletvekili" seçtirerek kurumsallaştırmaya çalıştı. askeri-faşist diktatörlüğe sivil maske geçirmeye çalıştı. Avrupa emperyalizmiyle işbirliği içinde, devrimci hareketlerin yurt dışında bulunan parçalarını açık bir teslim alma ve tasfiyeci eylemler yaptı. Bütün bunlarla devrimci örgütleri parçalamayı, dağıtmayı, tasfiye etmeyi amaçlıyor ve kendi rejimine muhalif olan tüm güçleri yok etmek istiyordu. Ve bu doğrultuda önemli başarılar da kazandı.

12 Eylül rejiminin tüm bu uygulamalarını karşı gerçek anlamda direnen tek güç PKK oldu. Zindanlardaki PKK kadro ve savaşçıları, faşist Türk sömürgeçlerinin akıl almaz baskı ve işkencelerine, teslim alma çabalarına karşı kahramanca direnerek ideolojisi, politikası ve pratiğiyle Partiyi korudular. Dışarıda da Ortadoğu'nun sıcak mücadele alanlarına çekilen PKK güçleri yeni bir direniş hamlesi için yoğun bir hazırlık çalışması yürüttüler. Askeri-faşist diktatörlüğe PKK arasındaki şiddetli mücadele, diğer güçlerin tasfiyesi olmasıyla en çok bu dönemde açığa ve öne çıkmaya başladı. PKK, 12 Eylül rejiminin sivil maske geçirmeye çalıştığı dönemde hazırlıklarını ülke içine aktarmaya yönelerek direniş mücadelesini pratik bir olay haline getirmenin adımı attı. PKK'nin bu yönelimine karşı, faşist-sömürgeci rejim, sıklaştırdığı askeri operasyonlarıyla birlikte içerden de tasfiyeci-provokatör bir eylem dayattı. Bu dayatmaya, tasfiye olmuş tüm "sol" güçleri de kattı. Oyle ki, PKK'yı tasfiye edilebilir ve devrimci direnişten vazgeçirebilmek için Avrupa emperyalizmi, Türk faşizmi ve tasfiyeci sol'dan oluşan geniş bir karşıdevrim cephesi oluştu ve tüm bu güçlerin baş görevi PKK'ye karşı savaşmak oldu. Ve bu güçler, oluşturdukları kendi cephelerinin genişliğine bakarak bu sefer sonuç aldıklarına inanmaya başladılar. İşte böyle bir ortamda, PKK de, kendisine yönelen tüm saldırılara karşı 15 Ağustos Devrimci Atılımıyla karşılık verdi, devrimci atılım tüm bu saldırıları geri püskürterek düşman oyunlarını boşa çıkardı.

15 Ağustos devrimci atılımı, 12

Eylül faşist-askeri rejimine, geçen süre içerisinde devrimin en güçlü pratik karşılığını koyuyordu. Bu bakımdan, Kürdistan'da olduğu kadar Türkiye'de de devrimin temsil edilmesiydi. PKK'nin o zamana kadarki mücadelesiyle yaratıp geliştirdiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin tarihinde yeni bir dönem açılması oldu. Ülke içinde ve dışında tüm güçleri etkiledi, hem düşman cephesinde ve hem de devrim cephesinde önemli değişiklikler ve gelişmeler ortaya çıkardı. Devrimci atılımın iki yıldan beri kesintisiz olarak sürdürülmesi tüm bu gelişmeleri perçinledi ve ilerletti.

15 Ağustos devrimci çıkışı, faşist Türk sömürgeçliğine ağır bir darbe vurarak, onun gerçek niteliğini, bir özel savaş örgütlenmesi olma karakterini açığa çıkardı. Devrimci eylemler karşısında rejim siyasi ve askeri tüm güçleri panik ve şaşkınlık içinde düştü. Faşist sömürgeçlik, bir ayaklanma durumuna karşı koyabilmek için, önce güçlerini topladı, daha sonra faşist ordunun yarından çoğunu Kürdistan'a sürerek bir yıldırım savaşı ile en kısa sürede sonuç almaya yöneldi. Peşpeşe "Güneş Harekati"ni, "Huzur Harekati"ni, "Son Darbe Operasyonu"nu planladı, devrimci güçlere beş günlük, üç günlük ömürler biçti. Dağı taşı asker doldurdu, köyleri ve stratejik alanları kuşattı, her türlü savaş silahını kullandı. Ama planladığı sürede sonuç alamadı. Bundan da öteye devrimci güçlere ciddi bir darbe bile vuramadı, tersine gerçekleştiren devrimci eylemler karşısında önemli darbeler yedi ve geniş ordu güçlerini epeyce yıprattı. Savaşın ilk üç aylık dönemi böyle geçti. Ortaya çıkan sonuçlar karşısında faşist-sömürgeci düşman taktik değiştirmek, yıldırım savaşının yenilgiye uğradığını, savaşın uzun süre devam edeceğini kabul ve itiraf etmek zorunda kaldı. Ve 1984 sonundan itibaren özel savaş yöntemlerini bir bir uygulamaya yöneldi.

Faşist sömürgeçlik, yıldırım savaşının başarısız kalmasından sonra savaşı daha kapsamlı ve uzun süreli planlarla ele almak zorunda kaldı. Ekonomik, politik ve askeri açıdan çok çeşitli politikalara ve taktiklere yöneldi. Savaş güçlerini yeniden tanımlı etti. Devrimci hareketi içten çökertmeye amaçlayan ve 1980'den beri devrimci güçlere karşı uygulaması yapılan tasfiyeci eylemi, "Pışmanlık Yasası" ad altında resmileştirdi. "Köy Korucuları" adı altında yerli gerillileri ve lumpen takımını ajan-milis çete olarak örgütlemeye ve böylece savaşı Kürdistanlaştırmaya yöneldi. O çok övündüğü ordu gücüyle alamadığı sonucu ihanetten medet umarak ve Kürdistan'daki gerillilere dayanarak almak istiyordu. Bu durum, faşist sömürgeçliğin ve faşist ordunun gelişen devrimci hareket karşısında içine düştüğü zavalılığı açıkça gösteriyordu.

Faşist Türk sömürgeçleri, kış boyu yaptıkları bu hazırlıklarla, devrimci hareketi ezmek ve yok etmek amacıyla 1985 baharında yeniden geniş kapsamlı bir harekate girişti. Faşist ordunun üçte ikisi Kürdistan'a sürüldü, köyler, yollar, stratejik yerler tutulmaya çalışıldı, halk kitleleri üzerinde en vahşi baskı ve zulüm uygulandı, köyler yakıldı, yıkıldı, göçertildi. "Bitirdik, tükendiler, teslim oluyor-

lar" propagandası ayyuka çıkarıldı. Bütün bu faaliyetler, en yoğun bir biçimde aylarca sürdürüldü. Ama faşist ordu amaçlarına bir kez daha ulaşamadı. Çoğu devrimci güçlerin hata ve yetersizliklerinden kaynaklanan sınırlı bazı darbeler dışında devrimci hareketin ve mücadelenin gelişimini durduramadı. Tersine, yaşanan çok şiddetli savaş ortamında en ağır darbeleri kendisi yedi. PKK önderliğindeki HRK kuvvetleri azgın düşman saldırılarına püskürtülebilmek için kahramanca direndiler, Kürdistan boydan boya bir savaş cephesi haline getirildi, kahramanca direniş ihaneti ve ihanet yasasını yerle bir etti, ajan-milis çete faaliyeti, faşist sömürgeçlik için umduğunu vermedi, daha doğrudan itibaren bu faaliyet ciddi biçimlerde darbelendi. Faşist ordunun bahar taarruzu da sonuçsuz kalmıştı. Bu durum, 15 Ağustos'un birinci yıldönümünde faşist ordu karargahı tarafından da kabul ve itiraf edilme zorunda kaldı.

Devrimci atılımın ikinci yılında, başarısız kalan özel savaş taktiklerine yenileri eklenmeye başlandı. Faşist ordunun geniş çaplı savaşa sürülmesi, yerini özel kontrgerilla timlerinin savaşına bıraktı. Harekat ve operasyon yöntemleri de buna göre değişikliğe uğradı. Bütün baskı ve zulme rağmen denetim altına alınmayan ve devrimci mücadeleye ilişkileri kesilemeyen halk kitlelerinin "Stratejik Köyler"de toplanması ve bu biçimde denetlenmeye çalışılması yasal hale getirildi. Kürdistan'daki savaş, özel savaşın tüm bu yöntemlerinin birlikte uygulanması ve bunlara karşı mücadele halinde sürdü. Savaşa daha çok ısınan ve tecrübe kazanan devrimci kuvvetler ikinci yılda biraz daha usta ve etkin savaşılmaya başladılar, çeşitli bakımlardan önemli gelişmeler katettiler. Bu durum, faşist sömürgeçliğin erken sonuç alma umutlarını iyice yıktı, faşist ordu tarafından savaş sürekli bir olgu olarak kabul edildi. Ve bu gelişmeler sonucunda, daha 15 Ağustos'un ikinci yılı dolmadan faşist ordunun savaşa göre yeniden örgütlenmesine, Genelkurmayın yetkililerinin daraltılmasına, ordu ve cephe komutanlıklarının savaşıyla yetkili kalmasına geçilmek zorunda kaldı.

15 Ağustos devrimci çıkışından günümüze kadar geçen iki yıllık sürede, Kürdistan'da faşist Türk sömürgeçliği ile PKK önderliğindeki Kürdistan halkı arasında dişe diş bir savaş ve her alanda şiddetli bir mücadele yaşandı. Bugün bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, faşist-sömürgeci rejime vurduğu darbeler birçok gerçeği açığa çıkarmış ve faşist sömürgeçliğin yok olmanın eşliğine geçmiştir.

15 Ağustos Devrimci Atılımı ve iki yıldan beri sürdürülen devrimci savaş, faşist Türk ordusuna "cumhuriyet" tarihinin en büyük ve en ağır darbesini vurmuştur. Bu savaş içinde, Türk ordusunun bir kabadayı pozuyla içerde Türk ve Kürt halklarını, dışarıda ise bölge halklarını korkutma tilsimi yıklamıştır. Artık herkes, yüzlerce sivilin ve binlerce askerinin ölü ve yaralı vermiş olan bu ordunun bugünkü durumunu görmekte ve buna göre kendi tutumunu belirlemektedir. Türk ordusunun gerçek niteliği, gücü, savaş

kapasitesi ve savaş taktikleri iki yıllık savaş pratiği içinde açıkça ortaya çıkmış, gerçek savaşın tabiatı lardaki gibi kolay olmadığı görülmüştür. İki yıllık savaş orduyu ciddi bir biçimde yıpratmıştır, asker savaşmamaktadır, ordu savaşa dayanmamaktadır, subay savaşı yönetememektedir, özel savaş yöntemleri hedeflenen sonuçları vermemekte, bir bir boşa çıkmaktadır, faşist ordu çürümüş bir enkaz, halk kitleleri üzerinde bir korkuluk gibidir. Küçük partizan birliklerine karşı yürütülen savaşı bile NATO ve ABD generalleri ve CIA ajanları yönetmek durumunda kalmıştır. Bu durum, Türk generallerinin nasıl bir paravan olduklarını açıkça gösterir.

İki yıllık savaş pratiği, artık Kürdistan'da iki ordunun var olduğunu ve egemenliği bu iki gücün paylaştığını açıkça ortaya koymuştur. Bu durum, herkes tarafından, faşist ordu tarafından da kabul edilmektedir. Ve bu, son derece önemli bir durumdur. Türk ordusu, artık tamamen egemen bir ordu değildir, onun egemenlik sistemi delinmiştir, o, Kürdistan'da başka bir orduyla devrimci kurtuluş kuvvetleriyle yan yana bulunmak, egemenliği paylaşmak ve yaşamını buna karşı savaştık ve savaşabildiği anda sürdürmek zorunda kalmıştır. Bu egemenlik paylaşımında, tamamen egemen olduğu halde buna kaybeden, gerileyen güç Türk ordusu, yeni bir egemenlik gücü olarak gelişen devrimci kurtuluş kuvvetleridir. Bu durum, Kürdistan'da ulusal kurtuluş hareketinin egemenliğini geliştirmesi, bu hareketin, toplumun yaşamına girmesi ve faşist Türk sömürgeci egemenliğinin adım adım yıkılıyorması demektir. Bugün Türk ordusu, varlığını ve egemenliğini böyle bir savaş içinde yaşatmaya çalışmaktadır. Başından beri rejimin birincil önmekdeki yönetim gücü olan ve 12 Eylül darbesinden beri de tüm yönetimi açıkça elinde bulunduran ordunun bu durumu, askeri-faşist rejim ve işbirlikçi-tekkelci egemenliğinin bugünkü durumunu ve geleceğini nasıl olacağını, işbirlikçi burjuva düzeninin nasıl bir çöküş içinde olduğunu açıkça göstermektedir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan'da yükseltelen devrimci savaş, Türkiye'deki devlet örgütlenmesinin nasıl bir özel savaş örgütlenmesi olduğunu, gerçekte devlet iktidarını en üst düzeyde elinde bulunduran gücün "Özel Harp Davresi" olduğunu ve diğer tüm devlet yönetim kurumlarının bunun hizmetindeki birer paravan niteliği taşıdığını açığa çıkarmıştır. Bu durum, 12 Eylül öncesi hazırlanmış, 12 Eylül'de tüm yönetimi kayıtsız-şartsız ele almış, daha sonra ise askeri-faşist bir diktatörlük olarak kendisini örgütlemeye çalışmıştır. Artık Türkiye'deki devlet yapısının tanımlanmasında hiçbir çarpıtma yapılamayacaktır. Türkiye'de oluşturulacak her türlü kurumsallaşma sonuçta bu gücün emrinde çalışan yapıları ortaya çıkaracak, bu durum ise devletin gerçek niteliğini değiştirmeyecektir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi, faşist Türk sömürgeçliğini ülke içinde ve dışında açıkça teşhir etmiş, faşist-sömürgeci politikaları önemli ölçüde işlemez kılmış, faşist-askeri kurumsallaşmaya ciddi darbeler vurmuş ve

faşist sömürgeciliği sağlam politikalar üretmez hale getirmiştir. Öyle ki, 15 Ağustos Atılımından sonra faşist-sömürgeci rejim, iç ve dış politikalarını tamamen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı ve onu ezelmek, tasfiye edilemek amacıyla yönelik olarak oluşturmuş durumda kalmıştır. Ulusal kurtuluş hareketinin ve devrimci savaşın gelişimi karşısında, faşist-sömürgeci politikalar yeterince işlemez hale gelmiş, faşist sömürgecilik uzun vadeli ve köklü politikalar üretmeyecek günübürlük politikalarla günü kurtarmak ve bu biçimde ömrünü uzatmak durumuna düşmüştür.

Türkiye'de siyasal yapının 12 Eylül faşist-askeri darbesine varmasının en önemli bir etkeninde Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve bu gelişimin önlenememesi olduğu bilinmektedir. Nitekim, faşist generaller, 1970'li yılların yöneticilerini en çok Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ve PKK'nin gelişimini önleyememiş olmakla sorumlu tutmuşlardır. Ve Kürdistan devrimci hareketinin ezilmesi sorununun bir başarı ölçütü olarak ortaya koymuşlar, faşist-askeri diktatörlüğün kurulmasını programını buna göre oluşturmuşlardır. İşte 15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan'da yükselen devrimci savaş, faşist sömürgeciliğin bu programına en ağır bir darbeyi vurmuş, herkesi suçlayan faşist generalleri de suçlu duruma düşürmüştür. Kürdistan'da ortaya çıkan böyle bir devrimci gelişme faşist politikaları büyük ölçüde işlemez kılarak, ordu yönetiminin ciddi bir biçimde aşınmasını ve sivil maske takma çabalarının huzandırılmaya başlanmasını ortaya çıkarmıştır.

15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan'dan dayatılan devrimci savaş karşısında faşist generallerin yalnız küçük politikaları iflas etmiş, generallerin atama partileri dağılmış ve faşist-askeri klik belli bir zayıflamaya ve gerilemeye uğramıştır. Katı askeri yönetimin yerini "ulusal birlik" çağrılı almaya, yeni partiler kurulmaya ve çeşitli burjuva kesimler üzerinde "siyaset yasakları" kaldırılmaya başlamıştır. General Sunalp'ın MDP'sinin yerini iş adamı Yazar'ın HDP'si, Calp'ın HP'sinin yerini İnönü'nün SHP'si almış, Demireller, Ecevitler, Erbakanlar, Türkşerler yeniden politika sahnesine çıkmış, "Evren demokrasisi" böyle bazı değişikliklerle hayat bulmuştur. Böylece faşist ordunun uyguladığı yalnız küçük politikasını daha hızlı geliştirdiği halk muhalefetine SHP'li, DSP'li sosyal-demokrat politikalar dayatılarak gelişen muhalefetin devrime yönelmesi önlenmek ve yeniden faşist düzene kanalizasyon edilmesini gerçekleştirilmek istenmiştir.

Türkiye'deki bu iç politik gelişiminin iki önemli özelliğine dikkat çekmek gerekir. Birincisi ve esas, gerçek devlet iktidarının "Özel Harp Dairesi"nin elinde olması ve bu biçimde şekillenen faşist diktatörlük içinde tüm kurumlaşmaların son tahlilde bu yönetim gücüne bağlı bulunmasıdır. Yönetimin bu niteliği, ortaya çıkan bir yığın siyasal oluşumun gerçekce ciddi bir güce sahip olmayan, çoğu paravan ve özellikle "sol" görünümü olanların ise gerçekce gelişen halk muhalefeti düzene kanalizasyon etmek ve devrimci-demokratik hareketi tasfiyeye uğratmak amacıyla yönelik ve bununla görevli olduklarını gösterir. Bu durum, devrimci hareketlere, yönetimin gerçek niteliğini iyi görece ve dayatılmak istenen tasfiyeciliğe karşı dikkatli ve yöntemli bir mücadele içinde olma görevlerini yükler. İkincisi; yönetimin yuktarda belirlenen esas niteliğine rağmen, ortaya çıkan siyasal oluşumlarla Türkiye siyasal yapısı çok

sesli bir hal almaktadır. Çok çeşitli siyasal güç kendi anlayışını kitlelere götürmeye çalışmakta, bu durumda kitlelerin siyasete ilgisi ve burjuva siyasal yapı içinde belli bir mücadele gelişmektedir. Asker ve sivil faşist klikler arasındaki çekişme artmakta, zayıf da olsa orta sınıflar siyaset yapma olanağı bulmaktadır. Böyle bir durum, alt düzeyde ve ikincil planda da olsa, devrimci mücadele açısından ciddi öneme sahiptir. Devrimci hareket, burjuva siyasal yapı içindeki bu çekişmelerden, değişik siyasal anlayışların kitlelere gitmesinden ve siyasal hareketlenmeden, ayrıca orta sınıfların politika yapmalarından belli ölçüde yararlanabilir. En doğru ve en tutarlı politik güç olarak devrimci hareket, böyle bir ortamda kitleleşme faaliyetini daha hızlı bir biçimde geliştirebilir.

Dış politika alanında da faşist-sömürgeci rejimin durumu içerde olduğundan daha iyi değildir. Türk burjuvazisi, Türkiye'nin stratejik konumunu ve ciddi bir savaş yaşamış olan ordusunun durumunu pazarlayarak emperyalist sistem içinde kendine bir yer bulmayı ve bölge üzerinde liderlik savaşını yürütmeye değişmez bir özelliği haline getirmiştir. 12 Eylül faşizmi, emperyalizmden gördüğü yeşil ışıkla, devrimci-demokratik hareketi tasfiye etme amacını da dikkate alarak, Ortadoğu'da bir jandarmalık rolüne soyunmuş, buna göre bir diplomatik faaliyet yürütmeye girişmiştir. 15 Ağustos devrimci atılımı ve iki yıldır kesintisiz olarak sürdürülen devrimci savaş, faşist-sömürgeciliğin bölgeye yönelik bu amaçlarına ve faaliyetlerine en ciddi bir darbeyi vurmuştur. Türk ordusunun Kürdistan'da yürüttüğü savaşta içine düştüğü çıkmaz bölge halkları ve devletleri tarafından yakın ilgiyle izlenmiş, ordu gücünü göstererek politika yapmaya esas edilmemiş olan askeri-faşist diktatörlüğün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi karşısındaki çaresizliği bölge güçlerinin Türk faşist yönetimine karşı tutumlarını önemli ölçüde etkilemiştir. Öyle ki, liderliğe oynayan faşist yönetim, böyle bir gelişme karşısında giderek bölgesel politikada ciddi bir tecrit olma durumuna düşmüştür. Bugün faşist Türk sömürgeciliğinin, Ortadoğu politikalarının birçoğu işlemez durumdadır. Türk faşizminin dünyadaki durumu da bundan farklı değildir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi, askeri-faşist rejimin durumunu iyice açığa çıkarmış, devrimci ve demokratik kamuoyundan önemli oranda tecrit olmasını sağlamıştır. 15 Ağustos Atılımı karşısında faşist-sömürgeci rejimin durumu tüm dünya politik güçleri içinde ciddi bir biçimde tartışılmış, yeni politik yaklaşımlar belirlenmeye yönelmiştir. Özellikle iki yıldır kesintisiz süren devrimci savaş karşısında Türk faşist yönetiminin içine düştüğü sonuçsuzluk ve zayıflık, emperyalist güçlerin bile faşist yönetime belli bir kuskuyla bakmasına ve ihtiyatlı bir yaklaşım içine girmesine yol açmıştır. Bu durum, faşist-sömürgeci rejimin dış politikalarında önemli çatlaklıklar ve engeller ortaya çıkarmıştır.

Faşist Türk sömürgecileri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun önder gücü olan PKK'ye karşı mücadeleyi ve savaşın bugün böyle bir zorlanma ve gerileme içinde sürdürmekte, iç ve dış politikalarının oluşturulmasında Kürdistan devrimci hareketini ezilemek amacıyla başa almaktadır. Bu amacına ulaşabileceği veya en azından devrimci hareketin hızlı gelişimini önleyebileceği ve bu biçimde kendi ömrünü uzatabileceği için ekonomik, siyasi, askeri, kültürel her alanda uygun tedbirler, politikalar, taktikler geliştirmeye çalışmakta-

dır. Sosyalist ülkelerle karşı yaklaşımla buna varmış, emperyalist sistemle ilişkilerinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sistem için yarattığı tehlikeyi dayatmaktadır. Ortadoğu'daki çeşitli güçlere sadece bu nedenden dolayı bir yığın taviz vermesi göze alabilmektedir. İç politikada siyaset yapma serbestliği ve ulusal birlik yaratma çabaları bundan doğmaktadır, ordunun yeniden örgütlenmesi ve modernize edilmesi çabaları bunun bir gereği olmaktadır. Kürdistan'daki memur maaşlarının artırılmasından sınır ticaretinin yasallaştırılmasına, Kürdistan'ın en ücre köşelerine fabrika temelleri atmaya ve sonu gelmez bir biçimde eğitim seferberlikleri sürdürmeye kadar varan politikalar bunun içindedir. Bu politikalar bugün peşpeşe sürdürülen GAP hareketine kadar vardırılmıştır. Türk burjuvazisi Kürdistan'dan kazandığı varlığını yine Kürdistan'dan kaybetmeye başladığı bir dö-

nemde bunu yine Kürdistan'a ödetilmek istemektedir.

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin şimdiki kadarki gelişimi, egemen sömürgeci yapıda böyle önemli değişiklikler ortaya çıkardığı gibi, Kürdistan'da ve Kürdistan halkının politik, askeri, toplumsal, ideolojik yaşamında da tarihi önemde bir değişikliğe ve gelişmeye yol açmıştır. Kürdistan'da sömürgeci kölelik çağının yıkılışını, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm çağının açılışını başlatmıştır. 15 Ağustos devrimci atılımı dönemi, böylesi gelişmelerin perçinlendiği, yüzbinlerin ve milyonların yaşamı haline geldiği ve bu gelişmelerin durdurulamaz kılındığı bir dönem olmuştur.

15 Ağustos devrimci atılımı ve iki yıldır beri kesintisiz olarak sürdürülen devrimci savaş, PKK'nin devrimci çizgisinin ve devrimci savaş taktiklerinin bir kez daha pratikte doğrulanması ve bu tek doğru devrimci çizginin halkın derinliklerine kök salması ve en onurlu bir halk yaşamı haline gelmesi olmuştur. Bu çizgi, birçoklarının ciddiye bile almadığı bir ortamda güçlü bir devrimci gruplaşma yaratarak ideolojik ve politik doğuşunu başarıyla gerçekleştirmiştir. Yine bu çizgi, reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin "halkı katliama götürcekler", "çok tehlikelidir", "provakasyondur" vb. çığırkanlıklarının ay-yuka çıktığı bir ortamda, en basit biçimleriyle devrimci şiddet uygulamalarını hayata geçirecek kendisini kısa sürede bir halk hareketi haline getirmiştir. Böylece devrimci savaşın ilk pratik uygulanması başlatılmış, yaratılan pratik gelişmelerle PKK çizgisinin doğruluğu pratikte kanıtlanmıştır. 12 Eylül rejiminin vahşi imhacı saldırıları karşısında ve daha doğuştan tasfiyeciliği yaşayan birçoklarının, "bititler, dağdıldılar, tutuklandılar, vuruldular, gük olup bittiler" dediği bir ortamda zindanlardan yurt dışına kadar her alanda gösterdiği kahramanca

direnişlerle, bu çizgi, en ağır baskı dönemlerinde de devrimci gelişme yaratıcı özelliğini ortaya koymuş, başarılı bir devrimci sınav vermiştir. İşte 15 Ağustos devrimci atılımı böylesi devrimci gelişmelerin temelinde yükselmiştir.

PKK, 15 Ağustos Atılımına yürürken, her taraftan birçok sesin çığırkanlığı ortaya çıkmıştır; "silahlı direnişin zamanı gelmemiştir", "halkı katliama götürcekler", "PKK çizgisi provakasyondur" vb. diye. Böylesi sözlerle ve en alçakça ayak oyunlarıyla PKK'ye tasfiyeciliği dayatmak, onu parçalamak ve devrimci direnişi engellemek istemişlerdir. Ama işte pratik sonuçlar gözler önündedir. İki yıldır PKK'nin Kürdistan'da yürüttüğü devrimci savaş her şeyi açıkça ortaya çıkarmıştır. Direnişin zamanı gelmemiş midir, yoksa geç mi kalmıştır? Kürdistan'da silahlı direniş yaşayıp gelişir mi, yoksa bir

iktidar ikililiğinin ortaya çıkmasının ve devrimci yönetimin yaratılmasının başlangıcıdır. Bir kez böyle bir durum yaratıldıktan sonra, egemen yapının pratik denetimini kırılarak devrimin pratik egemenliğinin yaratılmasının ilk adımı başarıyla atıldıktan sonra, eğer pratik mücadele başarıyla sürdürülürse hızla zafer yolunda ilerlemek mümkün olacaktır. Bu, bütün devrim pratiklerinin açıkça gösterdiği bir durumdur. Böylece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi önemli bir mevzi kazanmış ve çok anlamlı bir aşamaya ulaşmış demektir. Bugün böyle önemli bir noktada bulunulmakta ve yeni bir aşamaya geçişin çalışmaları sürdürülmektedir. Bu yeni aşama, gerilla ordusunun ve savaşının gelişimi bir biçimde oturtulması ve halkın Cephe içindeki örgütlülüğünün ve birliğinin geliştirilmesi olacaktır. Bu alanlarda ilk adımlar atılmış, gereken adımlar yapılmıştır. Şimdi sorun, pratik çalışma ile

bu alanlardaki gelişmeleri ilerletmek ve büyütme.

İki yıldır sürdürülen silahlı direniş, devrimci kuvvetleri savaş taktiklerinde önemli bir gelişme ortaya çıkarmıştır. Bu da, çok önemli bir husustur. Hiç savaş yaşamadan örgütlü bir savaş gücünün karşısına çıkmak ve onunla kıyasıya bir karşılaşma sürdürülebilmek hiç de küçümsemeyecek bir durumdur. Elbette başlangıçta bunun önemli zorlukları, acemilikleri ve yetersizlikleri olmuştur, ama artık bu açıdan da önemli bir gelişme ve sağlamlaşma ortaya çıkmıştır. Devrimci güçler daha usta savaşçılık yapabilecekleri bir gelişmeye ulaşmışlar. Kürdistan'ın kurtuluşu için savaşmak olağan ve en onurlu bir yaşam haline gelmiştir. Bu gerçek hiç kimsenin çarpıtmayacağı bir biçimde halkın yaşamına artık girmiştir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve iki yıldır sürdürülen devrimci savaş, halkımızın direnişçi dinamiğini hareket geçirmeye başlamış, toplum içindeki çeşitli kesimlerin gerçek niteliklerini ve tutumlarını açığa çıkarmıştır. Devrimci silahlı direniş halk kitlelerine büyük bir coşkuyla karşılanmış, halkın çok geniş sempatisini ve desteğini kazanmıştır. Düşmanın en vahşi baskı, saldırı, işkence ve katliamları kitlelerin direniş mücadelesine katılmamı ve desteğini azaltmamış, tersine kitlelerin daha çok mücadeleciliğe sağlanmaya başlamasını göstermiştir. Bugün devrimci mücadele yok edilemez bir biçimde halk kitlelerinin günlük yaşamı haline gelmiştir. Ulusal kurtuluş hareketi yüzbinleri kucaklayarak ve milyonları etkileyerek geniş bir kitle hareketi, bir halk hareketi haline almıştır. Kitleler, ulusal kurtuluş için silahlı direniş kendi varlıklarını ve geleceklerini görmeğe, bu inançla kurtuluş mücadelesine sahip çıkmaktadır. Artık sadece anlayış ve politikalarla halkı adanabilen olanağı yok

tur, doğru devrimci çizgi kitlelere ulaşılmış ve kitlelerin kurtuluş yolu haline gelmiştir. Silahlı direniş içinde en geniş kitleleri çeşitli biçimlerde örgütlemenin ve eyleme geçirmenin koşulları, olanakları simdi her zamankinden çok daha elverişli bir durum arzettektedir.

15 Ağustos Atılımı ve kesintisiz sürdürülen devrimci savaş, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımız içinde de büyük yankı bulmuş, geniş kitlelerin sempatisini ve desteğini kazanmıştır. Böylece devrimci ulusal kurtuluş çizgisi bütün parçalarındaki halkımızı yaşamına girmiş olmaktadır. Şimdi Kürdistan'ın tüm potansiyelini doğru devrimci bir çizgide kurtuluş mücadelemize kanalize etmenin, ulusal hareketin devrimci birliğini yaratmanın koşulları ve olanakları her zamankinden daha elverişlidir. Aynı durum Türkiye proletaryası ve halkı için de sözkonusudur. Kürdistan'da geliştirilen devrimci hareket aynı zamanda Türkiye devriminin de gelişmesi olmuş, Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaşın askeri-faşist diktatörlüğe vurduğu ciddi darbeler Türkiye halkının kurtuluş mücadelesine önemli kazanımlar sunmuştur. Kürdistan'da yaratılan bu gelişmeler Türkiye emekçilerini yakından etkileyerek onlarda mücadele azmini ve bilincini geliştirmiştir. Aynı zamanda Kürdistan'da pratik bir olgu haline getirilen devrimci savaş, Türkiye devriminin taktik çizgisini de açıkça ortaya koymuş, Türk ve Kürt halklarının askeri-faşist diktatörlüğe karşı ortak mücadelelerini pratik biçimini göstermiştir. Şimdi böyle bir ortak mücadele içine girilebilmesinin ve Türkiye devrimi ile Kürdistan devriminin sağlam ittifak ve dayanışmasının yaratılmasının koşulları her zamankinden daha elverişlidir. 15 Ağustos devrimci atılımı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorununun dış kamuoyuna doğru bir çizgide yansımaları geliştirmiş, bu alanda yaratılmış olan tahribatları belli ölçüde gidermiş ve sorunun tüm dünyada yaygın olarak tartışılmasına yol açmıştır. Silahlı direniş temelinde ulusal kurtuluş hareketinin gelişimi, bölge ve dünyanın politik güçlerini Kürdistan'a ilişkin politikalarını gözden geçirmek ve yeni politikalar oluşturmak zorunda bırakmıştır. İki yıldır kesintisiz olarak sürdürülen silahlı direniş, yarattığı etkin sempatiyle uluslararası alanda ulusal kurtuluş hareketinin ilişki ve ittifaklarının geliştirilmesi için sağlam bir zemin olmuştur. Bu temelde yürütülecek çalışmalarla ulusal kurtuluş hareketinin bölge ve dünyadaki müttfikleriyle, sosyalist, devrimci, ilerici güçlerle ittifak ve dayanışmasını geliştirmek şimdi daha çok olanaklıdır.

15 Ağustos devrimci atılımı ve kesintisiz olarak sürdürülen devrimci savaş, ulusal kurtuluşun tek doğru devrimci çizgisini pratikte göstererek, küçük-burjuva siyasetçiliğinin, sosyal-sovnenizmin, reformist ve ilkel milliyetçiliğinin, bunların hepsinin faşist sömürgecilik nasıl bir zanasını olduğunu, bunların zeni "sol"dan tamamladığını herkesin görebileceği bir biçimde açığa çıkarmıştır. Bu güçler, daha önceden zaten teslim olmuşlar, devrimi ve devrimci hareketi tasfiye etmeyi kendilerine baş görev edinmişlerdir. 15 Ağustos Atılımının kendilerine vurduğu darbeyi en erkenden görenler, faşist sömürgecilikten daha önce, adeta düşmana yolu, yöntem gösterircesine devrimci atılıma karşı saldırıya geçtiler. Askeri-faşist diktatörlüğe karşı küçük bir birlik bile oluşturamazlarken, PKK'ye ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı Avrupa'yı, Ortadoğu'yu ve Kürdistan'ı içine alan en geniş birlikler oluşturdular. Düşmana karşı en

ufak bir eleştiri ve eylem yöneltilenlerken, devrimci harekete karşı hep bir ağızdan en aşağılık küfürler ettiller ve birçok silahlı saldırıya bulundular. Bütün bu saldırılara karşı devrimci hareket amansız bir direniş yürüttü, ideolojik, politik, askeri her alanda çok yönlü bir mücadele verdi. Denilebilir ki, dönemin en çetin mücadelelerinden biri bu alanda verildi. Devrimci savaşın kesintisiz sürmesi ve sürekli kazanması, silahlı devrim hareketinin Kürdistan sathına oturtulması bu güçlere yaşam hakkı tanımayarak, yenilgilerini kesinleştirdi. Devrimci hareket, 15 Ağustos Atılımını yaratılmasında, usta taktiklerle bu güçlerin bazılarında ve aralarında farklılıkların mücadeleyi yaradılmayı bildi. Bugün, bu güçlerin önemli bir kesimi çürüyüp, dağılıp, tükenip gitmiştir, bazıları ise geçmişte yaşadıkları çok olumsuz durumu farketmeye başlayarak, devrimci harekete karşı açık düşmanlıklarını azaltmaya, devrimci gelişme karşısında yenik düşerek ve bu gerçeği kabul ederek devrimci hareketle olumlu ilişkiler arama çabasına yönelmişlerdir. Bu, devrimci hareketin, çok olumsuz konumda bulunanları halka ve mücadeleye kusman hizmet edecek konuma getirebilme başarısını göstermesi demektir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve bu temelde yürütülen silahlı direniş, Kürt egemen sınıfların işbirlikçi ve açık niteliklerini açıkça kitlelere göstermiş, bu güçlere önemli darbeler vermiştir. Kürt egemen sınıfları yüzyıllardan beri sömürgeciliğe ulaşığı ve ajanlığı zaten en önemli özellikleri haline getirmişlerdir. Ancak bu güçlerin bazıları bu özelliklerini sahte milliyetçi maskeler altında gizlemeye, halk kitlelerini bu biçimde aldatmaya çalışıyorlardı. 15 Ağustos devrimci atılımı, Kürdistan'a silahlı bir devrim hareketini oturtarak, Kürdistan'ı bir savaş cephesi haline getirerek, yurt-severliğini ve devrimci milliyetçiliğinin sınırlarını açıkça belirleyerek, bu güçlerin maskelerini düşürdü. Bunların halk içindeki teşhirini ve tectirini açıkladı. Gelişen devrimci mücadele karşısında bu güçler, faşist-sömürgeci düşmana daha çok yaklaştılar ve ajan-milis çete olarak örgütlenip ulusal kurtuluş hareketinin karşısına silahlı bir güç olarak geçtiler. Böylece faşist sömürgecilik ve yerli gericiğin karşı-devrimci cephesi ile halkın ulusal kurtuluşçu cephesi pratikte bir açıklık ve keskin bir mücadeleye kazandı.

15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan'da oturtulan devrimci silahlı direniş, devrimci çizgiyi ve gerçek devrimciliği pratikte açıkça ortaya koyarak, her türlü reformizme, işbirlikçiliğe, teslimiyete ve ihanete ölüdürücü bir darbe vurdu. Partiyeye ve mücadeleye dayatılmaya çalışılan tasfiyeci-provakasyon çizgisinin faşist sömürgecilik bir zanasını olduğunu göstererek etkisiz kıldı. Gelişen pratik mücadele temelinde ayrımcı çizgileri daha net olarak çizildi, teslimiyetle direniş, oportünizmle devrimciliği birbirinden iyice ayırdı. Devrimci hareket içinde bu temelde açık bir ayrışma ve arınma yaşandı. Devrimci savaş çizgisi ezici bir zafer kazanarak ulusal kurtuluş devriminin tek doğru devrimci çizgisini olduğunu kanıtladı, Parti bu çizgide birliğini çekiletti, halk bu çizgiye sahip olan Parti etrafında birleşti. Tasfiyeci-provakasyon eğilimi tasfiye edildi, dıştaki ve içteki düşmana karşı yürütülen yoğun ve çok yönlü mücadele militan devrimciliği eğitip geliştirdi, Partinin militan yapısı daha çok gelişme kaydetti. Artık Kürdistan devriminde hangi taktik çizginin doğruluğu sorunu değil, devrimci savaş taktiğinin ucu-

lanma durumu devrimci tartışmanın esası haline geldi. Bütün bunlar, üzerinde spekülasyon yapılamayacak ve tartışılmayacak kadar açık gelişmeler oldu. 15 Ağustos Atılımı dönemi bu gerçekleri açıkça belirledi.

Buraya kadar, yürütülen devrimci mücadelenin ortaya çıkardığı gerçeklerin ve yarattığı gelişmelerin bazılarına kısaca ifade etmeye çalıştık. Devrimci mücadelenin egemen-sömürgeci yapıya yüz açtığı değişiklikleri ve ulusal kurtuluş sağladığı gelişmeleri kısaca gösterdik. Hep gelişmelerden ve başarılarından söz ettik, ancak bu demek değildir ki devrimci mücadele sürecinde hiç hata, yetersizlik ve başarısızlık olmadı, tersine ulusal kurtuluş mücadelemizin her döneminde bir yığın hata ve yetersizlik ortaya çıktı. Fakat esas olarak doğru devrimci bir çizgide cesaretili, fedakar ve kararlı bir mücadele yürütüldü, mücadelenin bu yönü sağlanan devrimci gelişmelerin yaratıcısı oldu ve her dönemde esas olarak devrimci hedeflere ulaşıldı. Hata ve eksiklikler ise devrimci mücadeleye ve her dönemdeki hedeflere ulaşmaya etkiledi, kısmen yüz bıraktı, bu biçimde mücadeleye zarar verdi. Bu durum, 15 Ağustos devrimci atılımı döneminde de birçok alanda açıkça görüldü.

12 Eylül askeri-faşist rejimine karşı, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan mücadelesizlik ve teslimiyet ortamında PKK'nin zindanlardan dağlara ve yurt dışına kadar her alanda faşist sömürgeciliğe karşı gösterdiği devrimci direniş ve yürütüldüğü devrimci mücadele büyük, tarihi, görkemli ve siyasal gelişmeleri belirleyici oldu. Ve bu mücadele içinde 15 Ağustos silahlı direnişi ve Kürdistan'a oturtulan devrimci savaş, yarattığı pratik mücadele ortamıyla hem çeşitli alanlardaki çalışmaların birleştiricisi, hem de çeşitli alanlardaki çalışmalar için yeni bir zemin görevini gördü. Başta faşist ordu olmak üzere, faşist sömürgeciliğe ve yerli gericiğe karşı iki yıldan beri Kürdistan sathında silahlı bir savaş yürütüldü ve yürütülüyor. Ve bu savaş, siyasal gelişmeleri belirliyor. 15 Ağustos silahlı direnişi böyle önemli gelişmeler ortaya çıkardı, fakat biz savasın güçler, usta ve yerli bir savaş yürütmek, devrimci savaş sürecinde bir yığın hata ve eksiklik ortaya çıktı, devrimci savaşta bir yığın acemilik ve yetersizlik gösterdik. Kürdistan somutunda yürütülen savaş, çok ıleri ve önemli bir olaydı, bu nedenle önemli gelişmelere yol açtı, ama dünya halklarının devrimci savaş pratiği ve halk savaş çizgisi ölçülerinde yürütülen savaş son derece acemilik, ilkel ve yetersiz bir savaş oldu. Ve bu durum, pratik gelişme açısından varılması gereken hedeflere ulaşmayı yavaş bıraktı, yetersiz kıldı.

15 Ağustos devrimci atılımı döneminde devrimci mücadelenin çeşitli alanlarında ortaya çıkan hata ve eksikliklerin başlıcaları nelerdir? Her şeyden önce, Parti taktiğinin doğru ve yerli bir uygulamaya gerçekleştirilememiş, yetersiz ve çoğunca sağ bir uygulamaya içinde olunmuş, çalışmada yetersizlik ve yetersizlik yaşanmıştır. Çalışma tarzında kendiliğindencilik, plansızlık, kuralsızlık, darlık, zürlük, çoğunlukla pratik çalışmada egemen olmuştur. Devrimci savaşta, düşmana sürekli saldırı çıkartma ve hücum ruhu yerine çoğunlukla pasif, edilgen, savunmacı ve en azla yetincini bir yapı içinde kalmıştır. Silahlı eylemde taktiği geliştirme, çok yönlü ve çeşitli eylem biçimi uygulamaya, eylem tekniğini sürekli geliştirerek hayata geçirme vb. hususlarda zafer ve yetersiz bir uygulama içinde olunmuştur. Böyle bir eylem kapasitesi ile gelişen kitle

eylemliliği örgütlenilememiş, yönetilememiş, ilerletilememiş ve devrimci savaş birliklerinin örgütlenilememesi gereken düzeyde gerçekleştirilememiştir. Aynı şeyler propaganda ve örgüt çalışması için de geçerlidir. Devrimci faaliyetin gelişimine ve sorunlarına göre propagandayı içerik bakımından değiştirip geliştirmede, yöntem bakımından çeşitli ve kitleleri en çok etkileyici kılma önemli yetersizlikle ortaya çıkmış, çoğunlukla sohbet düzeyini aşmayan hazırlıksız, örgütlenimin güçlü bir aracı haline gelemeyen bir propaganda faaliyeti yürütülmüştür. Halk kitlelerine, çeşitli kesimlere, egemen sınıfa ve değişik politik güçlere yaklaşımda, onlara karşı devrimci politikalarını uygulamada hatalı, yetersiz, somut hedef gösteren planlamadan yoksun, çoğunlukla acemi ve çocukça bir politikacılık yapılmıştır. Örgüt çalışmasında dar, yüzeysel, çoğunlukla şematik bir çalışma ile gereken gelişmeler sağlanamamış, Parti gücünün ve savaş birliklerinin hem nicelik, hem de nitelik olarak örgütlenmesinde, yönetimde, görevlendirilmesinde, üfke çapında dağılım ve hareket ettirilmelerinde bir yığın hata ve yetersizlik ortaya çıkmıştır. Disiplinli, kurallı, Parti için işlevsiz ekisiksiz uygulanan, sımsıkı kenetlenmiş bir örgüt yapısının geliştirilip işletilmesinde önemli yetersizlikler görülmüştür. Aynı şeyler kitlelerin örgütlenmesi için de sözkonusudur. Bu nedenle, halkın ordulaşmasında olması gerekenin çok gerisinde kalmış, bu konuda kitlelerin mücadele etme istekliliği bile yeterince değerlendirilememiştir.

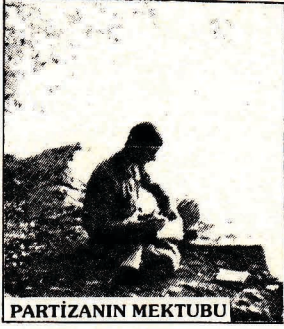
Bunlar gibi pratik çalışmanın birçok hatalı ve yetersiz yönünden söz edilebilir. Ve bunların hepsi esasla, yönetim yetersizlikleri ve yönetim zayıflığıdır. Bu da her düzeyde yönetimi oluşturan Parti kadrolarının durumuyla ilgilidir. Yönetim yapısında, devrimci kadrolaşmada önemli zayıflıklar vardır. Mücadelenin gelişimine ve sorunlarına kendini yeterince vermeye, sürekli bir araştırma ve değerlendirme içinde olma, sorunların çözümünü pratikte arayıp bulmama, devrimci pratiğin ve gelişme sorunlarının üzerine büyük bir güç ve dirayetle yürümeye, zafer kazanmada kesin kararlı ve ıddialı olmama, dar sorumluluk, devrimci mücadelenin bütün sorunların çözmede kendini sorumlu ve yetkili görmeme, sorunları görme ve fakat bunları çözmede adeta kendini görevsiz sayma, dar pratiklik, en azla yetinme, adeta kendini görevsiz, işlevsiz ve atıl bırakma, mücadelenin ortasında yaşama ve fakat bu yaşamı pratik uygulamaya ile doppelde kılma, uygulamaya zayıflığı, karar ve uygulamada güçlü ve yoğun olamama, görevleri doğru ve yerli bir biçimde belirleme ve fakat yerine getirilmeleri için pratik uygulamaya yürütmeye, bu görevlerin dışarıdan, başka güçler tarafından yapılmasını isteme, bekleme biçiminde idealize olma gibi durumlar çoğunlukla devrimci kadroların yaşadığı durumlar olmaktadır. Böyle olunca da Parti çizgisini özümsemeye ve uygulamaya değil, çoğunlukla kendini uygulamaya, kendi bildiğini yapmaya ortaya çıkmaktadır. Bütün bunlar, proleter devrimcileşmedeki zayıflıklar, proletarya dışı güçlerin, yabancı sınıfların ruh, anlayış ve pratiğini ifade etmektedir. Sorun proleter dönüşüm sorunudur, proleter devrimciliğe gelişme ve sağlamlaşma olayıdır. Bu durum, Parti yapısı içinde bugün de yaşanmaktadır. Çoğunlukla yaşanan durum şudur: Parti grupları ve birlikleri ve bunların yöneticileri buldukları

alanlardaki sorunları, çözüm yollarını ve devrimci görevleri doğru ve tam olarak belirlemeye ve bunları Partiyeye rapor etmedikleri ve fakat bunların pratik uygulanmasını ya gerçekleştirilmeye, ya da çok azını gerçekleştirmekteydiler, her bir biçimde dönüp pratik uygulamayı Partiden, Partinin başka güçlerinden istemekte veya beklemediktedirler. Bu bir yanlıdır. Belirlenen şeyler, Parti tarafından çok önceden zaten belirlenmiş ve kararlı haline getirilmiştir. Pratik çalışma konusunda Parti çizgisi son derece net ve emredicidir. Sorunlar ve görevler pratik çalışma alanında ortaya çıkmakta ve orada çözümü gerektirmektedir, çözüm ve uygulama için yerli güç ve araç vardır, düşman karşımdadır ve kitleler içinde bulunulmaktadır, ve zaten Parti de kadroları, grupları ve birlikleri bu görevleri yerine getirmeleri için görevlendirmiş, sorumlu ve yetkili kalmıştır. O halde, pratik çalışma alanında görevleri belirleyip de, sorunları görüp de bunların gerçekleştirilmesi için pratik çalışmaya büyük bir güç ve cesaretle girmemek ya da az girmek devrimcilerin kendilerini kötü bir biçimde aldatmasından başka bir şey değildir. Böyle bir pratiklik çok kötü ve geleceği olmayan bir pratikçiliktir. Devrimcilerin sorumluluklarına sahip çıkmaları, görevlerini yerine getirmemeleri demektir. Bütün bu anlayış ve tutumları en erkenden yıkamak gerekir. Sorumlu her devrimcinin, yüksel bir sorumluluk ve görev anlayışıyla pratik çalışma üzerine yürümesi, sorunların çözümünü ve görevlerin başarılmasını yerine getirmesi, onun devrimciliğinin bir gereğidir. Sorunlar ve görevler üzerine Parti çizgisine daha sıkı sarılarak yürünmelidir. Pratikte hata yapılabilecekken çekilmemelidir, en kötü olanın hiçbir şey yapmamak olduğu açıktır. Kaldı ki, devrimci görevler yerine getirilmediği koşullarda devrimci yaşam da olanaksızdır.

Ulusal kurtuluş hareketimiz, bugün önemli bir gelişme dönemindedir, yeni bir döneme geçiş sürecinde bulunmaktadı. Bu, çeşitli mücadele biçimlerinin uygulandığı gerilla ordulaşması temelinde halkımızın örgütlenmesi ve savaşması dönemidir. Böyle bir gelişmeyi yaşayabilmek için koşullar çeşitli bakımlardan son derece elverişlidir. Yürütülen mücadele ve savasla faşist-sömürgeci rejime önemli darbeler vurulmuş, geriletilmiştir. Geniş halk kitlelerinin mücadeleye sempatisi, desteği ve katılması yaratılmıştır. Kesintisiz süren bir silahlı direniş hareketi, Kürdistan sathında belli ölçüde oturtulmuş, devrimci mücadele ve savaş halk kitlelerinin bir yaşamı haline getirilmiştir. Yeni bir dönemde yaratılmasında geçmişte olduğundan daha çok devrimci militanlara ve devrimci yöneticiliğe görev düşmektedir. Dönemin yaratılması önündeki en ciddi sorun bu konuda yetersizlikler ve zayıflıklardır. Hareketin ve mücadelenin gelişimi bu tür zayıflıkları artık kabul etmemek, sağlam bir proleter devrimcilik ve devrimci yöneticilik istemektir. Devrimci olmak da zaten bunu başarmak demektir. O halde, tüm devrimci militanlar, Partimizin ve şehitlerimizimize bize çağrılı doğrultusunda, geçmiş pratiğimizi yetkin bir eleştiri süzgecinden geçirecek, hata ve eksikliklerimizden yeterli dersler çıkararak, Parti çizgisini tam olarak özümsemeye, yüksel bir sorumluluk duygusuyla bu çizgiyi pratikte başarıyla uygulayan ve yeni dönem güçlü bir biçimde yaratan devrimciler olmayı başarabilmelidirler.

- Yaşasın Parti ve Direniş Ruhu!

- Yaşasın 15 Ağustos Devrimci Saldırı Ruhu!

PARTİZANIN MEKTUBU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

DEVİRCİ DİRENİŞ MÜCADELESİNİN HAKKARI ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ VE HAKKARI'DE DİRENİŞ SAVAŞININ GELİŞMESİ

1982 yılı Ağustos'unda yapılan PKK II. Kongresi'nin hemen ardından, Kongre kararları doğrultusunda, Partinin yurt dışına çıkarılan kadro ve savaşçı gövdesinin yeniden Kuzey-Batı Kürdistan'a aktarılması gerekiyordu. Kürdistan Devriminin geleceği açısından, bu son derece önemli bir tarihsel adım niteliğini taşıyordu. Başarıyla sonuçlandırılması durumunda, 1944 yılında Çin'den Vietnam'a dönen Giap'ın komutasındaki 34 kişilik meşhur Tran Hung Dao takımının Vietnam'da ve 1956 yılında Granma adındaki eski bir yatla Küba topraklarına ayak basan, ancak kukla Batista rejiminin askerleriyle girdiği çatışmada ağır kayıplara uğrayarak Sierra Maestra Dağlarına ulaşan Fidel Castro liderliğindeki 12 kişilik küçük bir devrimci birliğin, Küba'da yol açtığı görkemli gelişme, değişik bir zemine ve farklı koşullar altında Kürdistan'da tekrarlanacaktı. Devrimin geleceğini tehlikeye düşürmemek ve daha üst düzeyde bir devrimci savaşı yeniden yükseltilebilmek için bu adım sağlam olarak atılmalı, Kürdistan topraklarına sağlıklı ayak basılmalıydı. "Ülkeye yeniden dönüş hareketi"nin başarıyla tamamlanması, aynı zamanda ülkemizi yüzyılların yabancı egemenliğinden kurtaracak olan uzun süreli halk savaşının geliştirilmesinin de temel bir koşulunu hazırlayacaktı. Kısacası güçler aktarılmışken çok dikkatli olunmalı, somut koşulların somut tahilinden hareket edilmedi, güçlerin konumlandırılacağı yeni alanların seçiminde isabetli davranılmalıydı.

Ancak, "ülkeye yeniden dönüş hareketi"nin anlamı yalnızca bununla da bitmiyordu. Halkımızı yabancı egemenlere karşı ayağa kaldıranlar, Kürdistan tarihinde ilk defa celloadın kemendinden kurtuluşa ve kesintiye uğratmaksızın direniş savaşımını sürdürme kararlılığını gösteriyorlardı. Halbuki daha önce parça parça gelişen direnişler döneminde saldınaya geçen yabancı egemenler bu hareketleri yenilgiye uğratmışlar, halkı korkutmuşlar ve hareketin omurgalarını darabaçlarına göndererek Kürdistan'da suskun bir ortamı yeniden tesis etmişlerdi. Ama bu uğursuz gelecek, 1980'lerin Kürdistan'ında artık bozulmuş benziordu. Her şeyden önce, yeni dönem devrimci ulusal direniş çok daha geniş boyutlu oldu, gerçek anlamda bir ulusal hareket niteliğini kazanmış ve bütün ülke düzeyine yayılmıştı. İkincisi, "bütünselliği" içinde bu tarihimizin en uzun süreli direniş hareketi durumundaydı. Oysa geçmiş direnişlerin her biri kısa sürmüştü, bir iki yıla kalmadan acımasızca bastırılmışlardı. Üçüncüsü, geçmişte Kürdistan'da ortaya çıkan bütün direniş hareket-

lerinde kendiliğindencilik unsuru egemen durumdayken, yeni tarihsel koşullarda bu aşımıştı. İster kitlenin bilinçlenmesi yönünden olsun, ister halk yığınlarının örgütlülüğü açısından olsun niteliksel bir değişiklik söz konusuydu. Yeni dönemin direniş hareketi, ona yön veren bir Partinin önderliğinde geliyordu. Dördüncüsü, Kürdistan tarihinde ilk defa toplumun ezilen sınıf ve tabakaları gelişen direniş hareketine damgasını vuruyor, direniş proletaryanın devrimci öncüsünün önderliğinde yükseliyordu. Oysa geçmişte toplumun egemen sınıfları, halk hareketlerinin başına geçmişler ve bu durum yenilgilerde önemli bir rol oynamıştı. Şimdi devrimin ulusal yayının ezilen sınıfların sınıfsal çıkarlarıyla bütünleşmesi hareketle muazzam bir ilerici nitelik kazandırıyor, halk kitlenin engin devrimci enerjisini direniş savaşımının hizmetine sunuyor. Zafer kazanmanın en temel unsurlarını bir araya getiren böyle bir hareketi zafere kadar götürmek için gereken her şey yapılmalıydı.

Güçler ülkeye aktarılmış, hemen Kürdistan'ın çeşitli bölgelerine uygun birimler biçiminde dağıtılmıyordu. Hayır, bu doğru olmazdı. Çünkü, 12 Eylül rejimi tüm kudurganlılığı ile kitlenin üzerine yürümüş, yoğun kitlesel tutuklamalara girişmiş, ilişkilerimize büyük zararlar vermişti. Eski ilişkilerimizin akibeti fazla belli değildi. Pek çok alanda Parti örgütlerimiz düşman tarafından dağıtılmıştı. Birçok bölgede mevcut durum yeterince biliniyordu. Düşman güçlerin konumlanmasında hakkında elde yeterli bilgi yoktu. Bütün bunlar bir anda güçlerin uygun bileşimlerle çeşitli bölgelere dağılımını olumsuz yönden etkileyen faktörlerdi. Böylesi bir yönelime girmeden önce, bütün güçlerimizi konumlandırabileceğimiz ve oradan tüm ülke sahna yayabileceğimiz, üslenmek için elverişli alanlara ihtiyacımız vardı. Bu açıdan soruna yaklaşıldığında ülkenin en elverişli alanları sınır bölgeleriydi. Daha önce de belirtildiği gibi, İran-Irak savaşı sınır bölgelerindeki sömürgeci denetimi epeyce zayıflatmıştı. Devrimci güçler bu alanda konumlandırılabilir, hazırlıklar burada tamamlanabilir, çalışmalar buradan yönlendirilebilir. Kürdistan Devrimi açısından sınır bölgelerinin önemi öyle geçici de değildi. Buralar, ülke topraklarımızın bir parçasıydı ve ülkemizin derinliklerini meydana getiriyordu. Bunun için, Partimiz bu alanlara geçici bir değer biçmiyor, ülkemizdeki devrimci savaşın geliştirilmesinde stratejik bir rol atfediyordu. Yalnız bu alanlarda KDP'lerin denetimi söz konusuydu. Güçlerimizi konumlandırırken, taktik düzeyde bu güçlerle ve özellikle I-KDP ile dostluk ilişkileri geliştirmek mücadelemizin yararıydı. Bunun sonucu olarak, I-KDP ile Partimiz arasında bir ittifak belgesi imzalandı ve ilerici kamuoyuna açıklandı.

PKK ile taktik düzeyde bir ittifak için girmek I-KDP'nin çıkarlarına da denk düşüyordu. Çünkü bu örgüt, özellikle geçmişte ABD emperyalizmi ve İran Şahlığı ile girdiği ilişkiler nedeniyle, dünya ve bölge devrimci-ilerici güçlerinden iyice tecrit olmuştu. İçinde bulunduğu bu tecrit edilmiş ortamından kurtulabilmek için devrimci-ilerici güçlerle ilişkiler kurması gerekiyordu. Ortadoğu devrimci-ilerici güçleriyle

kurduğu sağlıklı ilişkiler nedeniyle PKK, I-KDP için mevcut konumundan yararlanılabilecek bir gücü. Öte yandan, Güney Kürdistan'ın bir diğer örgütü olan KYB ile yine güçlerini bu alanda konumlandırmış olan IKP'nin, Kuzey Kürdistan'daki küçük-burjuva grup ve örgütlerle ilişkileri vardı. I-KDP'nin geçmişte sıkı ilişkiler içinde olduğu KUK parçalanmış ve IKP'nin güdümüne girmişti. Öteki küçük-burjuva reformist gruplar ise KYB'nin yanına ayrı ayrı olup çıkmışlardı. Dolayısıyla I-KDP'nin başta Hakkari olmak üzere, Kuzey Kürdistan'ın bazı alanlarında gerici ağalar ve aşiret reisleriyle sıkı ilişkileri bulunsa bile, bunlar yetmiyordu. Öteki güçlerle durumu dengelemek için, o da bir örgütle ilişki içinde olmalıydı. Bu noktada taktik ittifaki kendisiyle ilişki kurmak isteyen PKK ile geliştirdi. Hemen belirtmek gerekir ki, I-KDP, PKK'yi fazla tanıyordu. Eğer PKK'nin ilerde kendisi için "başbelası" bir güç haline gelebileceğini düşünseydi, böyle bir ilişkiye kolay kolay yanaşmazdı. O, Kürdistan'daki diğer güçler gibi PKK'yi de belli bir süre kullanmayı ve çeşitli yollarla etkisizleştirerek kendisine bağlamayı düşüneniyordu, hesaplarını bunun üzerine kuruyordu. Bu süreçte durumu birazcık farkeden ve ittifakın gerekliliğini yerine getiremeyeceklerini anlayan I-KDP içindeki sözde sosyalist unsurlar, ittifak belgesine imza atmamışlardı. I-KDP yetkililerinden HRK'nin Kuruluş Bildirisini radyolarında okumaları ve kuruluşu radyoya halka duyurulması istendiği zaman olumsuz tepki gösteriyorlardı. Ama I-KDP'nin sözde sosyalist bir yetkilisi, "İttifak belgesine şimdi imzama atacağım ve bu bildirinin okunmasını istiyorum" diye bağırıyor, PKK ile böyle bir belge imzalamakla örgütlerini zor duruma düşürdükleri için diğer yöneticileri azarlıyordu.

I-KDP, PKK'yi yutulabilir bir lokma olarak gördü. Ancak küçümsenmek, hafife alınmak ve yutulabilir bir lokma olarak değerlendirilmek bütün devrimci güçlerin kaderine vardı. Devrimci güçler için bu hem bir talihsizlik, hem de şanslı bir durumdur. Bunun en belirgin örneği Bolşeviklerin durumudur. Rusya'da Çarlık polisi başlangıçta en büyük tehlikenin Lenin'de ve leninistlerde değil, Narodniklerden geleceğine inandı. Hatta Narodnizme yöneltilen bütün eleştirileri bile sevinçle karşıladı. Bunun sonucunda bütün hüymülya Narodniklerin üzerine yürürken, kısa bir süre için de olsa leninistleri gözardı edilebilir. Devrimci sosyal-demokratlar (leninistlerin) böyle bir ortamda legal marksistlerle taktik düzeyde yaptıkları ittifak Marksizmin genişliği yığınları ve aydınlar arasında hızla yayılmasına hizmet etti. Aynı küçümsenme Ekim Devrimi sırasında da vardı. Savaşta yorgun düşmüş emperyalist devletler, Bolşevikler, Kerenski iktidarını yittikleri zaman bunu gelip geçici bir macera olarak değerlendirdiler; Bolşeviklerin uzun süre iktidarı ellerinde tutabileceklerine inanmadılar. Küçümsenmeleri, Bolşeviklerin kendilerini toparlamalarına ve olası bir emperyalist müdahaleyi boşa çıkarabilecekleri bir düzeye gelmelerine yetecek kadar bir zaman bahşetti. Kısacası, bütün bunlar Partimiz için de geçerlidir. KDP ile taktik ittifak, bize geçirmizi Kuzey Kürdistan'a taşımamız için zaman kazandırdı.

II. BÖLÜM

Partimizi peşmerge yapısına tanıtılarak, ilerde I-KDP'den Partimize yönetilebilecek saldırı ve komploların içinde, bu güçlerin bilinçsizce yer almalarının olanaklarını azalttı. Geniş bir çevreye, Kuzey Kürdistan'da gelişen devrimci mücadeleden anlamını ve bütün Kürdistanlı yurtseverlerin bu mücadele karşısında nasıl bir tutum takınmaları gerektiğini kavratı. Özellikle Güney ve Doğu Kürdistan'da sürüp gelen iç çatışmaların halkımıza nasıl korkunç zararlar verdiğini, bu çatışmaları kışkırtan ve bizzat içinde yer alan güçlerin ulusal sorunu çözmek yerine, nasıl sorunu ağırlaştırarak güçler haline geldiklerini gösterdi. İlkel milliyetçilik ve küçük-burjuva önderliklerin çıkmasını görenek kurtuluştan umutlarını kesen kitleler, PKK'nin şahsında mücadelesinde kendilerine rehberlik edecek öz örgütlerini tanıdılar; umutlarını Kuzey Kürdistan'daki mücadeleye bağlar hale geldiler. Öyle ki, geniş bir savaşçı kitlesinin Kürdistan'ı terk ederek faşist Saddam rejimine teslim olmalarını engelleyen biricik güç PKK ve onun Kuzey Kürdistan'da yükselttiği direniş oldu.

Güney Kürdistan üzerinden Hakkari'ye yönelik devrimci çalışmalarımız, 1982'nin sonu ve başları olarak 1983 yılının baharında birlikte başladı. Daha önce değindiğimiz Jeo-politik ve stratejik konumu ile Kuzey Kürdistan'daki mücadelemiz için temel bir üs alanı özelliklerini sunmasına karşılık, alanın somut durumu hakkındaki bilgilerimiz çok sınırlıydı. Geçmişte Hakkari'yi yeterince tanıyabilen arkadaşlarımız hemen hemen hiç yoktu. Tüm olumlu özelliklerine rağmen, Hakkari bölgesi, geçmişte gelişen mücadeleden en az etkilenen alan durumundaydı. Devrimci çalışmalarımızın içeriği dikkate alındığında, Partimizin kuruluşundan önceki dönem için bu son derece olağan bir şeydi. Daha sonraları başyurulan sınırlı müdahaleler ise, hem ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformistlerinin engellemeleri, hemalandaki geri toplumsal yapının dar propaganda gruplarının çalışmaları için elverişli olmaması ve hem de sömürgeci ve yerli uşaklarıyla savaşın başka bölgelerde yoğunlaşması yüzünden istenen sonucu vermemişti. Kısacası, bu alana esas olmak üzere yeni dönemin çalışmalarına "sıfırdan başlamak" gerekiyordu.

Bütün bu gecikmeli müdahalelerden doğan olumsuzluklara rağmen, alana giren ilk devrimci birimlerin yaptığı çalışmalar olumlu gelişmelerle yol açtı. Uludere, Çukurca, Şemdinli ve Yüksekova'da kısa sürede hatırı sayılır yurtsever çevreler yaratıldı. Devrimci güçlerin alandaki çalışmalarından telaşa kapılan düşman, alana yoğun askerî güç yığmasını, önceden oluşturduğu ajantlar ve devrimci güçleri de hareket geçirdi. Devrimci birimlerin muazzam bir gizlilik içinde hareket ettikleri bir ortamda, en büyük tehlike devletin resmi askerî güçlerinden çok işbirlikçi-ajan çevrelerden gelebilirdi. Bunun için öncelikle bu tür unsurları açığa çıkarmak ve uygun yöntemlerle etkisizleştirmek başka görevlerden biri durumundaydı. Ama bazı yerlerde devrimci birimci, kitlelerin kendilerine gösterdiği büyük ilgi ve sempadinden güç olarak tedbirlerini gevşettiler. İşbirlikçi-ajan güçlerden gelebilecek saldırı tehlikesini küçümsediler. Doğal o-

arak, arkadaşlarımızın bu kendilerine aşırı güven duygusu açığı sonuçları doğurdu. Nitekim, Çukurca yöresinde iki devrimci savaşçı, ajanlarla girdikleri çatışmada yaralı olarak yakalamp düşmana teslim edildi. Uludere'de üç savaşçı, ajanların ihbarı üzerine düşman birlikleriyle girdikleri çatışma sonucunda esir düştüler. Bunun üzerine silahlı birimler, ajan yapının üzerine en sert yöntemlerle yürümekte gecikmediler. Uludere'de Xeloyê Hacı adındaki işbirlikçi-ajan ölümle cezalandırıldı. Bu, aynı zamanda 12 Eylül sonrasında başyurduğumuz ilk silahlı eylemdi. Ardından Uludere'de devrimci savaşçıları ihbar eden hainler cezalandırıldı. Çukurca'da ajanlara karşı saldırı eylemleri gerçekleştirildi.

İçerde devrimci güçlere darbe vurarak, devrimci faaliyetleri durdurmayı başaramayan faşist sömürgeciler, büyük bir askerî kuvvetle esas olarak Uludere üzerinden Güney Kürdistan'a girdiler. Zaxo mntkasında üslemlerini söyledikleri PKK militanlarını, bu alandan söküp atmayı yönelik böyle bir işgal hareketima girişmeleri bile, faşist Türk sömürgecilerinin alandaki sosyal dayanaklarını ne denli zayıf olduğunu kanıtıyordu. Birkaç ajana karşı girişilen cezalandırma eylemleri geri kalanları sındırmış, sömürgecilerin "kaçakçılar" çevresinde, ufak tefek çıkarlar sunarak oluşturduğu basit muhbir ilişkileri de kopmuştu. Sömürgeciler, birçok alanda salt askerî güçlerine dayanarak hükümünü icra edebiliyordu. Güney Kürdistan'ın belli bir kesimini kapsayan işgal hareketi, sömürgeciler açısından tam bir fiyasko sonuçlandı. Ciddi hiçbir direniş karşılanmadığı ve devrimci güçlerle hiçbir çatışmaya girmediği halde, Türk ordusunun Kürdistan dağlarında tam bir bozgun ordusuna dönüşmesi ve bu yüzden işgale erkenden son verilmesi, halk yığınlarında devrimcilerle olan güveni daha da artırdı. Yurtsever köylü kitleleri devrimcilerin etrafında kenetlendi. Kısacası işgal hareketi devrimi mayalamaktan öteye geçemedi.

Kuzey Kürdistan'daki ve öncelikle de Hakkari bölgesindeki devrimci gelişmeler karşısında tedirgin olan güçler yalnızca Türk sömürgecileri değil, I-KDP ve IKP gibi güçler de bu gelişmelerden müthiş bir rahatsızlık duyuyorlar, devrimci faaliyetlerimizi durdurmaya çalışıyorlardı. Bu güçlerden gelen dayatmalar, kısa bir süre içinde pratikte kendisini göstermeye başladı: Sınır üzerinde hareket edilmeyecek, sınıra yakın alanlarda sömürgeci güçlere ve ajanlarına karşı eylemlere girişilmeyecek, sınır boylarında güç bulundurulmayacak, sınır gerisinde I-KDP ve IKP tarafından uygun koşullar yerlerde kalmamak, sınırdan giriş ve çıkışlar, adı geçen güçlerin bilgileri dahilinde olacak vb. vb... Hiç kuşkusuz bunlar teslimiyetçi dayatmalardı; Kuzey Kürdistan'daki mücadeleden durdurulmasını ve faşist Türk sömürgecilerine karşı aktif direnmeye kalkmaktan vazgeçilmesini dayatan kabul edilemez cinsten istemlerdi. Buna rağmen, Partimiz, bu güçlere karşı son derece yapıcı ve esnek bir politika izledi. Zorunlu kalmadıkça sınıra yakın alanlarda eylem yapılmayacağı kabul etti. Ama TC'nin Güney Kürdistan'a müdahale etmesini önleminden, ona karşı direnmeyi iptal etmekle mümkün

olamayacağını, yayılmacı amaçlar peşinde koşan Türk faşist rejiminin yıkılmadığı müddetçe, Güney Kürdistan için sürekli bir tehdit olarak kalacağını, "canavarı kırdırma"nın bir devrimci taktik olarak benimsenmesi gerektiğini, gerçek TC'den gelebilecek bir yeni saldırı tehdidi boş çıkarılmak isteniyorsa, buna karşı mevcut güçlerin ortak bir direnişle karşı koymaya hazırlanmaları gerektiğini belirtti. Ne yazık ki, Partimizin, gerek Güneyden ve gerekse Kuzeyden gelebilecek bütün düşman saldırılarını birlikte göğüsleme ve her koşul altında direnişin temel ama biçimindeki mevcut duruma denk düşen somut önerileri bu güçler tarafından geri çevildi.

Bu dönemde görünürde PKK'ye karşı gerici dayatmalarla ortaya çıkan güç İKP oldu. Kimi zaman Irak'taki yönetime ortak olup Kürdistan halkına karşı savaşan, yönetimeki güçlerle ilişkileri çözmeye dönüştürülecek ise, soluğu sömürgeci Irak yönetimine karşı direnen Güneyli halkımızın arasında alana İKP, Kürdistan halkından gördüğü iyilik ve yardım karşılığını PKK'ye yönelen saldırılarda başa soyunarak ödüyor. Böylesi bir saldırıdan tavır, onun halkımıza karşı olduğu affedilemez suçların bir devamıdır. Bu dönemde daha sinsi ve kurnazca davranan I-KDP, İKP'nin arkasına sığınmayı tercih etti ve dayatmaların esas olarak kendi cephe ortakları olan İKP'den kaynaklandığını savundu. Aynı İKP, alçakça bir tutumla, PKK'lilerin Güney Kürdistan'da bulunmalarını, TC'nin yeni bir işgal girişimi için ortam yarattığını iddia ederek, teslimiyetçi ve korku telkin edici propagandalarla Güneyli halkımıza PKK'ye karşı tavrı almaya zorladı. Ancak, İKP'nin kötü şöhretini kötüyi bilen ve boyun eğmece pratiğine yakından tanık olan Güney Kürdistan halkımız, onun çirkin demagojisine itibar etmedi. Tersine, gerici propagandalarıyla yığınlar nezdinde tümiyle teşhir ve tecrit olan İKP oldu. Öyle ki, İKP mensupları halk içinde dolayamaz duruma düştü.

Elbette Partimiz, bu "yeni sınırlı muhafazatçı"nın gerici istemlerine boyun eğerek, Hakkari gibi ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından muazzam bir önemi bulunan bir alanda, devrimci savaş bayrağını yükseltmekten vazgeçemedi. Kürdistan halkını çıkarılma gereği gibi gösterilmek istense de, bu dayatmaların halkımızın temel çıkarlarıyla en ufak bir ilgisi yoktur. Güney Kürdistan ve Irak-Arap halklarımızın devrimci kurtuluş mücadelesine en güçlü destek ve dayanışma, ancak direniş savaşının geliştirilmesiyle sağlanabilir. Güneyli halkımızın çıkarlarını, faşist Türk sömürgecilerinin göz yummasıyla Güney Kürdistan'a geçirilen birkaç çuval ve birkaç torba şekerle ödezetmek, bu halka yapılabilecek en büyük hakaretti. Gerek komünizm adına İKP'nin, gerek milliyetçilik adına I-KDP'nin yaptığı şey buydu. Ve bu, özünde bir halkın kurtuluş davasını bir torba şekerle takas etmekten başka bir anlamı gelmezdi. Kâr kaynaklarını kuruması tehlikesiyle karşı karşıya geldiğinde çılına dönen ve dünyanın sonunun geldiğini inanan cimri tasra tüccarı mantığıyla mevcut olana dört elle sarılmak, mücadelenin gelişmesinin önünde duran engellerden biriydi. Faşist Türk sömürgeçliğine karşı devrimci savaşın yükseltilmesi mutlak bir zorunluluk olarak kabul ediliyorsa, bu engellerin de aşılması gerekiyordu. Hayatın kendisi, devrimcinin doğru devrimci çizgiyi hayata geçirmede sonuna kadar kararlı olduklarını gösterdi. 1984, devrimci kararlılık yılı oldu.

Evet. 1984 yılı tüm Hakkari böl-

gesi için, görkemli bir devrimci direniş mücadelesinin sergilendiği yıl oldu. Geçmişte doğru dürüst bir ilişkimizin bile sözü edilemezken, bir buçuk yıllık bir devrimci çalışmanın sonucunda yüce dağlarında tutuşturulan isyan ateşile, 1984 yılında Hakkari düşmanlarımız olduğu kadar, halkımızın dostlarının da ilgilyle izledikleri bir alan haline geldi. "Halk Olarak Varolma ve Yurt Tutma" mücadelesinde halkımızın sırtını dayadığı Hakkari, Kürdistan halkını bağımsızlık ve özgürlük için atıldığı halk savaşında da aynı rolü oynayacağı herkese kabul ettirdi. Yeni dönemin başında, devrimciler, bölgeyi epeyce tanımsa, geniş ilişkiler ağına sahip, düşmanın alandaki konumlanması hakkında istenilen bilgiyi edinmiş olarak Hakkari'ye girdiler. Ajan kişi ve kurumlarına karşı yıldırım niteliğindeki eylemlere devam edildi, birçok hain cezalandırıldı. Birsal alanlarda yaygınlaştırılan propaganda çalışmaları yurtsever köylülüğü daha da hareketlendirdi. Daha güçlü bir devrimci eylemlilik ortamına geçmek için koşullar hızla olgunlaştı. Böylelikle kitlelerin yoğun desteği ve ortaya çıkan kanlı elverişli siyasal temel üzerinde yükselen 15 Ağustos Devrimci Atılım günlerine gelindi. 15 Ağustos Devrimci Atılımını yaratan büyük tarihsel öneme sahip iki devrimci eylemden biri de bu bölgede gerçekleştirildi. Silahlı Kurtuluş Kuvvetlerimiz düzenledikleri bir başkula Şemdinli ilçesi, 15 Ağustos 1984 günü geçici bir süre için ele geçirildi.

Yakınlığı itibarıyla Güney ve Doğu Kürdistan'da büyük yankılar yaratan Şemdinli baskını, bütün Hakkari halkını büyük bir coşkuya boğdu. Birçok yerde eylemin duyulması ile birlikte silahlanan köylüler dağlara çıktılar. Alandaki devrimci güçlerden habersiz bir biçimde yarıca dağlarda kalan köylüler bile oldu. Birçok yerde kendiliğinden kitle ayaklanmalarına benzer bir durum doğdu. Ama, Şemdinli eyleminden hemen sonra düşmanın alanda yoğun bir askeri yığınak yaparak, geniş çaplı operasyonlara girişmesi, eylemin yol açacağı sonuçların devrimciler tarafından önceden yeterince hesaplanmaması ve ortaya çıkan duruma zamanında müdahale edilmemesi yüzünden faşist sömürgeçliğe karşı fiilen devrimci savaşın içine çekilebilecekleri bu insanlar, devrimci kurtuluş kuvvetlerine katılmadılar. Ardı arkasız kesilmeyen düşman operasyonları ve ailelerine yönelen baskılar karşısında, bu insanların yeniden köylere dönmek zorunda kaldılar. Doğal olarak, bu devrimciler açısından ciddi bir yetersizlikti. Eğer Şemdinli baskını eyleminin, Hakkari çapında ortaya çıkardığı sonuçlar zamanında tam ve doğru olarak değerlendirilebilseydi, devrimci gelişmenin bu alanda ulaşabileceği boyutlar hiç kuşkusuz bugünkünden çok daha ilerde olacaktı.

Ağırlıklı yönüyle alanda devrimci faaliyet yürüten arkadaşlarımızdan kaynaklanan bu tür yetersizliğe rağmen, 15 Ağustos eylemlerinin hemen sonrasında Kuzey Kürdistan'da meydana gelen devrimci gelişmeler en güçlü bir biçimde Hakkari'de yansıdı. Devrimci eylemliliği sürekli kazandırılması en belirgin biçiminde Hakkari'de gerçekleşti. Devrimciler inşaatı sürekli ellerinde tutular, devrimin hücum ruhundan yola çıkarak daima düşmana saldırı taraf olma konularını sürdürdüler. Faşist Türk ordusunun hemen her saldırısına göçlü misillemelerle karşılık verildi. Bunun en güzel ve çarpıcı örneği, sömürgeci-faşist generallerin çetesi-nin başı Kenan Evren'in Şemdinli çıkartmasına verilen karşılık oldu: Evren, "Şemdinli'yi basan eşkiya-

hakkettiği ders verilecek, eşkiyanın kafası en kısa zamanda ezilecektir" diye bağırarak zorla toplanan halka tavra sattığı an en büyük derisi kendisi alıyor, yambaşında faşist ordunun üç mensubunun kafası eziliyor. Faşist çetebası henüz Şemdinli'den ayrılmadan, kendi koruma görevlilerinin içinde olduğu söylenen bir askeri araç, kurtuluş birliklerinin kurdukları pusuya düşüyor; bir yüzbaşı, bir astsubay ve bir asker ölümle cezalandırılıyor, üzerinde bulunan silah ve teçhizat kamulaştırılıyor. Mücadelenin kurtuluşu kadar devam edemeyen haykaran eylemin dünya kamuoyundaki yankısı da büyük oluyor, dünyanın önde gelen basın-yayın kuruluşları kendi haber bültenlerinde bu olaya geniş yer veriyorlardı. Faşist sömürgeciler, kuyruk acısıyla saldırıya geçip Şemdinli halkını üzerine cullandır-larken, bu kez devrimci silah sesleri Çukurca'da duyuluyordu: Önce HRK'ye bağlı bir milis birliği, bir düşman askeri aracına saldırıyor, teslim ol çağrısına ateşle karşılık vermeleri üzerine, araçta bulunan 8 düşman askeri imha ediliyor. Ardından aynı alanda kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından bir düşman devriye birliği teslim alınıyor, silah ve teçhizatına el konduktan sonra serbest bırakılıyor. Panik ve şaşkınlık düşen düşman kuvvetleri, savaşamaz duruma düşürülüyor, hareket edemez hale geliyorlardı. Düşman kuvvetlerinin verdiği ağır kayıplara ve darbelenen ajan-milis yapıya karşılık, tek bir devrimcinin burnu bile kanamıyordu. Köylülük, kurtuluş kuvvetlerimizle katlımlar oluyor, güçlerimiz niceliğe geliyorlardı.

Eylemsel alandaki bu olumlu gelişmeye karşılık, mücadelenin diğer alanlarında aynı olumlu gelişme düzeyine ulaşıldığı söylenemez. En başta da örgütsel planda ciddi yetersizliklerin doğduğunu ve bunların aşılmasını vurgulamak gerekir. Devrimci mücadelenin daha sonraki döneminde böyle bir yetersizliğin önemli sorunlar yarattığı ve düşmanın kitleleri pasifize etme çabalarında, bu boşlukları belli ölçüde yararlandığı ortadadır. Halbuki silahlı mücadele ve örgütlenme bir bütün olarak ele alınmak zorundadır. Çünkü silahlı mücadele kitleleri uyandır, bilinçlendirir ve harekete geçirir, kitlelerin örgütlenmesi de silahlı mücadelenin daha üst biçimlerini gündeme getirecek, düşmanın her alanda geri-leteceği bir devrimci savaşı ortaya çıkaracaktır. Düşmana karşı savaşta zafer kazanmak için, dayanılacak en temel güç bilinci kitlelerin yurtseverliğidir. Oysa kitleler, örgütlenmeden bir güç olamaz ve savaşta sonucu tayin edici bir duruma yükselmezler. Yığınlar, ancak örgüt silahına kavuştuktan zaman engin devrimci enerjilerini ortaya dökülebilir ve yeteneklerini konuşturabilirler. Hemen belirtmek gerekir ki, Hakkari'de bunun için uygun koşullar vardı. Kürdistan halkının silahlı bir halk olma özelliği en çok bu alanda somutlaşıyordu. Silahlı köylü kitleleri düşmana karşı savaşmaya yatkın ve buna uygun olarak silahlı milis güçleri biçiminde örgütlenebilir. Düşman kuvvetlerine karşı geliştirilen operasyonlarda, bu güçlerden çok daha etkin bir biçimde yararlanılabildi. Daha çok insan kurtuluş birliklerine çekilebilir.

Ama olmadı. Olmamasında subjektif etkenin belirleyiciliğinin yanı sıra, objektif etkenler de önemli bir rol oynadı. Hakkari'nin zorlu doğa koşulları ve zaten çok zorlu geçen kış mevsimi 1985 yılında daha da cahennemi bir hal almca, alanda faaliyet yürüten birimler hareket etme olanakları iyice kısıldı. Düşman bu durumdaki büyük ölçüde yararlandı, 1985 yılı-

nın uzun karakışı tamamıyla köşeye sıkıştırılmış olan Türk sömürgecilerinin imdadına yetişti. Üstün teknik donanmalarına dayanan faşist sömürgeciler, alandaki her yerleşim birimine çok yüksek sayılarla ulaşan askeri güçlerini yerleştirdiler. Köylerin abluka altına alınmasını, belli başlı geçit yerlerinin tutulması ve stratejik noktalara askeri güçlerinin konuşlandırılması izledi. Aşiret ve kabile ileri gelenlerinin bir çoğu ya zorla ya da satın alarak milisleştirildi. Ardından köylüler üzerinde yoğun bir terör furıyası uygulanarak, kurtuluş kuvvetlerine karşı silahlanmaya zorlandı. İlkel milliyetçilikten de yeşil ışık alan aşiret reisleri, çeteliğe dört elle sarılmaya ve aşiretin bütün üyelerini silahlandırmaya çalıştı. Tabii engellerin sayısı sadece içinde artmadı. İçerdeki düşman baskılarına paralel olarak ve onunla organik bağ içinde Güney'de de parti güçlerimize karşı tehlikeli komplolar düzenlendi. Bahar mevsiminde birlikte Güney Kürdistan'dan faaliyet yürütmek üzere Hakkari'ye girmek isteyen birçok kadro ve savaşçımız I-KDP tarafından zorla alkonularak uzun süre denetim altında tutuldu. Güçlerimiz Güney Kürdistan'da hareket etmeleri tümiyle engellenmek istendi. Niyet açıktı: Güçlerimiz Hakkari'ye girişinin engellenmesiyle düşmanın son tedbirlerini alma için fırsat yaratılıyordu. Öte yandan İKP daha da alçakça bir tutum sergiliyordu, koryucuk kanatları altına aldığı "Peşeng" ve "KUK-SE" gibi provakasyon çetelerini kuşkartarak sürekli bir çatışma ortamı yaratmak istiyordu. En sonu Nisan ayı tezgahında sekiz yoldaşımız İKP'nin tezgahla-dığı bir komploda katlediliyor, ülkeye girmek üzere bekleyen güçlerimiz tümiyle çatışmamız içine çekilerek, Bahar Atılımı boş çıkarılmaya çalışılıyor.

Gerçi bu duruma bir sonraki bölümde daha geniş değineceğiz. Ama hemen belirtelim ki, Ortadoğu devrimci hareketlerinin başında trafik polisi rolüne soyunan, devrim için atağa kalkmak isteyen güçleri kendi kurduğu hizadan ilerletmeye çalışıyor İKP'nin, Güney Kürdistan'da Parti güçlerimize karşı giriştiği komplolardan güttüğü amaç, sadece PKK'nin zayıf düşürülmesi değil, bitirilmesi idi. Sonuçta bu yeni filizlenen Kürdistan Devriminin imha edilmesi, tasfiyesi uğratılması demektir. Bu noktada denilebilir ki, İKP Türk faşist sömürgecileriyle objektif olarak aynı amaçlarda birleşti. Revizyonizm ve reformizm ulaştığı çürüme ve dağılma noktasında faşist bir yönetimle kendisini aynı çizgide buldu: Devrimi öldürmek! Ağız kuşullarını yedeğine alan faşist Türk sömürgecilerinin bütün güçlerini sınırlı devrimci güçlere yığdıkları ve Parti güçlerimize üzerine cullanan birçok yoldaşımızı katlettikleri günlerde, İKP'nin de sınıra karşı yakasında sekiz yoldaşımızı şehit etmesi başka ne anlama gelebilir? Yine de ağır kayıplar pahasına olsa bile Partimiz bu tehlikeli oyunları boş bırakmasını bildi. Güçlerimiz ülkede, görevlerinin başına döndüler.

1985 yılı baharıyla birlikte, önüne yoğun bir faaliyet programı koymuş olarak başlayan yeni dönem Hakkari çalışmalarımızın, aradan belli bir süre geçtikten sonra, eski temposundan bir şeyler yitirdiği açıkça belli oldu. Yeni dönemde çok daha ileri gelişmeler yaratabilecekleri inancıyla bölgeye giren çalışma birimleri, faşist sömürgecilerin eskisine oranla kat kat artırdığı önlemler karşısında bir ölçüde şaşkınlık geçirdiler. Gelişme sağlayabilecekleri ilişkin inançlarını geliştirmeye yaratma kararlılığına dönüştürmediler. Düşman tedbirlerini tümiyle savunma üzerine kurmuştu.

Düşman karakollarının etrafı tel örgüler, hendekler, mayın tarlaları ve savunma mevzileriyle çevrilmiş, kuvvetlerin sayısı artırılmıştı. Gece-leri hiçbir asker karakolda kalmıyor, gelebilecek bir saldırıya karşılıklamak üzere mevzilere yerleşiyorlardı. Köylerin çevresi asker-milis karışımı ile kordon altına alınıyor, geceleri köylere giriş olanaksız hale getirilmek isteniyordu. Ancak gündüzleri seyredilen düşman askeri araçları kalabalık konvoylar dışında hareket etmiyorlardı. Şemdinli gibi arazinin ancak belli yerlerde geçit verebilen noktalarda tutuluyor, birimler hareket olanakları mümkün olduğu oranda kısıtlanmaya çalışılıyor. Bölük düzeyindeki Kontr-gerilla timleri alanı tarıyorlar ve belirli yerlere pusular atıyorlardı. Geçmişte "tarafsız" kalmayı çıkarılma daha uygun bulan bazı aşiret ve kabile reisleri, yoğun düşman tedbirlerinden aldıkları güvenle çeteliğe soyunmuşlardı. İşte böyle bir ortamda, mevcut güçleriyle fazla bir şey yapamayacaklarına inanan bazı birimler, adeta halk kitlelerinin ruh halini sergileyerek bir bekle-gör tavrı içine girdiler. Bu durum en somut örneği Şemdinli'de ortaya çıktı. Şemdinli'de başlangıçta Tahire Kemle gibi ajan-milis çetebası bir unsuru Feran adında önde gelen bir hainin cezalandırılması kitlelerde belli bir canlanmaya yol açtıysa da, arkası gelmediği için düşmanın yarattığı ortam yitilmedi. 19 Haziran günü Şemdinli-Yüksekova karayolunda iki personel taşıyıcı düşman aracı bir kurtuluş birliğimizin kurduğu pusuya düştü. İçlerinde subayların da bulunduğu çok sayıda düşman askeri imha edildi. Aynı eylemde birlik komutanı olan Mehmet AĞASLAN (Naşır) yoldaşın şehit düşmesine rağmen, saldırı ve direniş ruhunu öne çıkaran ve kitleler üzerinde muazzam bir etkiye bulunan bu eylemin sonuçları da yeterince toparlanmadı.

29 Haziran günü bölge askeri güçlerine bağlı bir birliğimiz, Çukurca-Hakkari yolunu keserek yoldan geçen bütün arabaları durdurdu. Çukurca'da ajan-milis yapının elebaşlarından olan Kadir Kaçmaz ve Kasım Karataş adındaki hainler silahlarıyla birlikte ele geçirildiler. Her iki unsur olay yerinde idam edildi. Ardından 13 ile 17 Temmuz tarihleri arasında bölge askeri güçlerimizle sömürgeci ordu birlikleri arasında yoğun çarpışma meydana geldi. Düşman birliklerine ve ajan-milis çetelere ağır kayıpların verildiği bu çatışmalarda Yaşar KAHRAMAN (Cuma), Bozan OKTAY (Tekin), Abdülcelil YILMAZ (Rubar), ve Celal adlandırılan değerli kadro ve savaşçılarımız şehit düştüler. Uzun bir süreden beri kitleler arasında çalışan ve yığınların önderleri olarak içtenlikle benimsedikleri bu yoldaşlarımızın kaybı da halkı alabildiğine sarstı. Kitlelerdeki beklenti bazı alanlarda umutsuzluğa dönüştü. Özellikle Şemdinli ve Oraman mmtkasında ajan-milis çeteler daha pervasızca hareket etmeye başladılar. Şemdinli'de Partimizin önder kadrolarından Hamit AVCI (Hasan) yoldaş, Gerdi aşiretinin Berox kabilesi reislerinden ve I-KDP ile ilişkileri olan Mehmet Sait adındaki bir hain tarafından katledildi ve cesedi Grana karakoluna teslim edildi. Daha sonra I-KDP'nin bu olaydaki rolü çok daha net bir biçimde açığa çıktı. Adı geçen hain, TC'nin izniyle Güney Kürdistan'a geçmiş ve I-KDP güçlerinin yanında kalıyordu. Ancak bu durumun gizlenebilmesi için önce tutuklanmış, serbest bırakıldığına Güney'e kaçtı süsü verilmişti. Türk sömürgecilerine karşı savaşmak istediğini belirtmesi ve görüşme talebinde

Hakkari'de Yükselen Devrimci Direniş...

bulunması üzerine Hamit yoldaş kendisiyle görüşmüştü. Bu görüşmeden sonra, Hamit yoldaşla birlikte sınır üzerinde bulunan ve tümüyle I-KDP güçlerinin barındığı Zété köyüne kadar gelen Mehmet Sait, burada I-KDP güçleriyle işbirliği içinde kendisine bağlı çetelerle önceden planlanmış komplozu tezgahlayarak Hamit yoldaşı etkisizleştirmiş; sadık bir uşak olduğunun kanıtı olarak, yoldaşımızın kanlı cesedini faşist Türk sömürgecilerine sunmuştur. Faşist Türk sömürgecilerinin hesabına halen milislik yapan bu aşağılık hain, aynı zamanda Şemdinli'nin karşı yakasında Hayatê adı verilen mınıtkada bugün I-KDP'ye "peşmerge"lik yapmaktadır.

Şemdinli yöresindeki ajan-milis çetelerin hemen hemen tamamının I-KDP ile sıkı ilişkisi içinde olması ve Kurtuluş Kuvvetlerinden gelebilecek tehditler karşısında güvenceyi esas olarak bu güçte görmesi, alanda faaliyet yürüten birliklerimizin bu yapıya devrimci bir tarzda yönelmemelerinde temel bir rol oynamıştır. Süreç içinde bazı arkadaşlarımızda, alanda I-KDP etkinliğinin aşılamayacağı anlayışı gelişmeye başlamıştır. Soruna böylesi bir sağ yaklaşım, sessiz boykot tarzında kendini ortaya koymuş, ajan-milis yapıya karşı mücadele ertelenmiştir. Ajan-milis yapıya karşı savaşma ve bu yapıyı dağıtmaya çalışmanın, özünde I-KDP'ye karşı savaşmak demek olduğunu çok iyi farkeden bazı arkadaşlarımız, Gü-

ney Kürdistan kapısının kapanmasını istemedikleri için, böyle bir mücadeleyi yükseltecek cesaret ve kararlılığı gösterememişlerdir. Bu bir gerçek ve bilinçli bir yönelim olmasa da ortaya çıkan sonuç budur. İçerde düşmanın azgın baskı ve saldırılarına dayanamayan, alanda çalışan arkadaşlarımızın çoğunlukla sınırın Güney kesiminde kalmaları ve alana girmekte ciddi bir isteksizlik göstermeleri olgusu da bunu doğrular niteliktedir.

Açık ki, "iki ateş arasında kalmak istememe" gibi ilginç bir yaklaşım sergileyerek, faşist sömürgecileri ve yerli uşaklarına karşı devrimci savaşı yavaşlatan saçılık eğilimi, bu alandaki mücadelede küçümsenmeyecek zararlar vermiştir. Herşeyden önce eylemsizlik ortamından güç alan sömürgeciler, halk yığınları üzerindeki terörü daha da şiddetlendirmişler, halkı mücadeleden uzaklaştırmaya ve kurtuluş umutlarını kırmaya çalışmışlardır. Sırf yakınları kurtuluş birliklerinin saflarında yer aldıkları için, Ahmet ve Cihangir SAKİN adlı Partimiz taraftan iki kardeşin ajan-milis çeteler tarafından hunharca katledilmeleri bunun açık bir örneğidir. Faşist sömürgeciler, bu katliamla halka gözdağı vererek Kurtuluş Kuvvetlerimize yeni katılmaları önlemek istemişlerdir. Özellikle Şemdinli gibi Hakkari'nin kalbi olarak adlandırılabilen olan bir alanda, 1984 yılındaki gelişmeleri dikkate alarak, 1985 yılında tutunmak için mucize arayan sömürgeci-

ler, sonuçta duruma egemen olmayı başarabilmişlerdir. Kürdistan halkı kendiliğinden düşmana karşı en az mücadeleye katılmaya yatkınlık gösteren bir halktır. Buna bir de savaş alanında halk kitlelerinin çoğu zaman düşmanla barışa bırakılması, içeriye girdiğinde, birimin çok dar bir sınırdaki üzerinde hareket etmesi, ender görülen içerilere kadar uzanma durumunda bile alelacele sınır gerisine çıkmayı düşünmesi gibi olumsuzluklar da eklenen kitleler sindirilmiş, ajan-milis çeteler ise iyice azmıştır. İşin ilginç yanı bu son derece geri hareket tarzı I-KDP tarafından da teşvik edilmiş; başka alanlarda devrimci birliklerin bazen Güney'e geçmeleri sert bir tepkiyle karşılanırken, Şemdinli için hiç ses çıkarılmamıştır. Güney kapısı Şemdinli'de çalışan birimizde hemen her zaman açık tutulmuştur, bu kapı "umut kapısı" olarak gösterilmek istenmiştir. Elbette bunda şaşılacak bir şey olmaz. Gerek faşist Türk sömürgecileri, gerekse ilkel milliyetçi güçler, varlıklarıyla her zaman bir tehdit unsuru olarak kalsalar bile, devrimci kuvvetlerin eylemsizliğini ehven-i şer bir durum olarak benimsemişlerdir.

Devrimci güçlerin sayısal bileşimi ne kadar yetersiz olursa olsun, düşman alana ne denli büyük askeri yığınlar yaparsa yapsın, bu alanda devrimci çalışma yapmak her koşul altında olanaklıdır. Kaldı ki böyle bir durumda bile düşmanın ne denli büyük bir acizlik ve korku içinde olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yoktur. Duruma

en çok egemen gördüğü anda dahi düşman korkunç bir zavallılığa sergilemiştir. Kurtuluş Kuvvetlerimizden gelebilecek muhtemel saldırılara karşı kendi askeri güçlerini sürekli alarm halinde tutmuş, çeteleri tüm gücünü karakollardan çıkarıp mevzilere yerleştirmiş, tek bir askerin bile uyumasına izin vermemişler. Hastalık derecesine ulaşan bir korkuyla hep savunma durumunda kalmayı tercih eden, sürekli dışardan gelebilecek bir saldırıya göre kendisini ayarlayan bir düşman gerçekte zavallıdan başka bir şey değildir. Geniş bir alanı tümüyle denetim altına almak için güçlerini dağıtan bir düşman, bu noktada çok şeyler yitirmiştir. Parçaları bölünmüş kollarının her birinin devrimci kuvvetlerin ani saldırılarıyla imha edilmesi her an olanak dahilindedir. Düşman 1985'te Hakkari'de bu durumu yaşadığı. Ama doğru devrimci çalışma tarzını yeterince hayata geçiremeyen birimlerimiz, düşmanı geriletecek bir devrimci savaşı geliştiremediler.

Yeni dönem Hakkari direnişimiz eskinin küçümsenmeyecek kazanımları ve geçmiş pratiğimizin hata ve yetersizliklerinin devrimci eleştirisinden zengin dersler çıkarılması temeli üzerinde yükselir. Yetersizliklerimiz yeterliliğe, güçsüzlüklerimiz güçlenmeye dönüşürülerek mücadele alanına giriliyor. Yeni dönemde vatan hainlerini cezalandırma hareketi başarıyla sürdürülüyor. Çeteler yoğun bir biçimde silahsızlandırılıyor. Düşmanın ilkel milliyetçilik ile işbirliği içinde devrimci mücadeleyi durdur-

mak için büyük umutlar bağladığı ceticelik bozguna uğrathıyor. Hainler acımasızın cezalandırılıyor. Ve namular dinmeyen bir öfkeyle faşist Türk sömürgecilerine çevriliyor. Kurtuluş Kuvvetlerimiz düşman askeri güçlerinin burnunun dibinde hainleri tepeliyor; ama korku içindeki düşman taburları, müdahalede bulunmak bir yana, bir tek mermi sikabileceği gücü bile kendilerine bulamıyorlar. Düşmanın uğradığı kayıplara karşılık bir tek savaşçının burnu bile kanamıyor. Bu büyük bir başarıdır, ancak bunun yetmeyeceğini ve mücadelemizin ilk adımı olduğunu iyi biliyoruz. Gerçek başarıyı kurtarılmış bir Hakkari'ye ulaşmaktan geçtiğinin bilincindedir.

Düşman tamamen hareketsizliğe mahkum edilmiş görünmektedir. Bu onun dışardan görünen durumudur. Ama içerden şinsi oynayan ve planlar üretmeye ve uygulamaya çalıştığına kuşku yoktur. Faşist ordunun kurmayları devrimci kuvvetlerin konuşulabilecekleri alanları önceden tespit etmeye çalışmakta, ardından aynı anda tespit edilen noktalara büyük askeri kuvvetler seferber ederek saldırıya hazırlanmaktadır. Düşmanın bu planlarını boşa çıkaracak önlemlerin alınması zorunludur. Düşman kuvvetlerini adım adım yıpratıp yok ederken, kendi kuvvetlerimizi koruyup geliştirmemiz şarttır. Kuvvetlerimizi korumak ve geliştirmek ise, devrimci savaşı yükseltilemiyle olanaklıdır. Bu kurtuluş güçlerimizin önemle dikkat etmeleri gereken bir noktadır.

-Ulusal Direniş Savaşımız Hakkari'de Mutlaka Zafer Kazanacaktır!

DEVAM EDECEK

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ YENİ BİR YILDÖNÜMÜNDE

Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçiler, 15 Ağustos Atılımının 2. yıldönümünü ve HRK'nin kuruluşunu, büyük bir coşku ve azimle düzenledikleri gece eylemi ve çeşitli toplantılarla kutladılar.

9 Ağustos'ta Almanya'nın Hannover kentinde düzenlenen "15 Ağustos'ta Dayanışma Gecesi"ne 5000 dolayında bir kitle katılımı gerçekleşti. Salonun tıklım tıklım dolduğu gecede, Kürdistanlı emekçilerin yaşadığı coşku tarif edilemez boyutlara ulaştı. 15 Ağustos Atılımının kararlılığı delen ışığı, geceye de tümüyle aydınlığı getirdi. Kürdistanlı emekçiler aydınlık günlere duydukları özlemi gecede yeniden dile getirme olanağını buldular. Gecede yaşananları anlatmak ve anlatılanları tam olarak kavramak için, o anı yaşamak, görmek gerekir. Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, burada dile getirdiklerimiz yaşananların sadece bir bölümüdür.

Faşist Türk sömürgeciliği ve uşaklarının tüm saldırı ve komplolarına rağmen, kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelemize duydukları sempati ve ilgi günden güne artmaktadır. Tüm engellere rağmen kitleler adeta bir sel gibi ulusal kurtuluş saflarına akın etmektedirler. Bu durum, kendisini en açık olarak gece, yürüyüş vb. eylemlere katılmada göstermektedir. Tasfiyeciler sol ve efendileri, Türk devletinin temsilcileri, tüm saldırı ve provakasyonlarına karşın, ulusal kurtuluş mücadelemizin kitleler üzerinde yarattığı derin etkiyi kıramamaktadır.

Kürdistan halkının silahlı gücü

HRK iki yaşında. Yani halkımız kendi öz silahlı birliklerine kavuşalı iki yıl oldu. Bu iki yıl zarfında HRK önemli mesafeleri aldı. Hem nicel ve hem de nitel olarak büyüdü. Faşist düşmana ağır darbeler vurarak, çöküşünü daha da hızlandırdı. Tüm bu gelişmeler, HRK'nin ilanının 3. yılına girdiğimiz bir dönemde artış gösterdi.

İşte Kürdistan halkı, hangi alanda olursa olsun silahlı birliklerine kavuştuğu bugünün derin coşkusunu yaşamaktadır. Kiloetrelerce uzakta, ülke hasretiyle yanıp tutuşsalar da böylesi mutlu bir günü kutlamadan edememektedirler. Yine bazı çevrelerin, çeşitli söylemler geliştirerek bu yıl da gece eylemine yönelik türlü engellemeler ortaya çıkarmak istediler. Ama bu söylemler, sahiplerinden çirkin yüzünü açığa koymaktan

başka bir işe yaramadı. Kürdistanlı emekçiler, modern tarihlerinin unutulmaz efsanevi günü olan 15 Ağustos'u kararlı bir şekilde, tüm gericiyle meydan okuyarak kutladılar.

Binlerce emekçinin doldurduğu salon bir isyan gününü yaşadı. Ulusal giysiler içinde salonu doluran emekçiler, zafere dair inançlarını pekiştirdiler. HRK'nin 3. kuruluş yılına girmesi ve güçlü eylemlerle bunu gerçekleştirmesi bu inançları güçlendirmekteydi.

Şehitlerin şehidi, HRK'nin değerli komutanı Mahsum KORKMAZ (Ağit) yoldaşın anısına düzenlenen özel bir program büyük bir ilgi görürken, beğeni de kazandı. Mahsum KORKMAZ yoldaşın kişiliğinin, konuşma, şiir ve türkülerle dile getirildiği program, halkımızın değerli komutanı, ulusal kahramanımız Ağit yoldaşın, çeşitli dönem-

lerde çekilmiş resimlerinin slaytlarla gösterilmesi eşliğinde sunuldu. "Ağitler Ölmez", "Yaşasın HRK" sloganlarının sık sık atıldığı programda, emekçiler böylesi değerli bir önderi yitirmenin büyük acısını bir kez daha yüreklerinin derinliklerinde duyarken, tüm şehitlere olduğu gibi, Ağit yoldaşa karşı da görevlerini yerine getirmedeki kararlılıklarını ortaya koydular.

7'den 70'e her yaştan ve her yöreden emekçiler, gece eyleminin başından sonuna kadar bitmek tükenmek bilmeyen bir nefesle ortak sloganlarını haykırdılar. Yaşlı bir yurtseverin gecenin sonuna kadar büyük Komutan Ağit yoldaşın posterini kucağında taşıması, yurtsever bir kadının ise kucağında iki çocuğu ile ayakta, "Biji Serok APO" sloganını haykırması vb. birçok

örnek, halkımızın ordulaşmaya ve ulusal kurtuluşa duyduğu derin özlemi dile getirmekteydi.

Gecenin anlam ve önemini, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzeyi, buna karşı saldırı ve yerine getirilmesi gereken görevleri ortaya koyan konuşmanın ardından, Diyarbakır zindanlarında uzun bir dönem kalmış olan bir savaş esirinin anınları anlatması kitlelerde coşku ve savaş azmini doruğuna çıkardı.

Bu yıl gecenin ayrı bir anlamı daha vardı. HRK, 2 yıldır savaş yürütmektedir ve bu savaş faşist sömürgeciliği büyük bir çıkmaz içerisine sokmuş bulunmaktadır. Bu süreç içerisinde savaşımızın giderek artan kitlesel karakteri bu eyleme de yansdı. Gerek salonda ve gerekse programın sunuluşunda 7'den 70'e birçok emekçinin görev alması da bunun bir kanıtıdır.

Kürdistanlı emekçiler, ülkelerinden uzakta, ama her an ülkeye yaşayan bir duygu, bir düşünce ve bir inançla geleceğin dev ordusunun 2. yaşını doldurmasını büyük bir eylemle kutladılar.

Halk ordumuzun yeni yıldönümünü zafere daha yaklaşmış olarak kutlayacağımız gibi, zafere kazanarak sancılarımızı düşman kalbine dikerek de bağımız ve özgür bir temelde büyük törenler düzenleyeceğiz. Bu bir hayal değil, aksine geleceğin tamamlanması gereken yarım kalmış yönüdür.

15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünü, bu inancımızı daha da pekiştirmiş olarak ve daha ileri mevzilere ilerleyerek kutluyoruz.

Impressum

V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £.
Hollanda 2.50 hfl.
Belçika 50.00 bfr.

Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 ff.
İsviçre 2.00 sfr.
İsveç 5.00 skr.

Kuzey-Batı Kürdistan'ın doğu yamaçlarında zirvesi bulutlarla kukac kucağa bir dağ var; Ağrı Dağı. Bu dağın heybeti, sadece doğanın muhteşem bir görüntüsünü sergilemesinden ötürü değil. Orada Kürdistan'ın dünü ve bugünü yazılı.

Katledilen isyancıların kemikleri üzerinde, ABD ve NATO'nun dinleme tesisleri, radarları, askeri üyünaklarının bulunduğu Ağrı Dağı... Katledilen atalarının intikam haykırışını mücadele bayrağı haline getiren, yaşayan Kürdistan'ı yaranların silahlarında efsaneleşen Ağrı Dağı... Yani ilk bakışta bir tane gibi görünse de iki gerçeği yaşayan, geçmişle bugünü en devrimci tarzda birleştiren bir efsane, bir tarih... Bu yazı, çağdaş Ağrı Dağı efsanesinin bir kesitini anlatmaya çalışacak.

Sömürgeci-faşist basın, son aylarda Ağrı Dağı ve çevresindeki gelişmeleri daha sık gündeme getirir oldu. Ağrı'dan gelen haberlerde, sömürgeci-faşist ordunun Ağrı etkilerine olağanüstü güç yığdığını, sürekli operasyonların yapıldığını, son yıllarda yapımı hızlandırılan yollar sayesinde sömürgeci ordunun askerî araçlarını zirveye kadar çıkarmaya çalıştığını öğreniyoruz. Sömürgeci-faşist basına bakılırsa, Ağrı Dağı ve çevresinde izinsiz-habersiz bir kuş bile uçamazmış!

O halde bu telaş niye?

Çünkü Türk faşist sömürgecileri Ağrı'da tarihin en keskin hesaplaşması içerisinde dünya insanlığını gözleri önünde yargılandılar. Ağrı, onların ölüme mahkum oluşlarını bir kez daha açığa çıkırttı alan oldu. Bir halkın, bedenleri katledilse de öldürülemeden ruhunun isyanı, teslim alınmayan direnişiyi karşılaştılar. Kürdistan'ı "gömdük" dedikleri yerde, sayıca çok az da olsalar büyük temsil güçleriyle PKK partizanlarının şahsında yaşayan, direnen Kürdistan'ı bütün canlılığı, kini ve durdurulmaz mücadele kararlılığıyla karşılarında buldular.

20 Ağustos 1985 günü, Ağrı Dağı'nın zirvelerinde yaşanan gerçek bu idi. Sayıları çok az olan partizan grubu, günlerdir süren hazırlıklarla ve savaş helikopterleriyle üzerlerine yürüyen bir düşman kuvvetine karşı karşıya idiler. Karşılarındaki düşman en son teknikle donatılmış bir ordu ile üzerlerine giderken, partizanlar sadece ferdi silahlara sahiptiler. Ama, her birisi yüreklerinde yaşadıkları tüm Kürdistan halkıyla birlikte savaştılar. Mermileri azaldı... sayısız kurşun yarası aldılar... birbirlerine siper oldular... ama, sayıları binleri bulan düşman kuvveti karşısında halk ordusuna komuta ettiler, Kürdistan'ı isyana çağırıldılar ve son nefeslerinde bile zafer yaşadılar.

Daha dün kadar bir halkı, bir davayı ezdiği iddiasını yürüttüğü Ağrı'ya, düşman şimdiki korkuyla bakıyor. Ağrı Dağı'na tırstik amaçla çıkmak ve hatta çobanların kaval sesinin duyulması bile yasak. Sömürgeci-faşist düşman, Ağrı'nın en küçük kaya parçalarını bile binlerce askerin kuşatmasını altında tutmaya çalışıyor. Görülüyor ki, sorun burada Ağrı Dağı'nda, HRK birliğinin olup olmaması da değil. Orada direnen halk tarihimize bugünün PKK önderliğinde direnen ve savaşan Kürdistan'ın birleşmesi ve buradan tüm dünyaya iletilen mesajı için yeterli.

Kürdistan halkı, modern Ağrı Dağı efsanesi yazılırken, birliğinin başında direniş emrini veren bir komutanı tanıdı. O'nun komutasındaki Ağrı Dağı direnişçilerinin bağırma bastı.

20 Ağustos 1985 günü kuşatıldıklarında Mehmet ERTÜRK ve yoldaşları son kurşuna kadar savaşmaya hazırlandı. "Faşist Türk sö-

Ağrı'da Direniş Sürüyor

AĞRI KAHRAMANLARINI SELAMLIYORUZ!

sömürgeci güçleri, gerici ve çağdaş bir zorla ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel olarak hala halkımızı ve değerleri tahrip etmeye yönelik faaliyetini devam ettiriyorsa, halkımıza karşı baskıların dozağı katliamlar düzeyine varmışsa, bu gerici zora karşı binlerce insan başkaldırmış, bu uğurda yüzlerce şehit düşmüş ve binlerce kadro, yurtsever hala tutukluysa bunun bir anlamı olmalıdır. Bu mücadeleyi sonuna kadar götürmemek ve bu alanda herhangi bir hazırlık ve çaba içerisine girmek bizi öznel ve olumsuz yönde etkilememelidir. O zaman şunu düşünürüz; 'bu mücadelede o kadar insanın canı yandı, ne gereği vardı' diyebiliriz. Ve aynı zamanda ihanet damgasını da hak etmiş oluruz. Ama diğer grup ve akımlar gibi böyle bir ihaneti kabul etmemek ve gelecekte tarihi rolümüze oynamak için bu hazırlık içerisindeyiz. Şunu da belirtelim ki, mücadeleden gösterdiğimiz çaba ve fedakarlıklar, katlandığımız zorluklar ne olursa olsun kendimizi halka karşı, Partiye, şehit ve tutuklu yoldaşlara ve bir bütün olarak da tarihe karşı sorumlu hissetmeliyiz...'

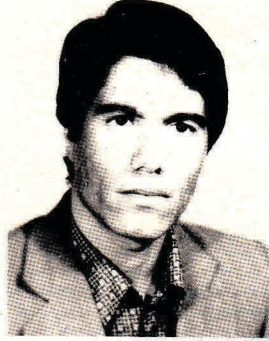
1 Ocak 1982 tarihli raporunda yukarıdaki sözleri yazan M. ERTÜRK, son 3 yıllık mücadele pratiğinin her dakikasında bu sorumluluğu temsil ettiği gibi, yaşamını aynı sorumlulukla noktalamasını da bildi. Birliğine verdikleri emir, halka, Partiye, şehit ve tutuklu yoldaşlara ve tarihe karşı duyulan sorumluluğu temsil etme, PKK'nın ve özel olarak da şehitlerinin mücadelesinde dile gelen bağımsızlık tutkusıyla tüm bir halk adına ruhun isyana kalkışı, Ağrı isyancılarının dile getirilmesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Bayrağının zaferi müjdesiyen kızılığıyla Ağrı'nın doruklarına dikilişi idi.

20 Ağustos 1985 günü, Ağrı Dağı'nın zirvelerindeki çatışma saatleri sürdü. Halkımızın kahraman savaşçıları sayıca çok azdı, ama cesurdu, merttiler, milyonları temsil ettiklerinin, bir halkın dile geçti olduklarını bilincindeydiler. Karşılarındaki düşman ise sayıca çok fazlaydı, en modern teknikle donanmıştı, ama korkaktı, kalleşti, suçluluğun bütün zayıflığını üzerinde taşıyordu, çünkü karşılarında daha dün katlettikleri binlerce Kürt insanının dirilişini, hesap sordukunu görüyor, kulaklarında onların intikam haykırışlarını duyuyorlardı.

Saatler süren çatışmada Mehmet ERTÜRK ve Fuat ASLAN şehit düştüler. Ama yenilgiyi kabul etmediler, yenilmediler, ulusal kurtuluşta boyun eğdirilemeyen bir isyan, bir çağın olarak Ağrı'nın zirvelerinde bayraklaştılar.

Sömürgeci-faşist düşman bunu bir kez de kendisi itiraf etti. Şehit yoldaşların bedenleri sıkılan kurşunlar, kasatıra ve dipçiklerle tanınmaz bir hale getirildi. Düşman, şehit yoldaşlarımıza yenilginin hırsıyla saldırdı, ölüme yaşamaya yaratan bu çağdaş efsane kahramanların ölü bedenlerinden bile nasıl bir korku duyduğunu acizlik içinde sergiledi. Ve ulusal kurtuluşun bayrağı o günden itibaren Ağrı'nın zirvelerinde, halkımız da ha gur sesle isyana çağırırken, düşman için ise korku kaynağı olarak gururla dalgalandı.

Ağrı direnişinin ölümsüz komutanı Mehmet ERTÜRK, 1960 yılında Halfeti'nin Zehpir (Gülaçan) köyünde emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. O'nun

hayatı, bu bakımdan da Kürdistan dağlarıyla kırlarının isyanda birliği anlatılmaktadır. Mehmet ERTÜRK, ulusal kurtuluş düşünceleri lise yıllarmdayken tanıştı. Gençti, enerjikti, yüreği umutla doluydu. Bu ne genç, ama büyük yüreğiyli halk için yaşamam-halk için savaşış ölmeyen ağır sorumluluğunu omuzlama yüceliğinden geri durmadı. Nizip lisesine devam ettiği yıllarda faşistlere karşı mücadelesinden ötürü, önce okul idaresi tarafından ve daha sonra da gözaltına alınarak çeşitli cezalara çarptırıldı. Mehmet ERTÜRK, okul masraflarını içlik yaparak kazanmak zorundaydı. Bir öğrenci olmasına rağmen, profesoryayı yaşayarak öğrendi. Profesyonel devrimciğe atılışına kadar da yaşamını böyle sürdürdü. Son işyerinden ayrılınca biriktirdiği parasıyla küçük bir silah almıştı. Ağustos 1978'de Mehmet ECE (Tosun) yoldaşın Türk sömürgecilerinin kiralık usakları olan faşistler tarafından katledilmesi ardından, her şeyiyle silahlanmış olarak, bütün benliği ile kendisini davaya verdi.

İlk resmi faaliyeti öğrenci-çocukluk içerisinde propaganda ve eğitim çalışmalarını oldu. Daha sonra Nizip'teki eylemsel-askeri faaliyetin sorumluluğuna getirildi. Faşistlere, devletin askeri ve diğer resmi görevlilerine, ajan yapıya karşı birçok eylemin planlayıcısı ve bizzat uygulayıcısı oldu. 1979 Şubat'ında Nizip MHP İlçe Başkanının öldürülmesi olayına katıldığı iddiasıyla gözaltına alındı. 18 gün süren vahşi işkenceye maruz kaldı. Ancak göşterdiği direnişle suçlamaları kabul etmemesi sonucu hiçbir gerekçe oluşturamayan sömürgeciler, O'nu serbest bırakmak zorunda kaldılar. İkinci kez tutuklanması ise 6 Mayıs 1979 tarihinde, Nizip MHP İlçe Başkanının öldürülmesi olayına katışma iddiasıyla idi. Bu O'nun için uzun bir tutuklanma dönemini başlattı. Tutukluluk yaşamı 16 ay sürdü. Bu davada, mahkemeyle bile çıkarılmadan bütün savunma hakları gaspedilerek idam cezasına çarptırıldı. Ancak Mehmet ERTÜRK yoldaş, Partinin özgürlük ve güç veren kollarını cezaevinde de yanında buldu. Parti tarafından cezaevinden kaçırıldı. Cezaevinden kaçınılı şı sonrası faaliyet alanı Pazarcık oldu. En zor koşullarda, bir yığın örgütlenme sorunlarıyla mücadele içerisinde geçen bu süreç, Parti tarafından yurt dışına çağırıldı

1980 yılına kadar devam etti.

Yurt dışında sürdürülen yeni sürece, hazırlık ve kadro eğitim faaliyetlerine en özlü yaklaşan militanlardandı. O, Partinin bu zor yıllarında daima Partinin yükünü hafifletmeye ve bunun için de en başta kendisini gerekli devrimci ölçülere ulaştırmaya çalıştı. Kişisel nedenlerden kaynaklanan sorunların, ikirciklik ve samimiyetsizliğin düşmanı oldu. Bu yıllarda yazdığı bir raporda şunları söylüyordu: "Hareketimiz bu aşamada zor bir durumdadır. Bunun bilincindeyiz. Parti bu yıllarda bizden daha çok yardım ve fedakarlık beklemektedir. Bu mevcut durumda Hareketi zor durumda bırakmaya, sorunları çözöğaltmama dikkat etmeliyiz. Örnekle olarak, bazı insanlar sorun çıkarmaya çalışıyor. Bu tür insanlara buraya gelip de sorun çıkarmalarına izin verilmemesi gerekmektedir. Bu insanlar bilmelidirler ki, Kürdistan'da savaşın, Harekete bağlı sayısız insan vardır. Bu hak gerçekte onların hakkıdır. Eğer onlar bizim sahip olduğumuz bu olanaklara ulaşmış olsaydılar, şüphesiz ki Partimiz çok daha güçlenecekti. Şimdi bu olanakların içinde bulunup da onları kendi basit sorunlarıyla çönmeye kalkınlar kesinlikle izin veremeyeceğiz..." Çok açtır ki, mücadelede böyle bir yaklaşım dava adamı olmanın en somut örneklerinden birisidir. Bu yıllarda Partimiz çok soyuz çıkışlara da tanık olmuştur. Partinin bin bir zorlukla karşı karşıya olduğu dönemi, mücadeleden kaçışın teorilerini hazırlayarak geçinilenler, basit sorunlarla Partiyi uğraştırarak yükü ağırlaştırınlara, gelişmek ve geliştirmek için tek bir adım atmak bir yanı, ruhi ve bedenen çürümüşlüğü yaşayarak hastalıklı varlıklar olarak ortaklık dolaşınlar, mücadeleye kendisini katamayaacağı hiçbir şeyi olmayan örnek bir militandı. Nitekim bunu kendisi de bir soruya verdiği cevapta bir yönüyle de olsa şöyle anlatıyor: "Son olarak sorulan, hangi alanda çalışmak istiyorsunuz? sorusuna gelince: Bence bir militan her alanda çalışmak istememlidir, tüm yeteneklerini öne sermeli, halkı ve Partisi için bunu yapmalıdır. Hele hele Kürdistan gibi bir ülkede devrimin uzun vadede devam edeceği ve zor koşullarda gelişeceği dikkate alınrsa, bir kadronun kendisini şu veya bu görevde sınırlı görmesi gerçeği değildir. O, ülkesi, halkı ve Partisine varolmak için ne gerekiyorsa onu yapmalıdır..."

Mehmet ERTÜRK yoldaş, Parti II. Kongresi ardından ülke pratiğine bu ruh ve bilincle yürüdü. Bir müddet katıldığı Güney Kürdistan'daki hazırlık çalışmalarından 1983 yılında, Van-Başkaçe-Çatak alanlarında doğrudan ülke pratiğinin

inde yer aldı. Bu yıllar mücadelemiz açısından son derece önem taşıyordu. Birçok gücün ömrümüze zaman biçtiği ve kesin imha olacaklar gözüyle baktığı bu süreçte, Parti taktiğinin başarıyla hayata geçirilmesi bir dava adamı olarak Mehmet yoldaşın, en büyük arzusu ve çabası oldu. Gerçekten ağır sorunlarla karşılaştılar. Bir dönemde de olsa kopan veya zayıflayan kitle ilişkilerini yeni temellerde güçlendirmek ve silahlı propaganda geçişi sağlamak için keşif, istihbarat vb. çalışmalar yürütmek, sayıları bir elin parmağı kadar bile olmayan küçük birimler için mütihş bir devrimci irade ve çabayı gerektiriyordu. Nitekim bu yücelmeye ulaşamayanlar da çıktı. Zorluklar karşısında daralıp küçülenler, dağlarda adım atma gücünü bile kendilerinde bulamaz hale geldiler, bunlardan bazıları alçakça bir kaçışta tercih etti. Ancak davamın gerçek temsilcisi olan her PKK militanı gibi Mehmet yoldaş da, devrimci inanç, bilinc ve iradenin yaratıcı büyüklüğünü yaşamamıştı. Sorumluluğundaki bu küçük birlik ulusal kurtuluşluğunun temsilcisi olarak, yaşanan ihanetlere rağmen, halkla kucaklaşmayı bir gerçek haline getirdi ve 1984 yazında, 18 Mayıs Silahlı Propaganda Birliği olarak mücadeledeki kimliğini kazandı. 15 Ağustos Şanlı Artılımlın kitleler üzerinde yarattığı mütihş devrimci etkinin örgütlenmesinde ve düşmana vurulan yeni darbelerle daha da güçlendirilmesi için artan bir şekilde çalışmasına devam etti. Mehmet ERTÜRK yoldaş, Kürdistan halkının elde silah savaşan şanlı bir gerillası olarak, silahlı direnişini 1985 baharından itibaren Akif Yılmaz Silahlı Propaganda Birliği içerisinde Ağrı ve Karş alanlarında sürdürmeye başladı. 1985 yazı, sorumluluğunda yürütülen devrimci silahlı mücadele ile Ağrı Dağı ve çevresi tamik olunması bir gelişmeyi, bir coşkuyu yaşadı. Sömürgeci-faşist burjuvazi ve ordusu burada gelişen mücadeleden mütihş bir korku ve telaşa kapıldı. Basın ve yayın organları, onların bu telaşını ele veren bir ilan tahtası gibiydi. Akif Yılmaz Silahlı Propaganda Birliği, sayısız eylemlerle Ağrı Dağı'nın doruklarında modern ulusal kurtuluş hareketimizin bayrağını dalgalandırdı ve halkımızın sesini bu doruklardan tüm dünyaya duyurdu. Telaşa kapılan sömürgeciler, Ağrı Dağı'na bütün çıkışları yasakladılar. Bu sıkıyönetim bildirisiyle de duyuruldu. Dağ, günler süren operasyonla boşaltıldı.

Ve 20 Ağustos 1985 günü, Kürdistan halkının yüreği Ağrı'da isyana kalktı, Ağrı'nın doruklarında attı.

Mehmet ERTÜRK yoldaş, militanca noktalandığı devrimci yaşamında, biz yoldaşlarımıza çok şey öğretti. Bir militanın mücadele görevlerine, bir bütün olarak yaşama nasıl bakması gerektiğini kendi pratiğiyile gösterdi. O, doğrudan inandığını hayata geçirmesini bildi, ulusal kurtuluş mücadelemizin ölümsüz önderi, bir komutanı olarak silahlı mücadeleden geliştirilmesi sorunlarından kitlelerin örgütlenmesine, Parti için eğitim ve kadrolaşma sorunlarına ve ittifaklar sorununa kadar mücadeleyi bütünüyle kavramamın, bunlar üzerinde kafa yormamın, üretici ve geliştirici olmanın kendi şahsında en güzel örneğini yarattı.

**Partimiz böyle bir dava adamını yaratmakla ne kadar mutlu!
Yoldaşları ondan öğrendikleriyle şimdiki ne kadar güçlü!
Halkımız böyle bir öndere, böyle bir evlada sahip olmakla ne kadar gurur dolu!**

- Yaşasın Ağrı Direnişimiz!
- Yaşasın Ağrı Direnişçilerimiz!
- Yaşasın Ölüme Yaşamı Yaratıcıları Partisi PKK!